

MARC LEVY

*Prietenii mei,
iubirile mele*

- PRIETENII MEI, IUBIRILE MELE -

MARC LEVY

PRIETENII MEI, IUBIRILE MELE

Traducere din limba franceză de

Marie-Jeanne Vasiloiu

Lui Louis,

Lui Emily

Paris

— Tu o mai ții minte pe Caroline Leblond?

— Din a II-a A, care stătea mereu în fundul clasei. Primul tău sărut. Au trecut ceva ani de atunci...

— Era al naibii de frumoasă Caroline Leblond.

— Da' ce-ți veni de te gândești la ea taman acum?

— Uite, acolo, lângă călușei! Mi se pare că femeia aia seamănă cu ea.

Antoine se uita cu atenție la mămica tânără care citea stând pe un scaun și arunca priviri fugare, în timp ce dădea pagina, spre băiețelul ei. Acesta râdea, ținându-se bine de stâlpul căluțului de lemn.

— Femeia aia de lângă călușei trebuie să fie trecută de treizeci și cinci de ani.

— Păi, și noi suntem trecuți de treizeci și cinci de ani, preciză Mathias.

— Crezi că e ea? Ai dreptate, parcă ar aduce nițel cu Caroline Leblond.

— Doamne, că tare am mai fost îndrăgostit de ea!

— Și tu îi făceai temele la mate, ca să te pupe după aia?

— Ce scârboșenie spui!

— De ce scârboșenie? Ea îi pupa pe toți băieții care aveau peste 14 puncte din 20.

— Eu îți spuneam că mă îndrăgostisem de ea ca un nebun!

— Ei bine, acum poți lua hotărârea să treci mai departe.

Așezați unul lângă celălalt pe o bancă din preajma călușeilor, Antoine și Mathias îl urmăreau din ochi pe un bărbat în costum bleumarin, care pusese un sac mare și roz la picioarele unui scaun și își însoțea fetița spre călușei.

— Țasta e de șase luni, spuse Antoine.

Mathias privi țință geanta. Prin fermoarul întredeschis ieșeau

un pachet de biscuiți, o sticlă de oranjadă și brațul unui urs de pluș.

— Cel mult trei luni! Pariezi?

Mathias întinse mâna. Antoine bătu palma.

— S-a făcut!

Fetița de pe căluțul cu coamă aurie părea că e gata să-și piardă echilibrul. Tatăl sări, dar omul care supraveghea instalația o și așezase la loc, în șa.

— Ai pierdut..., vorbi din nou Mathias.

Se duse spre bărbatul în costum bleumarin și se așeză lângă el.

— E greu la început nu? îl întrebă Mathias cu un aer condescendent.

— Oh, da! răspunse bărbatul oftând.

— Cu vremea, o să vedeți, treaba devine și mai complicată.

Mathias privi pe furiș biberonul fără suzetă, care ieșea din sac.

— V-ați despărțit de mult?

— De trei luni...

Mathias îl bătu pe umăr și plecă, îndreptându-se triumfător spre Antoine. Îi făcu semn prietenului sau să-l urmeze.

— Îmi datorezi douăzeci de euro!

Cei doi bărbați se îndepărtară pe o alee din Grădina Luxembourg.

— Măine te întorci la Londra? întrebă Mathias.

— Diseară.

— Atunci, nu luăm cina împreună?

— Doar dacă iei trenul cu mine.

— Măine lucrez!

— Vino să lucrezi acolo.

— Nu începe iar. Ce vrei să fac la Londra?

— Să fii fericit!

I

Londra, după câteva zile

Așezat în fața biroului, Antoine redacta ultimele rânduri dintr-o scrisoare. O reciti și, mulțumit, o îndoi cu grijă, după care o strecură în buzunar.

Jaluzelele de la ferestrele ce dădeau în Bute Street lăsau lumina unei frumoase zile de toamnă să se strecoare spre parchetul din lemn auriu al cabinetului de arhitectură.

Antoine își puse vestonul agățat de spătarul scaunului, își aranjă mânecile puloverului și se îndreptă cu pași grăbiți spre vestibul. În drum, se opri și se aplecă peste umărul șefului său de agenție, ca să studieze planul pe care îl trasa acesta. Antoine deplasă echerul și corectă linia unei secțiuni. McKenzie îi mulțumi, dând din cap, Antoine îl salută cu un zâmbet și o porni din nou spre recepție, privindu-și ceasul. Pe pereți, erau agățate fotografiile și desenele unor proiecte realizate de agenția lui, de la începuturi și până în prezent.

— În seara asta pleci în concediu? o întrebă pe fata de la recepție.

— Păi, da, a venit timpul să-mi aduc pe lume bebelușul.

— Băiat sau fată?

Tânăra femeie făcu o strâmbătură și își puse mâna pe pânțelele rotund.

— Fotbalist!

Antoine trecu în spatele pupitrului, o luă în brațe și o strânse la piept.

— Să te întorci repede. Nu prea repede însă, oricum, repede! În fine, întoarce-te când dorești.

El se îndepărtă, făcându-i un mic semn cu mâna și împinse ușile de sticlă ce dădeau pe palierul ascensorului.

Paris, în aceeași zi

Ușile de sticlă ale unei librării pariziene se deschiseră în fața unui client vizibil grăbit. Cu pălăria pe cap, cu fularul înnodat la gât, se îndreptă spre raionul de cărți școlare. Cocoțată pe o scară, o vânzătoare rostea cu glas tare titlurile și numărul de exemplare din lucrările aranjate pe rafturi, în timp ce Mathias scria într-un caiet cifrele referitoare la ele. Fără nici o introducere, clientul îl întrebă, pe un ton lipsit de bunăvoință, unde se găseau operele complete ale lui Victor Hugo, din ediția *Pléiade*.

— Ce volum? întrebă Mathias, ridicându-și ochii din caiet.

— Primul, răspunse bărbatul, pe un ton și mai sec.

Tânăra vânzătoare se contorsionă și apucă volumul cu vârful

degetelor. Se aplecă să i-l dea lui Mathias. Bărbatul cu pălărie îl înhăță la iuțeală și se duse spre casă. Vânzătoarea schimbă o privire cu Mathias. Acesta își puse caietul pe tejghea și, strângând din dinți, alergă după client.

— Bună ziua, vă rog, mulțumesc, la revedere! se răsti el, barându-i trecerea spre casă.

Uluit, clientul încercă să-l ocolească; Mathias îi smulse cartea din mână, după care se întoarse la treburile lui, repetând în gura mare: „Bună ziua, vă rog, mulțumesc, la revedere!” Câteva clienți asistau năuciți la scenă. Bărbatul cu pălărie părăsi furios magazinul, casiera dădu din umeri, tânăra vânzătoare, cocoțată în continuare pe scară, nu știa cum să-și stăpânească râsul, iar proprietarul librăriei îl rugă pe Mathias să treacă pe la el înainte de a termina lucrul.

Londra

Antoine o luă pe Bute Street; când păși pe pasajul pentru pietoni, un *black cab* încetini și se opri. Antoine îi făcu șoferului un semn de mulțumire și se duse spre piața circulară din fața Liceului Francez. Se auzi un sunet de clopoțel și curtea școlii fu năpădită de un roi de copii. Emily și Louis, cu ghiozdanele în spate, mergeau unul lângă celălalt. Băiețelul sări în brațele tatălui său. Emily zâmbi și își continuă drumul spre poartă.

— Valentine n-a venit să te ia? o întrebă Antoine.

— Mami a sunat-o pe doamna că întârzie. Vrea să mă duc s-o aștept la restaurantul Yvonnei.

— Atunci, vino cu noi, te duc eu; o să luăm toți trei gustarea acolo.

Paris

O ploaie mărunță se așternea pe trotuarele strălucitoare. Mathias își strânse pe lângă gât gulerul pardesiului și păși pe pasajul pentru pietoni. Un taxi îl claxonă și îl șterse ușor din mers. Șoferul scoase pe geam o mână cu degetul mijlociu ridicat într-un gest câtuși de puțin echivoc. Mathias traversă strada și intră într-un magazin alimentar cu autoservire. Strălucirile vii ale neoanelor îl luară în primire, după lumina cenușie a cerului parizian. Mathias căută o cutie de cafea, șovăi în fața câtorva

pungi cu mâncare congelată și alege un pachetel de șuncă sub vid. Se duse cu coșul la casă.

Negustorul îi dădu restul, dar nu-i răspunse la bună seara.

Când ajunsese la spălătorie, oblonul de fier era deja tras. Mathias o luă spre casă.

Londra

Așezați la masă, în sala goală a restaurantului, Louis și Emily desenau în caiete, delectându-se cu o cremă caramel al cărei secret doar Yvonne, patroana, îl cunoștea. Acum, ea se întorcea din pivniță, cu Antoine pe urme; acesta căra o ladă cu sticle de vin, două lădițe cu legume și trei borcane cu smântână.

— Cum faci de ridici asemenea chestii? o întrebă Antoine.

— Fac și gata! răspunse Yvonne, arătându-i cu un gest să pună totul pe tejghea.

— Ar trebui să iei pe cineva care să te ajute.

— Și cu ce să-ți plătesc cineva? Și așa, de-abia mă descurc de una singură!

— Duminică, o să vin cu Louis, să-ți dăm o mână de ajutor. O să-ți facem ordine în cămară; jos e un adevărat talmeș-balmeș.

— Lasă-mi camera în pace și du-l mai bine pe fii-tău să călărească un ponei în Hyde Park sau să viziteze Turnul Londrei, că, de luni de zile, numai la asta visează.

— El visează mai degrabă să viziteze muzeul Ororilor, ceea ce nu-i chiar aceeași chestie. Și e încă prea tânăr pentru așa ceva.

— Ori ești tu prea bătrân, îi ripostă Yvonne, aranjându-și sticlele de bordeaux.

Antoine își băgă capul pe ușa bucătăriei și privi cu poftă la cele două platouri mari, puse pe mașina de gătit. Yvonne îl bătu pe umăr.

— Să vă pun două tacâmuri în seara asta? întrebă ea.

— Poate trei, răspunse Antoine, uitându-se la Emily, care desena cu râvnă în fundul sălii.

Dar nici nu-și isprăvi bine fraza, și mămica lui Emily intră cu sufletul la gură în bistrou. Se duse spre fiica ei, o sărută, scuzându-se pentru întârziere: fusese reținută la consulat, într-o ședință. O întrebă dacă și-a făcut lecțiile; fetița răspunse afirmativ, plină de mândrie. Antoine și Yvonne o priveau de după tejghea.

— Mulțumesc, spuse Valentine.

— Pentru nimic, răspunseră în cor Yvonne și Antoine.

Emily își puse ghiozdanul și își luă mama de mână.

Din prag, fetița și mămica se întoarseră și îi salutară pe amândoi.

Paris

Mathias puse la loc, pe masa din bucătărie, poza înrămată. Îi atinse geamul cu vârful degetelor, parcă pentru a mângâia părul fiicei sale. În poză, Emily își ținea mama de mână, iar cu cealaltă îi făcea un semn de la revedere. Erau în grădina Luxembourg, cu trei ani în urmă. În ajunul zilei în care Valentine, soția lui, îl părăsise pentru a se muta la Londra, împreună cu fata.

Stând în picioare, lângă masa de călcat, Mathias își apropie mâna de talpa fierului, ca să se asigure că temperatura era bună. Printre cămășile pe care le netezea în ritm de una pe oră strecură și un pachetel înfășurat în hârtie de aluminiu, pe care îl călcă și mai atent. Așeză fierul pe suport, îi scoase firul din priză și despachetă folia de aluminiu, scoțând la iveală un sandvici aburind. Îl aranjă pe o farfurie și își duse cina spre canapeaua din salon, luându-și din mers și jurnalul pus pe o măsuță joasă.

Londra

Dacă acum, la căderea serii, barul restaurantului era animat, în schimb sala era departe de a-și fi completat locurile. Sophie, tânăra florăreasă care își avea prăvălia alături de restaurant, intra purtând în brațe un buchet enorm. Încântătoare în halatul ei alb, aranjă crinii într-o vază pusă pe tejghea. Patroana îi arătă cu un semn discret pe Antoine și pe Louis. Sophie se îndreptă spre masa lor. Îl sărută pe Louis și refuză invitația lui Antoine de a se așeza la masa lor: încă mai avea de trebăluit prin prăvălie, iar a doua zi trebuia să plece dis-de-dimineață la piața ele flori de pe Columbia Road. Yvonne îl chemă pe Louis să-și aleagă o înghețată din congelator. Băiețelul se făcu nevăzut.

Antoine luă crisoarea din haină și i-o înmână discret lui Sophie. Ea o desfăcu și începu s-o citească, vizibil mulțumită. Continuându-și lectura, trase un scaun și se așeză. Îi înapoie lui Antoine prima foaie.

— Poți începe cu: „Dragostea mea”?

— Vrei să-i spun „dragostea mea”? răspunse, dubitativ, Antoine.

— Da; de ce?

— De-aia.

— Ce te deranjează? îl iscodi Sophie.

— Cred că e cam prea-prea.

— Cum prea-prea?

— Prea-prea!

— Nu înțeleg. Îl iubesc cu toată dragostea, prin urmare îi spun „dragostea mea”! insistă, nespus de convinsă, Sophie.

Antoine își luă stiloul și îi deșurubă capacul.

— Tu iubești, tu decizi! Dar, mă rog...

— Ce mă rogi?

— Dacă ar fi aici, poate că l-ai iubi mai puțin.

— Antoine, mă calci pe nervi. De ce spui mereu chestii de-astea?

— Fiindcă așa e! Când oamenii te văd în fiecare zi, te privesc mai puțin... și chiar deloc, după o bucată de vreme.

Sophie îl fixă cu privirea, cât se poate de agasată.

Antoine luă hârtia și se execută.

— Foarte bine. Carevasăzică, o să spunem: „Dragostea mea”...

El flutură hârtia, ca să se usuce cerneala, și i-o dădu înapoi lui Sophie. Ea îl sărută pe Antoine pe obraz și îi trimise o bezea lui Yvonne, care trebăluia în spatele barului. Când era gata să treacă pragul, Antoine o strigă.

— Îmi cer scuze pentru adineauri.

Sophie zâmbi și ieși.

Telefonul lui Antoine sună; pe ecran apăru numărul lui Mathias.

— Unde ești? întrebă Antoine.

— Pe canapeaua mea.

— Ai glasul cam pierit ori mă înșel eu?

— Nu, nu, răspunse Mathias, jucându-se cu urechile unei girafe de pluș.

— Adineauri, am fost la școală și am luat-o pe fie-ta.

— Știu, mi-a spus, tocmai am închis telefonul. De altfel, trebuie s-o sun din nou.

— Așa de rău ți-e dor de ea? întrebă Antoine.

— Mi-e și mai rău după ce vorbesc cu ea la telefon, răspunse

Mathias, cu o undă de tristețe în glas.

— Gândește-te că, mai târziu, va avea șansa de a fi perfect bilingvă și fericită-te. Este minunată și fericită.

— Asta știu eu; doar că... taică-său e mai puțin fericit.

— Ai probleme?

— Cred că, până la urmă, o să reușesc să fiu mătrășit.

— Încă un motiv ca să te muți aici, lângă ea.

— Și din ce o să trăiesc?

— Există și la Londra librării, iar de lucru nu se duce lipsă.

— Librăriile astea ale tale n-or fi cam prea englezești?

— Vecinul meu se retrage din activitate. Are librăria în mijlocul cartierului francez și e tocmai în căutarea cuiva care să-l înlocuiască la conducerea ei.

Antoine recunoștea că locul era mult mai modest decât cel în care lucra Mathias la Paris, dar aici ar fi devenit propriul său patron, ceea ce, în Anglia, nu era o crimă... Localul era încântător, chiar dacă avea nevoie de ceva înnoiri.

— Ar fi mult de lucru?

— Țsta nu-i domeniul meu, răspunse Antoine.

— Și ce sumă aș avea de plătit?

Proprietarul ar fi vrut, înainte de toate, să evite transformarea librăriei lui într-un local unde se prepară sandviciuri. S-ar mulțumi cu un mic procent din vânzări.

— Cum ai defini tu, mai exact, termenul „mic”? se interesă Mathias.

— Mic! Mic cât... distanța dintre locul tău de muncă și școala fetei.

— N-aș putea trăi niciodată în străinătate.

— De ce? Crezi că la Paris viața va fi mai frumoasă după ce tramvaiul va fi terminat? Aici, gazonul nu crește numai între șine, ai parcuri peste tot... Uite, în dimineața asta, le-am dat să mănânce verighetelor chiar la mine în grădină.

— Ai zile încărcate!

— Ai să te obișnuiești foarte bine la Londra. E aici o energie formidabilă, oamenii sunt amabili și, dacă e vorba de cartierul francez, poți să juri că ești chiar la Paris... dar fără parizieni.

Și Antoine făcu o listă exhaustivă a tuturor magazinelor instalate în jurul liceului.

— Poți să-ți cumperi până și *L'Equipe* și să-ți bei cafeaua cu frișcă pe o terasă, fără să pleci din Bute Street.

— Exagerezi!

— După părerea ta, de ce or fi botezat londonezii strada asta „Frog Alley”¹? Mathias, fiică-ta trăiește aici, ca și cel mai bun prieten al tău. Și, pe urmă, nu zici tu însuși că viața de la Paris e stresantă?

Deranjat de zgomotul venit din stradă, Mathias se duse la fereastră; un automobilist tuna și fulgera împotriva gunoierilor.

— Rămâi o secundă la telefon, îl rugă Mathias, scoțându-și capul afară.

Și începu să zbiere la șofer, cum că, dacă nu-și respectă vecinii, ar putea avea măcar puțină considerație față de niște oameni care au o muncă atât de grea. De la geamul portierei, șoferul îl făcu albie de porci. În cele din urmă, mașina salubrității trase pe dreapta, iar automobilul porni scrâșnind din pneuri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Antoine.

— Nimic. Ce ziceai de Londra?

II

Londra, după câteva luni

Primăvara venise la întâlnire. Și, dacă soarele se mai ascundea încă după nori, în primele zile ale lui aprilie, temperatura nu lăsa loc nici unei îndoieli în privința sosirii anotimpului. Cartierul South Kensington era în mare fierbere. Tarabele zarzavagiilor gemeau de fructe și de legume aranjate îmbietor, florăria lui Sophie nu se mai golea de clienți, iar terasa restaurantului lui Yvonne avea să se deschidă din nou, cât de curând. Antoine muncea pe brânci. În această după-amiază, amânase două întrevederi pentru a putea supraveghea mersul lucrărilor — care ajunseseră la zugrăveală — dintr-o mică și încântătoare librărie de la colțul lui Bute Street.

Rafturile din *French Bookshop* erau protejate cu folii de plastic, iar zugravii tocmai isprăveau ultimele finisaje. Antoine își consultă ceasul de mână și, îngrijorat, se întoarse spre colaboratorii lui.

— Nici vorbă să fie gata în seara asta!

¹ Frog Alley (engl.) — Aleea Broaștelor (Broscarilor) — aluzie la faptul că francezii mănâncă broaște.

Sophie intră în librărie.

— O să trec mai târziu, să las un buchet de flori. Zugrăveala merge cu florile, dar reciproca nu e valabilă.

— După cum merg lucrurile, treci mai bine mâine, răspunse Antoine.

Sophie se apropie de el.

— O să fie nebun de bucurie. Așa că nu-i nici o nenorocire dacă mai rămân pe ici, pe colo o scară și două borcane de vopsea!

— N-o să fie frumos decât după ce se termină totul.

— Ești un maniac. Bun, mă duc să închid florăria și mă întorc să-ți dau o mână de ajutor. La ce oră vine?

— Habar n-am! Doar îl știi: până acum, și-a schimbat de patru ori orarul.

*

Așezat pe bancheta din spate a taxiului, cu valiza la picioare și cu un pachet sub braț, Mathias nu înțelegea nimic din sporovăiala șoferului. Din politețe, îi răspundea cu câte o serie de da-uri și nu-uri, la întâmplare, încercând să-i interpreteze privirea din retrovizor. Urcând în mașină, notase adresa de destinație pe dosul biletului de tren și se lăsase cu totul în mâinile acestui om, care — în ciuda flagrantei probleme de comunicare și a volanului plasat anapoda — îi părea de toată încrederea.

Soarele străpunea, în sfârșit, norii, iar razele lui se răspândiră peste Tamisa, transformând apele fluviului într-o lungă panglică argintie.

Traversând podul Westminster, Mathias descoperea contururile abației de pe malul opus. Pe trotuar, o tânără femeie stătea rezemată de parapet cu microfonul în mână, recitându-și textul în fața unei camere.

— Pare-se că aproape patru sute de mii de compatrioți de-ai noștri au trecut peste Canalul Mânecii și s-au stabilit în Anglia.

Taxiul trecu de ziaristă și se pierdu în inima orașului.

*

În spatele tejghelei, un domn bătrân englez aranja câteva hârtii într-o servietă de piele crăpată de vreme. Se uită în jur și

oftă din rărunchi, după care se apucă iar de treabă. Acționă discret mecanismul de deschidere al casei de marcat și ascultă clinchetul delicat al clopoțelului ce însoțea mișcarea sertărașului cu bani.

— Doamne, cât o să-mi lipsească sunetul ăsta..., spuse el.

Mâna îi bâjbâi pe sub vechea mașină și apăsă un resort care făcu sertărașul să iasă de pe șinele lui. Domnul se aplecă să ia din lăcașul sertarului golit o cărțulie cu coperte roșii, ponosite. Romanul era semnat P.G. Wodehouse. Bătrânul englez, care răspundea la numele de John Glover, adulmecă volumașul și-l strânse la piept. Răsfoi câteva pagini, plin de o atenție vecină cu duioșia. Apoi, îl așeză la vedere, pe singurul raft neacoperit cu plastic, după care se întoarse în spatele tejghelei, își închise servieta și începu să aștepte cu brațele încrucișate.

— Toate bune, domnule Glover? îl întrebă Antoine, cu ochii la ceas.

— Mai bine de-atât ar fi o indecență, răspunse bătrânul librar.

— Cred că nu mai întârzie mult.

— La anii mei, întârzierea la o întâlnire devenită inevitabilă nu poate fi decât o veste bună, își continuă vorba, pe un ton așezat, Glover.

Un taxi opri lângă trotuar. Ușa librăriei se deschise și Mathias se aruncă în brațele prietenului său. Antoine tuși ușor și i-l arătă, privind cu înțeles, pe bătrânul domn care îl aștepta în fundul librăriei, la zece pași de el.

— Mda, acum înțeleg mai bine sensul pe care îl dai tu cuvântului „mic”, șopti Mathias, privind în jurul lui.

Bătrânul librar se ridică și îi întinse mâna, cu cordialitate, lui Mathias.

— Domnul Popinot, presupun, spuse el într-o franceză aproape perfectă.

— Spuneți-mi Mathias.

— Sunt fericit să vă primesc aici, domnule Popinot. Probabil că vă veți descurca puțin mai greu la început; locul poate părea mic, dar sufletul acestei librării este imens.

— Domnule Glover, nu mă cheamă deloc Popinot.

John Glover îi întinse lui Mathias vechea servietă și o deschise în fața lui.

— În buzunarul de la mijloc veți găsi toate actele semnate de notar. Trageți fermoarul cu puțină băgare de seamă: de când a

împlinit șaptezeci de ani, ea a devenit ciudat de capricioasă.

Mathias luă servieta și îi mulțumi gazdei sale.

— Domnule Popinot, v-aș putea cere o favoare? O favoare mititică de tot, dar care m-ar umple de bucurie!

— Cu mare plăcere, domnule Glover, răspunse, șovăind, Mathias. Dar permiteți-mi să insist: numele meu nu este Popinot.

— Cum doriți, continuă librarul, pe un ton prietenos. M-ați putea întreba dacă, prin cea mai neașteptată întâmplare, nu am cumva pe rafturile mele vreun exemplar din *Inimitabilul Jeeves*?

Mathias se întoarse spre Antoine, căutând, cât de cât, o explicație în privirea prietenului său. Antoine se mulțumi să dea din umeri. Mathias tuși ușor și îl privi pe John Glover cu cea mai mare seriozitate din lume.

— Domnule Glover, aveți cumva, prin cea mai neașteptată întâmplare, o carte al cărei titlu este *Inimitabilul Jeeves*, vă rog?

Librarul se îndreptă cu pas hotărât spre raftul neacoperit cu plastic, luă singurul exemplar care se afla pe el și i-l întinse cu mândrie lui Mathias.

— După cum veți constata, prețul indicat pe copertă este de o jumătate de coroană și, pentru ca această tranzacție să se facă între gentlemen, am calculat că suma actuală, de cincizeci de pence, ar fi perfectă, dacă sunteți de acord, bineînțeles!

Descumpănit, Mathias acceptă propunerea, Glover îi înmână cartea, Antoine îi împrumută prietenului său cincizeci de pence, iar librarul hotărî că era timpul să-i arate noului administrator localul.

Deși librăria nu ocupa mai mult de șaizeci și doi de metri pătrați — dacă puneai la socoteală, desigur, suprafața bibliotecilor, ca și micuța încăpere din dosul prăvăliei — vizita dură treizeci de minute în cap. În acest timp, Antoine trebui să-i sufle celui mai bun prieten al său răspunsurile la întrebările pe care i le punea din când în când Mr. Glover, când lăsa baltă franceza, pentru a i se adresa în limba maternă. După ce îi arătă cum funcționează casa de marcat — și mai ales cum să deblocheze sertărașul, când resortul își făcea de cap — bătrânul librar îi ceru lui Mathias să-l conducă, în virtutea tradiției, până la ușă. Acesta se conformă cu dragă inimă.

În prag, nu fără să lase să i se vadă o oarecare emoție, Mr. Glover îl luă pe Mathias în brațe — o dată mergea! — și îl strânse la piept.

— Mi-am petrecut toată viața în locul ăsta, spuse librarul.

— Voi avea mare grijă de el, vă dau cuvântul meu de om, răspunse Mathias, solemn și sincer.

Bătrânul librar se apropie de urechea lui.

— Tocmai împlineam douăzeci și cinci de ani... Însă nu i-am putut sărbători, căci tatălui meu îi venise regretabila idee de a muri chiar de ziua mea. Trebuie să vă mărturisesc că nu i-am putut înțelege niciodată umorul. A doua zi, a trebuit să-i iau în primire librăria: pe vremea aia, era „engleză”. Cartea pe care o țineți în mână a fost prima pe care am vândut-o. Aveam pe raft două exemplare. L-am păstrat pe acesta, jurându-mi să nu mă despart de el decât în ultima mea zi de lucru ca librar. Cât am iubit meseria asta! Să fiu în mijlocul cărților, să stau zi de zi lângă personajele care trăiesc în paginile lor... Aveți grijă de ele.

Mr. Glover privi pentru ultima oară volumul de culoare roșie, pe care Mathias îl ținea în mână, și îi spuse, cu zâmbetul pe buze:

— Sunt sigur că Jeeves o să vegheze asupra dumneavoastră.

Îl salută pe Mathias și se făcu nevăzut.

— Ce ți-a spus? Întrebă Antoine.

— Nimic. Ai tu grijă de prăvălie o clipă? îl rugă Mathias.

Și, până să-i răspundă Antoine, Mathias se repezi în stradă, pe urmele lui Mr. Glover. Îl ajunse pe bătrânul librar la capătul lui Bute Street.

— Cu ce vă pot ajuta? Întrebă acesta din urmă.

— De ce mi-ați spus Popinot?

Glover îl privi cu blândețe pe Mathias.

— Ar trebui să vă obișnuiți cât mai repede să nu ieșiți niciodată fără umbrelă, în anotimpul ăsta. Vremea nu e atât de aspră pe cât se spune, dar în orașul nostru, se întâmplă să plouă pe nepusă masă.

Mr. Glover își deschise umbrela și se îndepărtă.

— Mi-ar fi plăcut să vă cunosc mai bine, domnule Glover. Mă mândresc că sunt succesorul dumneavoastră, strigă Mathias.

Bărbatul cu umbrelă se întoarse și îi zâmbi interlocutorului său.

— Dacă se ivește vreo problemă, găsiți în fundul sertărașului de la casă numărul de telefon al vilizoarei din Kent, unde mă voi retrage.

Silueta elegantă a bătrânului librar dispăru la colțul străzii.

Începu să plouă. Mathias ridică ochii și se uită la cerul înnorat. Auzi în spatele lui pașii lui Antoine.

— Ce voiai de la el? întrebă acesta.

— Nimic, răspunse Mathias, luându-i umbrela din mână.

Se întoarse la librărie, Antoine se duse la biroul lui, iar la sfârșitul după-amiezii cei doi prieteni se reîntâlniră în fața școlii.

*

Stând sub copacul care umbrea piațeta, Antoine și Mathias pândeau clopoțelul care anunța sfârșitul orelor de clasă.

— Valentine m-a rugat s-o iau și pe Emily. Ea mai întârzie la consulat, spuse Antoine.

— De ce l-o fi sunând fosta mea nevastă pe prietenul meu cel mai bun, rugându-l s-o ducă acasă pe fiică-mea?

— Pentru că nimeni nu știa la ce oră o să ajungi.

— Întârzie des când vine s-o ia pe Emily de la școală?

— Îți aduc aminte că, atunci când erați împreună, tu nu te întorceai niciodată înainte de opt seara!

— Tu ești cel mai bun prieten al meu sau al ei?

— Când spui chestii de-astea, mă întreb dacă nu vin să te iau pe tine de la școală.

Mathias nu-l mai asculta pe Antoine. Din fundul curții de recreație, o fetiță îi trimitea cel mai frumos zâmbet din lume. Cu inima ticăind, el se ridică și chipul îi fu luminat de același surâs. Privindu-i, Antoine își spuse că numai viața putuse imagina o asemenea atât de reușită.

— E adevărat că rămâi? întrebă fetița, sufocată de sărutări.

— Te-am mințit eu vreodată?

— Nu, dar toate au un început.

— Dar tu ești sigură că nu minți în privința vârstei pe care o ai?

Antoine și Louis îi lăsară singuri. Emily hotărî să-l facă pe taică-său să redescopere cartierul. Când intrară ținându-se de mână în restaurantul lui Yvonne, Valentine îi aștepta, așezată la bar. Mathias se apropie de ea și o sărută pe obraz, în timp ce Emily se instala la masa unde avea obiceiul să-și facă temele.

— Ești încordată? întrebă Mathias, așezându-se pe un taburet.

— Nu, răspunse Valentine.

— Ba da, văd eu prea bine; pari încordată.

- Înainte de întrebarea ta, nu eram; dar pot deveni, dacă vrei.
- Vezi că ești?
- Emily voia tare mult să doarmă la tine în seara asta.
- Nici măcar n-am avut răgazul să văd a ce seamănă casa mea. Mobila vine abia mâine.
- N-ai văzut apartamentul înainte de a te muta?
- N-am avut timp; totul se precipitase. A trebuit să pun multe lucruri la punct înainte de a pleca de la Paris. Ce ai de zâmbești?
- Nimic, răspunse Valentine.
- Îmi placi tare mult când zâmbești așa, din nimic.
- Valentine înălță din sprâncene.
- Și te ador când buzele ți se mișcă în felul ăsta.
- Gata, spuse Valentine, cu o voce blândă. Ai nevoie de o mână de ajutor ca să te instalezi?
- Nu, mă descurc. Vrei să luăm masa împreună, mâine? Mă rog, dacă ai timp.
- Valentine oftă adânc și îi ceru lui Yvonne un suc de căpșuni.
- Dacă nu ești încordată, în orice caz ești contrariată. Din cauză că mă instalez la Londra? continuă Mathias.
- Absolut deloc, spuse Valentine, trecându-ș i degetele peste obrazul lui Mathias. Dimpotrivă.
- Chipul lui Mathias se luminează.
- De ce dimpotrivă? întrebă el cu glasul pierit.
- Trebuie să-ți spun ceva, șopti Valentine. Emily încă nu știe.
- Îngrijorat, Mathias își apropie taburetul.
- O să mă întorc la Paris, Mathias. Consulul îmi propune să conduc un serviciu. Este a treia oară când mi se oferă un post important la Quai d'Orsay. Am spus întotdeauna nu, pentru că nu voiam s-o fac pe Emily să piardă vreun an școlar. Ea s-a integrat aici, iar Louis i-a devenit aproape ca un frate. Și așa este convinsă că am lăsat-o fără tatăl ei, nu vreau să-mi reproșeze că am îndepărtat-o și de prietenii. Dacă nu te-ai fi mutat tu la Londra probabil că aș fi refuzat din nou, dar, de vreme ce ești aici totul se aranjează.
- Ai acceptat?
- Nu poți refuza de patru ori la rând o promovare.
- N-ar fi fost decât de trei ori, dacă socotesc bine! ripostă Mathias.
- Nădărduiam să mă înțelegi, rosti, cu calm, Valentine.
- Înțeleg că eu vin și tu pleci.

— Îți vei îndeplini visul, vei trăi alături de fiica ta, spuse Valentine, uitându-se la Emily, care desena în caiet. O să mor de dorul ei.

— Și fiica ta ce crezi că va gândi despre toate astea?

— Te iubește mai presus de orice pe lume și, pe urmă, a o avea în grijă alternativ nu înseamnă musai o săptămână tu și o săptămână eu.

— Vrei să zici că e mai bine trei ani tu, trei ani eu!

— O să inversăm, pur și simplu, rolurile! De data asta, o să mi-o trimiți tu în vacanță.

Yvonne ieși din bucătărie.

— Ei, ce faceți voi doi, bine? întrebă ea, punând paharul cu suc de căpșuni în fața lui Valentine.

— Formidabil! răspunse, fără să stea pe gânduri, Mathias.

Yvonne îi privi rând pe rând, cu îndoială, apoi se întoarse la tingirile ei.

— O să fiți fericiți împreună, nu? îl iscodi Valentine, sorbindu-și băutura prin pai.

Mathias își tot făcea de lucru cu o așchie de lemn desprinsă din tejghea.

— Dacă mi-ai fi spus acum o lună, am fi fost fericiți toți... la Paris!

— O să meargă? întrebă iar Valentine.

— Formidabil! mormăi Mathias, smulgând așchia din tejghea. M-am și îndrăgostit de cartierul ăsta. Și fetei tale când o să-i spui?

— Diseară.

— Formidabil! Și când pleci?

— La sfârșitul săptămânii.

— Formidabil!

Valentine își puse mâna peste buzele lui Mathias.

— Totul o să fie bine, ai să vezi.

Antoine intră în restaurant și observă pe dată expresia răvășită a prietenului său.

— Merge treaba? întrebă el.

— Formidabil!

— Eu vă las, spuse imediat Valentine, dându-se jos de pe taburet. Am de făcut o droaie de lucruri. Emily, vii?

Fetița se sculă, își sărută tatăl, apoi pe Antoine, și se duse la maică-sa. Ușa localului se închise în urma lor.

Antoine și Mathias stăteau unul lângă celălalt. Yvonne rupse tăcerea, punând un pahar de coniac pe tejghea.

— Ține, bea asta, este un întăritor... formidabil.

Mathias se uita la Antoine, apoi la Yvonne.

— Voi de când știați?

Yvonne se scuză, avea treabă în bucătărie.

— De câteva zile! răspunse Antoine. Și nu te mai uita așa la mine, nu eu eram ăla care trebuia să-ți spună... și... nici nu era ceva sigur...

— Ei bine, acum este! spuse Mathias și dădu peste cap coniacul.

— Vrei să te duc să-ți vezi noua casă?

— Cred că, în acest moment, nu e mare lucru de văzut.

— Până îți vine mobila, ți-am instalat un pat de campanie în dormitor. Vino sa luăm cina ca între vecini, propuse Antoine. Louis o sa fie încântat.

— Mathias rămâne cu mine, le întrerupse conversația Yvonne. Nu l-am văzut de luni de zile, avem de povestit o mulțime de chestii. Hai, Antoine, șterge-o! Fiul tău și-a pierdut răbdarea.

Antoine șovăia. Nu voia să-și părăsească prietenul, dar Yvonne se uita cu înțeles la el, așa ca se resemnă și îi murmură la ureche, în timp ce se pregătea de plecare, că totul avea să fie...

— ...formidabil! conchise Mathias.

Luând-o, împreună cu fiul său, pe Bute Street, Antoine zgreptănă în vitrina lui Sophie. Ea ieși imediat afară.

— Vrei sa vii la noi, la cină? întrebă Antoine.

— Nu, ești o dulceață, dar mai am de terminat niște pachete.

— Ai nevoie de ajutor?

Cotul pe care Louis i-l trase tatălui său nu-i scăpă tinerei florărese, care își trecu mâna prin părul băiețelului.

— Ștergeți-o, e târziu. Și știu eu pe cineva care pesemne că are mai degrabă chef să se uite la desene animate, decât să facă pe florarul.

Sophie se apropie și-l sărută pe Antoine; acesta îi strecură în mână un plic.

— Am pus tot ce mi-ai cerut; nu mai ai altceva de făcut decât s-o copiezi.

— Mulțumesc, Antoine.

— Ai sa ni-l prezinți și nouă, într-o zi cu soare, pe tipul ăsta, căruia îi scriu...?

— Într-o zi cu soare, promit!

În capătul străzii, Louis își trase tatăl de braț.

— Auzi, tati, dacă te plictisește să iei cina doar cu mine, să știi că poți să-mi spui!

Și, cum fiul său își iuțea pasul, ca să se distanțeze, Antoine strigă:

— Am plănuit pentru noi o cină de-o să mă pomenești: crochete de casă și sufleu de ciocolată, totul bucătărit de tatăl tău.

— Mda, bine..., bodogăni Louis, urcând în mașina Austin Healey.

— Da' știi că ai un caracter afurisit? Pe bune! continuă Antoine, punându-i centura de siguranță.

— De la tine îl am!

— Și nițel de la maică-ta; nu cumva să crezi că...

— Mami mi-a trimis un e-mail aseară, spuse Louis, în timp ce mașina se îndepărta pe Old Brompton Road.

— Cum o duce? E bine?

— După câte spune ea, ăia care n-o duc prea bine sunt oamenii din jurul ei. Acum, e la Darfour. Unde vine asta, mai exact, tati?

— Tot în Africa.

*

Sophie adună frunzele pe care le măturase de pe vechile tonete ale magazinului. Așeză din nou buchetul de trandafiri roz pal în vaza mare din vitrină și făcu puțină ordine printre mănunchiurile de rafie atârinate deasupra tejghelei. Își scoase halatul alb și îl atârna în cuierul din fier forjat. Din buzunarul acestuia se vedeau ieșind trei foi de hârtie. Luă scrisoarea redactată de Antoine, se așeză pe un taburet din spatele casei de marcat și începu să copieze primele rânduri.

*

În sală, câțiva clienți își terminau masa. Mathias mânca singur, la bar. Treaba era pe sfârșite, așa că Yvonne își luă o cafea și se

așeză pe un taburet, alături de el.

— A fost bună mâncarea? Și, dacă îmi răspunzi „formidabilă”, ai să încasezi o scatoalcă.

— Tu îl cunoști pe un oarecare Popinot?

— N-am auzit niciodată de el. De ce?

— Așa, răspunse Mathias, bătând darabana în tejghea.

— Da' pe Glover l-ai cunoscut? E o figură din cartier. Un bărbat discret și elegant, nonconformist. Îndrăgostit de literatura franceză; nu știu de unde i se trage.

— Poate de la vreo femeie?

— L-am văzut mereu singur, răspunse Yvonne, la iuțeală. Și, pe urmă, tu mă știi: nu pun niciodată întrebări.

— Atunci, cum faci de ai toate răspunsurile?

— Ascult mult și vorbesc puțin.

Yvonne își puse mâna peste cea a lui Mathias și i-o strânse cu tandrețe.

— Ai să te adaptezi, nu-ți face griji.

— Cred că ești tu optimistă. Cum pronunț două vorbe englezești, fiică-mea se strică de râs!

— Fii pe pace; în cartierul ăsta, nimeni nu vorbește englezește!

— Vasăzică, știai treaba cu Valentine? Întrebă Mathias, bându-și ultima gură de vin din pahar.

— Tu ai venit aici pentru fată! Îți făcuseși cumva calculul că, instalându-te în cartier, ai s-o recuperezi pe Valentine?

— Când iubești, nu stai să faci calcule, chiar tu mi-ai repetat asta de sute de ori.

— Încă nu te-ai vindecat, nu-i așa?

— Nu știu, Yvonne, de multe ori îi simt lipsa. Asta-i tot.

— Atunci, de ce ai înșelat-o?

— Asta a fost demult. Am făcut o tâmpenie.

— Ei, da, dar pentru genul ăsta de tâmpenii plătești toată viața. Bucură-te de această aventură londoneză, ca să dai pagina. Ești un bărbat destul de frumos. Să fi avut eu cu treizeci de ani mai puțin, zău că m-aș fi dat la tine. Dacă ai ocazia să întâlnești fericirea, n-o lăsa să treacă.

— Fericirea asta a ta nu prea cred că-mi știe noua adresă...

— Câte întâlniri n-ai ratat în ultimii trei ani doar fiindcă iubeai stând cu un picior în prezent și cu celălalt în trecut?

— Ce știi tu despre chestia asta?

— Eu nu ți-am cerut să-mi dai un răspuns, îți cer doar să te gândești. Cât despre ceea ce știu eu cu privire la chestia asta, ți-am mai spus: am cu treizeci de ani mai mult. Vrei o cafea?

— Nu. E târziu, mă duc la culcare.

— Știi drumul? întrebă Yvonne.

— Nu-i prima oară când vin: casa mea e lipită de a lui Antoine.

Mathias insistă să plătească nota, își luă lucrurile, o salută pe Yvonne și ieși în stradă.

*

Noaptea se furișase la vitrina lui Sophie fără ca ea să-și dea seama. Împături scrisoarea, deschise dulapul de sub casa de marcat și o puse într-o cutie de lemn, deasupra teancului de epistole redactate de Antoine. O aruncă pe cea copiată adineauri într-o pungă mare de plastic negru, printre grămjăoarele de frunze și de tulpini tăiate și ieșind din florărie, o lăsă pe trotuar, lângă pubele.

*

Pe cer, pluteau câțiva nori cirrus. Cu valiza în mână și cu pachetul sub braț, Mathias mergea pe Old Brompton Street. Se opri o clipă, întrebându-se dacă nu trecuse de casă.

— Formidabil! mormăi, pornind din nou.

La intersecție, recunoscui vitrina unei agenții imobiliare și o cotii pe Clareville Grove. Străduța era mărginită de case în toate culorile. Pe trotuare, migdalii și cireșii se legănau în bătaia vântului. La Londra, copacii cresc în dezordine, cum au ei chef, și nu rareori vezi, ici-colo, câte un pieton silit să coboare pe partea carosabilă, pentru a ocoli o creangă suverană ce-i barează trecerea.

Pașii lui Mathias răsunau în înserarea calmă. Se opri în fața casei cu numărul 4.

Clădirea fusese împărțită, la începutul secolului trecut, în două părți inegale, dar își păstrase tot farmecul. Cărămizile roșii ale fațadei erau acoperite de o glicină bogată, ce urca până pe acoperiș. Pe peron, în capul celor câtorva trepte, stăteau alături două intrări, câte una pentru fiecare vecin. Patru ferestre lăsau să intre lumina în încăperi: una pentru partea mai mică, unde, cu

o săptămână în urmă, încă mai locuia Mr. Glover, și trei pentru cea mare, unde stătea Antoine.

*

Antoine se uită la ceas și stinse lumina din bucătărie. O veche masă de fermă, din lemn alb, o despărțea de salonul mobilat cu două canapele crem și o măsuță joasă.

Ceva mai departe, în spatele unui perete de sticlă, Antoine aranjase un colț pentru biroul pe care îl împărțea cu fiul său, când acesta își făcea temele, și în care Louis venea deseori să se joace pe ascuns la calculatorul tatălui. Tot parterul dădea spre grădina din spatele casei.

Antoine urcă scara și intră în dormitorul băiatului, care dormea de mult. Îi ridică cuvertura până la umăr, își cufundă nasul pe după ceafa lui, ca să-i simtă mirosul de copil, și ieși din cameră, închizând ușurel ușa.

*

Ferestrele lui Antoine tocmai se întunecaseră. Mathias urcă treptele peronului, băgă cheia în broasca ușii lui și intră în locuință.

Parterul din partea sa de casă era absolut gol. Un bec atârnat de tavan se legăna pe un fir răsucit, răspândind o lumină tristă. Mathias își lăasă pachetul pe podea și urcă să vadă etajul. Două camere, care dădeau într-un duș. Își puse valiza pe patul de campanie instalat de Antoine. Pe o ladă, pusă în chip de noptieră, găsi un bilețel de la prietenul său, care îi ura bun-venit în casă nouă. Se duse la fereastră; jos, partea lui de grădină se întindea pe o bandă îngustă, formată din câțiva metri de gazon. Ploaia începu să șiroiască pe geamuri. Mathias ghemotoci în mână bilețul de la Antoine și îl lăasă să cadă pe jos.

Treptele scării îi trosniră din nou sub pași. Își recuperă pachetul lăsat la ușă, ieși și o luă pe stradă, în sens opus. În urma sa, la fereastra lui Antoine, perdeaua se lăasă în jos.

Întors în Bute Street, Mathias întredeschise ușa librăriei. Locul încă mai mirosea a vopsea. Începu să scoată, una câte una, foliile care protejau rafturile. Fără nici o îndoială, spațiul nu era

mare, dar bibliotecile foloseau din plin înălțimea încăperii. Mathias zări o veche scară, care culisa pe șina ei de cupru. Dat fiind că suferea, încă din adolescență, de o amețeală pronunțată și incurabilă, luă hotărârea ca orice lucrare care nu se afla la îndemâna lui — adică plasată mai sus de al treilea raft — să facă parte din decor, și nu din stoc. Ieși și îngenunche pe trotuar ca să-și desfacă pachetul. Privi îndelung placa emailată pe care o scoase din el și atinse cu degetul inscripția „Librăria Franceză”. Spațiul de deasupra ușii era numai bun pentru a agăța acolo mica firmă. Scoase din buzunar patru șuruburi lungi, la fel de vechi ca și plăcuța, și își desfăcu briceagul elvețian. O mână i se așeză pe umăr.

— Poftim, spuse Antoine, întinzându-i o șurubelniță. Îți trebuie una mai mare.

Și, în timp ce Antoine ținea placa, Mathias răsuci din rășputeri șurubelnița, făcând șuruburile să muște lemnul.

— Bunicu-meu avea o librărie la Smirna. În ziua în care a ars orașul, placa asta a fost singurul lucru pe care l-a putut lua cu el. Când eram mic, o scotea din când în când dintr-un sertar al bufetului, o pune pe masa din sufragerie și îmi povestea cum o întâlnise pe bunică-mea, cum se îndrăgostise de ea, cum, în ciuda războiului, nu încetaseră niciodată să se iubească. Eu n-am cunoscut-o pe bunica: nu s-a mai întors din lagăr.

După ce placa fu fixată, cei doi prieteni se așezară pe parapetul librăriei. Sub lumina palidă a felinarului din Bute Street, fiecare asculta tăcerea celuiilalt.

III

Parterul casei era scăldat în soare. Antoine luă laptele din frigider și-l turnă, din belșug, peste cerealele lui Louis.

— Nu prea mult, tati, altfel se înmoaie de tot, spuse Louis, împingând brațul tatălui său.

— Asta nu-i un motiv ca să verși restul de lapte pe masă! îl luă la rost Antoine, înhățând buretele de pe marginea chiuvetei.

Cineva bătu darabana în ușă. Antoine traversă salonul. Nici nu deschise bine, și Mathias, în pijama, intră cu pas hotărât.

— Ai cafea?

— Bună dimineața!

— Bună dimineața, răspunse Mathias, așezându-se lângă Louis.

Băiețelul își vârî nasul în bol.

— Ai dormit bine? întrebă Antoine.

— Partea mea dreaptă a dormit bine, dar stânga n-avea destul loc.

Mathias luă o felie de pâine prăjită din coșuleț și o unse din gros cu unt și dulceață.

— Ce te aduce așa de devreme? întrebă Antoine, punând o cană cu cafea în fața prietenului său.

— Tu m-ai pus să imigrez în Regatul Unit sau în Regatul lui Gulliver?

— Dar ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că o rază de soare a intrat în bucătăria mea și, cum nu încăpeam amândoi acolo, am venit să-mi iau micul dejun aici, la tine! Ai miere?

— În fața ta.

— De fapt, cred că am înțeles, continuă Mathias, mușcând din tartină. Aici, kilometrii devin mile, gradele Celsius, grade Fahrenheit, iar ceea ce este „mic” se transformă în „minuscul”.

— Am fost de vreo două-trei ori să iau ceaiul cu vecinul meu și mi s-a părut că locul este destul de cosy²!

— Ei bine, nu e cosy, e minuscul!

Louis se ridică de la masă și urcă în camera lui, să-și ia ghiozdanul. După câteva clipe, coborî din nou.

— Dacă nu vezi nici un inconvenient, o să-mi duc băiatul la școală. Tu nu te duci la librărie?

— Aștept camionul cu mobilă.

— N-ai nevoie de ajutor?

— Oh, nu. O să-mi ia două secunde, doar cât să descarc două scaune și un taburet de piele, și coșmelia mea o să fie plină ochi!

— Cum vrei! răspunse Antoine, pe un ton sec. Când pleci, trântește ușa.

Mathias îl prinse din urmă pe Antoine, care ajunsese pe peron, lângă Louis.

— Ai pe undeva niște prosoape curate? O să fac duș aici, fiindcă la mine trebuie să stau într-un picior, ca să încap.

— Mă freci la melodie! răspunse Antoine, îndepărtându-se.

² Cosy (engl.) — plăcut, intim; confortabil.

Louis se așează pe locul pasagerului din mașina Austin Healey și își puse singur centura de siguranță.

— Zău că mă freacă, bodogăni Antoine, luând-o, în marșarier, spre capătul străzii.

În fața casei lui, un camion de la Delahaye Moving începu să facă manevre de parcare.

*

Zece minute mai târziu, Mathias îl chemă pe Antoine în ajutor. Trântise, ce-i drept, ușa, întocmai cum îi spusese el, dar îi rămăseseră cheile pe masa din sufragerie. Oamenii de la mutări așteptau în fața casei, iar el era în pijama, în mijlocul străzii. Antoine tocmai îl lăsase pe Louis la școală, așa că se întoarse din drum.

Șeful de la Delahaye Moving reușise să-l convingă pe Mathias să-i lase oamenii să lucreze în pace; gesticulând în felul ăla, printre hamali, nu făcea decât să-i întârzie. Și îi făgădui că la căderea serii, când se va întoarce acasă, toate lucrurile vor fi la locul lor.

Antoine îl așteaptă pe Mathias să-și facă dușul și, când acesta fu gata, plecară amândoi în vechea mașină decapotabilă.

— Te las și o șterg; am întârziat și așa destul, spuse Antoine, ieșind din Clareville Grove.

— Te duci la birou? Întrebă Mathias.

— Nu, trebuie să fac un drum pe șantier.

— Nu-i nevoie să faci un ocol până la librărie. Acolo miroase încă prea tare a vopsea. Vin cu tine.

— Te iau, dar să stai în banca ta!

— De ce spui asta?

Mașina Austin Healey o porni iute pe Old Brompton.

— Ușurel! exclamă Mathias.

Antoine se uită la el, agasat.

— Mai încet! insistă Mathias.

Antoine profită de ocazie că se afla la stop, ca să-și ia servieta pusă la picioarele lui Mathias.

— Ai putea să nu mai frânezi în locul meu! spuse el, ridicându-se.

— De ce mi-ai pus chestia asta pe genunchi? Întrebă Mathias.

— Deschide-o și uită-te înăuntru.

Cu o expresie întrebătoare, Mathias scoase un document.

— Desfă-l!

De îndată ce mașina porni din nou, planul arhitecturii se lipi de fața lui Mathias, care, cât dură drumul, încercă zadarnic să scape de el. Ceva mai târziu, Antoine opri la marginea trotuarului, în fața unei porți impunătoare, din piatră. Un gard de fier forjat dădea într-o fundătură. Își recuperează planul și coborî din Austin.

De fiecare parte a drumului pavat cu pietre dispuse pieziș, se înșirau clădirile unor *mews* — foste grajduri de cai — reabilitate și transformate în vilizioare. Fațadele colorate dispăreau sub trandafirii agățători. Acoperișurile ondulate erau fie de șindrilă, fie de ardezie. În fundul străduței, o clădire mai înaltă decât toate celelalte domina locul. Câteva trepte duceau la o ușă masivă de stejar. Antoine își îndemnă prietenul, care mergea agale, să vină lângă el.

— Sper că nu sunt șobolani! spuse Mathias, apropiindu-se.

— Întră!

Mathias descoperi un spațiu imens, luminat de ferestre mari, unele lucrau câțiva muncitori. În centru, o scară ducea la etaj. Un tip înalt, cu un mers împrăștiat, se apropie de Antoine, ținând un plan în mână.

— Toată lumea vă aștepta!

Trecut de treizeci de ani, scoțian după tată, normand după mamă, McKenzie vorbea o franceză al cărei accent nu lăsa nici o îndoială asupra originii sale mixte. Bărbatul urcă la mezanin și îl întrebă pe Antoine:

— Ați luat vreo hotărâre?

— Încă nu, răspunse Antoine.

— N-o să am la timp articolele sanitare. Diseară, cel mai târziu, trebuie să fac comanda.

Mathias se apropie de ei.

— Scuzați-mă, spuse el, agasat. Tu m-ai pus să tai Londra-n curmeziș ca să te ajut să-ți rezolvi problema căcăstoarei?

— Îmi dai voie o clipă! răspunse Antoine, după care se întoarse spre șeful de proiect. McKenzie, furnizorii dumitale mă calcă pe nervi.

— Și pe mine mă calcă pe nervi furnizorii dumitale, repetă Mathias, căscând.

Antoine se uită urât la prietenul lui. Mathias pufni în râs.

— Bun, îți iau mașina, iar tu îi ceri șefului tău de agenție să te ducă acasă cu mașina lui. Se poate, domnule McKenzie?

Antoine îl apucă pe Mathias de braț și îl trase spre el.

— Am nevoie de părerea ta. Două sau patru?

— Căcăstori?

— Asta e o fostă magazie pentru trăsuri, pe care agenția a răscumpărat-o anul trecut. Nu știi dacă s-o împart în două sau în patru apartamente.

Mathias se uită primprejur, ridică privirea spre mezanin, se răsuci în jurul propriei axe și își puse mâinile în șolduri.

— Unul singur!

— Bine, de acord, ia mașina!

— M-ai întrebat, ți-am răspuns!

Antoine îl părăsi și se duse la zidarii care se căzneau să demoleze un vechi șemineu. Mathias, care continua să examineze locul, urcă la etaj, se apropie de un plan pus pe perete, se întoarse spre balustrada mezaninului, deschise larg brațele și exclamă cu glas tunător:

— Un singur apartament, două căcăstori, și toată lumea e fericită!

Uluți, muncitorii își ridicară privirile, în timp ce Antoine, exasperat, se lua cu mâinile de cap.

— Mathias, eu lucrez! strigă Antoine.

— Și eu lucrez!

Antoine urcă treptele patru câte patru și se duse la Mathias.

— Îți faci de joacă?

— Am o idee! Jos, amenajezi o încăpere mare, iar aici împarți etajul în două părți... pe verticală, adăugă Mathias, trasând cu mâna o linie de demarcație imaginară.

— Pe verticală? Întrebă Antoine, pierzându-și răbdarea.

— De câte ori n-am vorbit noi, încă de pe când eram puști, că o să împărțim același acoperiș? Tu ești celibatar, eu la fel..., asta-i ocazia mult visată.

Mathias întinse brațele în cruce și repetă „împărțire pe verticală”.

— Dar nu mai suntem puști! Și, dacă ar veni unul dintre noi acasă cu o femeie, cum am împărți-o? șopti Antoine, râzând.

— Ei bine, dacă unul dintre noi ar veni acasă cu o femeie, ar veni... pe dinafară!

— Vrei să zici: fără femei în casă?

— Asta e! spuse Mathias, îndepărtându-și încă puțin brațele. Uite! adăugă el, fluturând planul. Chiar și eu, care nu-s arhitect, pot să-mi imaginez ce loc de vis ar deveni ăsta!

— Ei bine, visează, eu am de lucru! răspunse Antoine, smulgându-i planul din mână.

Coborând, Antoine se întoarse, cu un aer mâhnit, spre Mathias.

— Rumegă-ți divorțul o dată pentru totdeauna și lasă-mă să muncesc în pace!

Mathias se repezi spre balustradă ca să-l ia la rost pe Antoine, care tocmai se dusesese lângă McKenzie.

— Tu te-ai înțeleas vreodată, în căsnicie, așa cum ne înțelegem noi de cincisprezece ani încoace? Iar copiii noștri nu sunt fericiți când plecăm împreună în concediu? Știi foarte bine că am duce-o de minune noi între noi! argumentă Mathias.

Înmărmuriți, muncitorii își lăsaseră baltă lucrul încă de la începutul discuției. Unul mătura, altul se adâncise în lectura unei note tehnice, al treilea își curăța sculele.

Furios, Antoine îl părăsi pe șeful de agenție și ieși în ulicioară. Mathias coborî scara, îl liniști pe McKenzie, făcându-i prietenește cu ochiul, și se duse după amicul lui. Se opri lângă mașină.

— Nu văd de ce te enervezi așa! Consider că este o idee bună. Și, apoi, pentru tine e ușor, nu ești tu ăla care te-ai mutat într-un dulap.

— Urcă ori te las aici! răspunse Antoine, deschizându-i portiera.

McKenzie venea după ei, făcând gesturi largi. Cu sufletul la gură, îi întrebă dacă poate veni cu ei, pentru că la agenție îl așteptau o droaie de lucrări. Mathias ieși din mașină ca să-l lase să urce. În ciuda înălțimii lui, McKenzie se ghemui cum putu mai bine pe așa-zisa banchetă din spatele cabrioletei. Mașina Austin Healey o porni în viteză pe străzile Londrei.

De când plecaseră de pe ulicioară, Antoine nu scosese o vorbă. Austinul se opri pe Bute Street, în fața „Librăriei Franceze”. Mathias înclină spătarul scaunului ca să-l elibereze pe McKenzie, dar acesta din urmă, pierdut în gânduri, nici nu se clintea.

— Acestea fiind zise, murmură McKenzie, dacă o să vă mutați împreună, ca pereche, e numai bine pentru comanda mea.

— Pe diseară, scumpule! strigă Mathias, râzând, în timp ce se

îndepărta.

Antoine îl ajunsese imediat.

— Termină imediat cu chestia asta. Și așa suntem vecini. E deja din cale-afară, nu?

— Asta n-are nici o legătură. O să locuiască fiecare la el acasă! răspunse Mathias.

— Ce te-a apucat? întrebă Antoine, preocupat.

— Problema nu e celibatul, ci traiul de unul singur.

— Păi, cam ăsta e principiul celibatului. Și, pe urmă, noi nu trăim singuri, stăm cu copiii.

— Singuri!

— Ai de gând să repeți asta la fiecare frază?

— Am chef de o casă cu copii care râd; când mă întorc acasă, vreau viață, nu mai vreau duminici sinistre, vreau weekenduri cu copii care râd.

— Ai spus asta de două ori!

— Ei și, ai vreo problemă dacă râd copiii de două ori?

— Singurătatea te-a copleșit până într-atât? întrebă Antoine.

— Du-te la lucru, McKenzie e pe cale să ațipească în mașină, spuse Mathias, intrând în librărie.

Antoine îl urmă înăuntru și îi ținu calea.

— Și ce aş avea eu de câștigat dacă am trăi sub același acoperiș?

Mathias se aplecă să ia corespondența strecurată de poștaș pe sub ușă.

— Știi și eu? Ai putea să mă înveți, în sfârșit, să gătesc.

— Ce spuneam? Tu n-o să te schimbi niciodată! spuse Antoine, plecând.

— Luăm o babysitter! Ce riscăm, în afară de faptul că o să ne distrăm!?

— Sunt împotriva babysitterelor! mormăi Antoine, ducându-se spre mașină. Și așa am pierdut-o pe mama băiatului. Nu vreau ca, într-o zi, fiul meu să mă părăsească fiindcă nu m-am ocupat de el.

Se așeză la volan și răsuci cheia de contact. Alături, McKenzie sforăia cu nasul într-o foaie de serviciu. Stând în prag, cu brațele încrucișate, Mathias îl strigă pe Antoine:

— Biroul tău e chiar în față!

Antoine îl zgâlțâi pe McKenzie și îi deschise portiera.

— Dar dumneata ce ai de mai ești încă aici? Credeam că te

duci să muncești pe brânci!

Din florăria ei, Sophie contempla scena. Dădu din cap, apoi se întoarse în odăița din spatele prăvăliei.

IV

Mathias era încântat că librăria fusese atât de frecventată în acea zi. Dacă în clipa în care intrau, oamenii se mirau că nu-l văd pe Mr. Glover, după aceea îl tratau cu căldură. Vânzările zilei chiar îl surprinseseră. Cinând devreme, la barul lui Yvonne, Mathias se gândea că, de acum, va avea posibilitatea să pună pe picioare o mică afacere prosperă și aceasta îi va îngădui, poate, într-o zi, să-i ofere fiicei sale studiile la Oxford pe care le visa pentru ea. La căderea serii, se întoarse acasă pe jos. Frédéric Delahaye îi înmână cheile, iar camionul dispăru la colțul străzii.

Șeful se ținuse de cuvânt. Muncitorii instalaseră canapeaua și măsuța joasă la parter, iar paturile, așternuturile și noptierele, în cele două cămăruțe de la etaj. Dulapurile de haine erau în ordine, vesela își găsise locul convenit în chicinața amenajată sub scară. Oamenii se folosiseră de tot talentul lor, căci locul nu era deloc spațios: de acum, fiecare centimetru pătrat era ocupat.

Înainte de a se prăbuși în pat, Mathias aranjă camera fiicei sale, aproape identică aceleia în care stătea la Paris, în timpul vacanțelor.

*

De cealaltă parte a peretelui, Antoine închidea ușa camerei lui Louis. Povestea din acea seară biruise nelipsitele întrebări pe care băiețelul i le puneă — cu miile! — înainte de culcare. Dacă tatăl se bucura că-și vedea copilul dormind, în schimb, povestitorul se întreba, coborând scara în vârful picioarelor, care să fi fost momentul în care fiului său i se rupsese filmul. Întrebarea era foarte importantă, căci tot de acolo trebuia să reia firul poveștii. Așezat la masa din sufragerie, Antoine întinse planul fostei magazii pentru trăsuri și modifică liniile. Noaptea târziu, după ce aranjă bucătăria, îi trimise un mesaj lui McKenzie, în care îi fixa o întâlnire pe șantier, a doua zi, la ora zece.

*

Şeful de agenție fu punctual. Antoine îi arătă lui McKenzie noul plan.

— Să lăsăm deoparte, pentru două secunde, problemele dumitale cu furnizorii. Spune-mi ceea ce crezi cu adevărat, îl rugă Antoine.

Verdictul colaboratorului său fu imediat. Transformarea aceluşi loc într-un unic şi mare spaţiu de locuit ar fi întârziat cu trei luni execuţia. Trebuia să obţină avizele necesare, să revizuiască toate devizele, iar chiria pentru amortizarea lucrărilor de pe o suprafaţă atât de mare ar fi fost oribil de scumpă.

— Ce înţelegi prin oribil? întrebă Antoine.

McKenzie îi murmură o cifră care îl făcu să tresară.

Antoine smulse calcul pe care şeful de agenție modificase proiectul iniţial şi îl aruncă într-o pubelă de pe şantier.

— Te duc la birou? îl întrebă pe McKenzie.

— Am multă treabă aici, o să vin şi eu spre sfârşitul dimineţii. Prin urmare, două sau patru apartamente?

— Patru, răspuse Antoine, plecând.

Maşina Austin Healey dispăru la capătul fundăturii. Vremea era blândă, aşa că Antoine hotărî s-o ia prin Hyde Park. La stopul de la ieşirea acestuia, aşteptă, lăsându-l să se facă roşu de trei ori. Şirul de maşini care stăteau la coadă, în spatele Austinului, se lungea într-una. Un poliţist călare tocmai venea la pas pe alea pentru călăreţi ce mărginea drumul. Acesta se opri în dreptul cabrioletei şi se uită la Antoine, care era pierdut în gânduri.

— Frumoasă zi, nu-i aşa? întrebă poliţistul.

— Minunată! răspuse Antoine, cu ochii la cer.

Poliţistul arătă cu degetul spre stop, care se făcea din nou galben, şi îl întrebă pe Antoine: „Oare, prin cea mai neaşteptată întâmplare, vreuna dintre aceste culori vă inspiră ceva anume?” Antoine aruncă o privire în retrovizor şi descoperi, îngrozit, ambuteiajul pe care îl provocase. Se scuză, intră imediat în viteză şi demară sub ochii poliţistului amuzat care trebui să descalece şi să dirijeze alaiul de maşini.

— Ce m-o fi apucat să-i spun să se mute aici? bodogăni Antoine, luând-o spre Queen's Gate.

Opri în faţa prăvăliei lui Sophie. Tânăra florăreasă cu halat alb

avea aerul unui biolog. Profitând de vremea bună, ea își aranja florile. Buchetele de crini, bujori, trandafiri albi și roșii, puse în găleți, stăteau aliniate pe trotuar, unele mai frumoase ca altele.

— Ești supărat? îl întrebă de îndată ce-l văzu.

— Ai avut lume în dimineața asta?

— Te-am întrebat ceva!

— Nu, nu-s deloc supărat, răspunse Antoine, bosumflat.

Sophie îi întoarse spatele și intră în magazin; Antoine o urmă.

— Știi, Antoine, spuse ea, trecând după teighea, dacă te plictisește să scrii scrisorile astea, o să mă descurc altfel.

— Nu, nu, n-are nici o legătură. Mathias e ăla care mă preocupă; i s-a făcut lehamite să trăiască singur!

— Dar n-o să mai fie singur, de vreme ce o să stea cu Emily.

— Vrea să locuim împreună.

— Glumești?

— Zice că, pentru copii, ar fi ceva formidabil.

Sophie se întoarse, ca să se ascundă de Antoine, și o zbughi spre odăița din spatele prăvăliei. Avea cel mai frumos și mai molipsitor râs din lume.

— Ah, da, pentru copiii voștri e cât se poate de normal să aibă doi tați, spuse, ștergându-și lacrimile.

— Doar n-o să-mi faci acum apologia normalității! În urmă cu trei luni, îmi spuneai că ai vrea să faci un copil chiar și cu un necunoscut!

Sophie se schimbă, instantaneu, la față.

— Foarte mulțumesc că-mi aduci aminte de acel moment de adâncă solitudine!

Antoine se apropie de ea și o luă de mână.

— Ceea ce nu e normal e că, într-un oraș cu șapte milioane și jumătate de locuitori, oameni ca Mathias și ca tine sunteți, în continuare, celibatari.

— Mathias abia a venit în oraș..., iar tu... te pomenești că n-oi fi celibatar!?

— De mine mi se fâlfâie, murmură Antoine. Dar nu mi-am dat seama că el se simte chiar așa de singur.

— Toți suntem singuri, Antoine, aici, la Paris sau în altă parte. Putem încerca să fugim de singurătate, să ne mutăm, să facem pe dracu-n patru ca să întâlnim oameni, dar asta nu schimbă nimic. La sfârșitul zilei, fiecare se întoarce acasă. Cei care trăiesc în cuplu nu-și dau seama ce noroc au. Au uitat de serile când stai

singur la masă, de angoasa weekendurilor care se apropie, de duminicile când speri că telefonul o să sune. Suntem milioane de astfel de oameni în toate capitalele lumii. Singura veste bună este că n-avem de ce să ne simțim atât de diferiți de ceilalți.

Antoine își trecu mâna prin părul bunei sale prietene. Ea se feri.

— Du-te la muncă, îți spun; am o droaie de lucruri de făcut.

— Vii diseară?

— N-am chef, răspunse Sophie.

— Organizez cina asta pentru Mathias. Valentine pleacă la sfârșitul săptămânii; trebuie să vii, nu vreau să fiu singur, la masă, cu ei doi. Și, pe urmă, o să-ți pregătesc mâncarea ta preferată.

Sophie îi zâmbi lui Antoine.

— „Melcișori” cu șuncă?

— Opt și jumătate!

— Copiii vor lua masa cu noi?

— Contez pe tine, răspunse Antoine, îndepărtându-se.

*

Așezat în dosul tejghelei din librărie, Mathias își citea corespondența. Câteva facturi, un prospect și o scrisoare de la școală, care îi comunica data viitoarei ședințe cu părinții. Un plic îi era adresat lui Mr. Glover. Mathias scoase din sertarul casei de marcat hârtiuța cu adresa din Kent a proprietarului său și o copie pe plic. Își făgădui s-o expedieze la prânz.

O sună pe Yvonne și își rezervă un loc. „Nu mă deranjezi cu nimic, îi răspunse ea; de acum, al treilea taburet de la bar e al tău.”

Clopoțelul ușii se făcu auzit. În librărie tocmai intrase o tânără încântătoare. Mathias își lăsă deoparte corespondența.

— Aveți presă franceză? întrebă ea.

Mathias îi arătă raftul de prezentare de lângă intrare. Tânăra luă câte un exemplar din fiecare cotidian și veni la casă.

— Vă e dor de țară? întrebă Mathias.

— Nu, nu încă, răspunse, înveselită, tânăra femeie.

Se scotoci prin buzunar după mărunțiș și îl felicită pe Mathias pentru librărie, pe care o găsea adorabilă. El îi mulțumi și îi luă ziaarele din mână. Audrey se uita în jurul ei. O carte de pe un raft

de sus îi atrase atenția. Se ridică pe vârfuri.

— Cartea pe care o văd acolo este *Literatura secolului al XVIII-lea* de Lagarde și Michard?

Mathias se apropie de raft și dădu din cap afirmativ.

— Aș putea-o cumpăra?

— Am un exemplar într-o stare mult mai bună, chiar în fața dumneavoastră, spuse Mathias, scoțând o altă carte.

Audrey studie volumul pe care i-l întindea Mathias și i-l dădu imediat înapoi.

— Țsta este secolul XX!

— E adevărat, dar e aproape nou. Trei secole diferență! E normal să se simtă. Uitați-vă chiar dumneavoastră, nici o cută, nici cea mai mică pată.

Ea râse cu poftă și arătă cartea de pe raftul de sus.

— Îmi dați cartea mea?

— V-o pot trimite acasă, dacă vreți. E foarte grea, răspunse Mathias.

Audrey îl privi, uluită.

— Mă duc la Liceul Francez, chiar în capătul străzii. Prefer s-o iau cu mine.

— Cum doriți, se resemnă Mathias.

Luă vechea scară de lemn și o făcu să culiseze pe șina de cupru, până când ajunse în dreptul raionului în care se afla Lagarde și Michard.

Trase aer în piept, își puse piciorul pe prima stinghie, închise ochii și urcă, stăpânindu-și gesturile cât mai bine cu putință. Ajuns la înălțimea convenabilă, mâna îi bâjbâi după carte. Cum nu găsea nimic, Mathias întredeschise ochii, reperă coperta, înhăță cartea și... îi fu imposibil să mai coboare. Inima îi bătea să se rupă. Se agăță de scară cu toate puterile, absolut paralizat.

— Vă simțiți bine?

Vocea lui Audrey îi ajungea, înfundată, la urechi.

— Nu, murmură el.

— Aveți nevoie de ajutor?

„Da”-ul lui era așa de slab, încât abia se auzea. Audrey urcă până la el. Îi luă, cu delicatețe, cartea și o aruncă jos. Apoi, punându-și mâinile peste ale lui, îl ghidă, liniștindu-l. Cu multă răbdare, reuși să-l facă să coboare trei trepte. Protejându-l cu trupul ei, izbuti să-l convingă că nu mai era mult până la podea. El șopti că mai avea nevoie de puțin răgaz. Când Antoine intră în

librărie, Mathias, ținut în brațe de Audrey, se afla pe ultima treaptă.

Ea îi dădu drumul. Încercând să-și regăsească întrucâtva demnitatea, Mathias luă cartea de jos, o puse într-o pungă de plastic și i-o întinse. Nu acceptă să-i fie plătită; pentru el, era o plăcere să i-o ofere. Ea îi mulțumi și ieși din librărie, sub privirea intrigată a lui Antoine.

— Pot să știu și eu ce făceai, de fapt?

— Îmi făceam meseria!

Antoine îl măsură, perplex.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Mathias.

— Trebuia să ne întâlnim Ca să mergem la masă.

Mathias observă ziarele puse lângă casă. Le adună la iușteală, îl rugă pe Antoine să-l aștepte o clipă și se năpusti pe trotuar. Alergând cu sufletul la gură, o luă pe Bute Street, coti pe Harrington Road și reuși s-o ajungă pe Audrey în mica piață din fața complexului școlar. Gâfâind, îi întinse ziarele uitate.

— Nu trebuia, spuse Audrey, mulțumindu-i.

— M-am făcut de râs, nu-i așa?

— Nu, absolut deloc. Amețeala se poate vindeca, adăugă ea, trecând de poarta liceului.

Mathias o urmări în timp ce traversa curtea; pornind spre librărie, se întoarse și o văzu cum se îndrepta spre terenul de recreație al școlii. După câteva secunde, Audrey se întoarse, la rândul ei, și îl văzu dispărând la colțul străzii.

— Ai un ascuțit simț al comerțului, îl întâmpină Antoine.

— Mi-a cerut un Lagarde și Michard, se ducea la liceu, prin urmare este cadru didactic, așa că nu-mi reproșa că îmi dau osteneala pentru educația copiilor noștri.

— Cadru, necadru, nici măcar nu ți-a plătit ziarele!

— Mergem la masă? spuse Mathias, deschizând ușa în fața lui Antoine.

*

Sophie intră în restaurant și se duse lângă Antoine și Mathias. Energică și promptă, Yvonne le aduse un platou gratinat.

— Aici, la tine, e plin ochi, spuse Mathias. Se vede că merge treaba!

Antoine îi trase un picior pe sub masă. Yvonne plecă fără să

scoată o vorbă.

— Ce e? Iar am zis ceva ce nu trebuia!

— Se descurcă tare greu. Seara, nu e aproape nimeni, spuse Sophie, servindu-l pe Antoine.

— Decorul e puțin cam bătrânicios. Ar trebui să facă niște renovări.

— Mai nou, ai devenit expert în decorațiuni interioare? Îl întreabă Antoine.

— Am zis și eu așa, ca să ajut. Trebuie să fii de acord: cadrul ăsta nu e chiar de ieri, de alaltăieri!

— Dar tu de când ești? i-o întoarce Antoine, dând din umeri.

— Zău că sunteți niște puști nesuferiți!

— Ai putea să te ocupi tu de renovare, doar asta ți-e meseria, nu? continuă Mathias.

— Yvonne n-are posibilități. Și detestă creditele: „școala veche” nu se dezmințe, răspunse Sophie. De altfel, are dreptate; ce n-aș da să mă pot descotorosi și eu de creditele mele!

— Atunci, nu facem nimic? insistă Mathias.

— Ce-ar fi să mănânci și să taci cinci minute? spuse Antoine.

*

Ajuns la birou, Antoine se înhărmă la muncă, pentru a recupera întârzierile acumulate în cursul săptămânii. Sosirea lui Mathias perturbase întrucâtva mersul lucrurilor. După-amiaza trecu; în spatele ferestrelor înalte, soarele se îndrepta spre asfințit. Antoine se uită la ceas: era timpul să-și ia fiul de la școală. După ce făcură niște cumpărături, se întoarseră acasă și începură să pregătească cina.

Louis puse masa și se duse în colțul rezervat biroului, ca să-și facă lecțiile, în vreme ce Antoine trebuia prin bucătărie, ascultând cu o ureche distrată reportajul difuzat de TV5 Europe, la televizorul din salon. Dacă ar fi ridicat ochii, probabil că ar fi recunoscut-o pe tânăr a femeie întâlnită cu câteva ore înainte, în librăria lui Mathias.

Valentine sosi prima, însoțită de fiica ei; după câteva minute, sună Sophie, iar Mathias, ca bun vecin ce era, ajunse ultimul. Se așezară în jurul mesei, cu excepția lui Antoine, care nu se mai vedea dintre cratițe. Cu șorțul dinainte, scoase din cuptor un platou încins și îl puse pe masa de lucru. Sophie veni să-l ajute.

Antoine îi întinse două farfurii.

— Cotletul cu fasole verde pentru Emily, cel cu piure pentru Louis! „Melcișorii” tăi sunt gata în două minute, iar tocătura parmentier pentru Valentine vine acum!

— Iar la felul șapte ce o să avem? întrebă ea, înveselită.

— Aceași chestie ca pentru Louis, răspuse Antoine, concentrat.

— Ai de gând să stai și tu la masă cu noi? îl chestionă Sophie, apropiindu-se de el.

— Da, da, făgădui Antoine.

Sophie îl privi câteva clipe, dar Antoine o chemă la ordine: piureul lui Louis se răcea. El se hotărî să părăsească teatrul de operațiuni și duse la masă farfuria lui Mathias și pe cea a lui Valentine. Le puse în fața acestora și așteptă reacțiile lor. Valentine se extazie, privind mâncarea.

— Când o să fii la Paris, n-o să mai ai parte de ceva așa de bun, spuse Antoine și se duse din nou în bucătărie, de unde se întoarse imediat cu „melcișorii” lui Sophie. O așteptă să-i guste, apoi se înapoie la tingirile lui.

— Vino la masă, Antoine, îl rugă Sophie.

— Vin acum, răspuse el, cu un burete în mână.

Mâncărurile lui Antoine erau savurate de toți mesenii, dar farfuria lui rămânea tot goală. Trebăluind într-una prin bucătărie, abia dacă participa la conversația plină de animație. Copiii căscău de acum gura la cei mari, așa că Sophie se făcu nevăzută, câteva clipe, ca să-i ducă la culcare. Louis adormi în brațele nașei lui, mai înainte ca ea să-i aranjeze așternutul. Sophie plecă în vârful picioarelor, dar se întoarse din drum, căci nu-și putea stăvili dorința de a-i da o nouă serie de pupături. În somn, băiețelul întredeschise ochii și bâigui ceva ce aducea a „Darfour”. Sophie îi răspuse „somn ușor, iubitule” și ieși, lăsând ușa întredeschisă.

În salon, ea aruncă o privire discretă spre Antoine, care ștergea vasele, lăsându-i pe Valentine și pe Mathias să stea de vorbă.

Sophie ezită să se așeze la locul ei, dar Antoine aduse pe masă un bol mare cu spumă de ciocolată.

— Ai să-mi dai și mie rețeta, într-o bună zi?

— Într-o bună zi, răspuse Antoine și plecă imediat.

Masa se terminase. Antoine propuse ca Emily să doarmă la ei.

A doua zi, avea să-i ducă el pe copii la școală. Valentine primi bucuroasă: n-avea rost să-și trezească fiica. Era miezul nopții, prea târziu pentru ca Yvonne să le mai facă surpriza unei vizite, așa că toată lumea plecă.

Antoine deschise frigiderul, luă o bucată de brânză de pe o farfurie și puțină pâine, apoi se așeză, în sfârșit, la masă, ca să-și ia și el cina. Pe peron răsunară niște pași.

— Cred că mi-am uitat celularul aici! spuse Sophie, intrând.

— Ți l-am pus pe masa din bucătărie, răspunse Antoine.

Sophie găsi telefonul și îl băgă în buzunar. Se uită cu atenție la buretele de pe chiuvetă, șovăi o clipă și îl luă în mână.

— Ce ai? întrebă Antoine. Ești cam ciudată.

— Știi cât timp ți-ai petrecut cu el, în seara asta? spuse Sophie cu o voce ștearsă, agitând buretele.

Antoine se încruntă.

— Ești îngrijorat de singurătatea lui Mathias, continuă ea. Dar la a ta te gândești vreodată?

Îi aruncă buretele, care ateriză drept în mijlocul mesei, și ieși din casă.

*

Sophie plecase de mai bine de o oră. Antoine se tot învârtea în jurul cozii, prin salon. Se apropie de peretele în spatele căruia trăia Mathias. Râcăi cu unghia, dar nu-i răspunse nici un sunet: pesemne că prietenul său cel mai bun adormise de mult.

*

Într-o zi, Emily va mărturisi în jurnalul ei intim că influența lui Sophie asupra tatălui său a fost determinantă. Louis va adăuga, pe margine, că este întru totul de acord cu ea.

V

Valentine își înfășură mijlocul în cearșaf și se așeză călare peste Mathias.

— Ai țigări?

— Nu mai fumez.

— Eu da, spuse ea, cotrobăind prin geanta lăsată la picioarele patului.

Se duse la fereastră. Flacăra brichetei îi lumină chipul.

Mathias n-o pierdea din ochi. Îi plăcea mișcarea buzelor ei, când fuma, ca și vârtejul volutelor de fum.

— La ce te uiți? Întrebă ea, cu fața lipită de geam.

— La tine.

— M-am schimbat?

— Nu.

— Emily o să-mi lipsească îngrozitor.

El se ridică și se duse lângă Valentine. Ea își puse mâna pe obrazul lui Mathias, mângâindu-i barba care începea din nou să crească.

— Rămâi, murmură el.

Ea trase un fum. Tutunul incandescent sfârâi.

— Îmi mai porți pică?

— Termină!

— Uită ce-am spus.

— Uită ce-am spus, șterge cu buretele ce-am făcut! Ce e viața, pentru tine? Un desen cu creionul?

— Făcut cu niște culori, n-ar fi chiar așa de rău!

— Maturizează-te și tu, amice!

— Dacă m-aș fi maturizat, tu nu te-ai fi îndrăgostit niciodată de mine.

— Dacă, după aia, te-ai fi maturizat, am fi fost și azi împreună.

— Rămâi, Valentine, mai dă-ne o șansă.

— Asta ne e pedeapsa: îți mai pot fi uneori amantă, dar nu-ți mai pot fi nevastă.

Mathias apucă pachetul de țigări, șovăi și îi dădu drumul.

— Nu aprinde lumina, șușoti Valentine.

Deschise fereastra și trase în piept aerul proaspăt al nopții.

— Măine iau trenul, murmură ea.

— Ai zis că duminică. Te așteaptă cineva la Paris?

— Ce poate schimba asta?

— Îl cunosc?

— Termină, Mathias. Ne faci rău amândurora.

— Ha! mai degrabă tu îmi faci mie.

— Acum, înțelegi și tu ce am simțit eu. Și, pe vremea aia, nici măcar nu eram despărțiți.

— Cu ce se ocupă?

— Ce importanță are?

— Și, când te culci cu el, e bine?

Valentine nu-i răspunse. Aruncă țigara în stradă și închise fereastra.

— Iartă-mă, murmură Mathias.

— Mă îmbrac și mă duc acasă.

Cineva bătu în ușă. Amândoi tresăriră.

— Cine e? întrebă Valentine.

Mathias se uită la deșteptătorul pus pe noptieră.

— Habar n-am. Stai aici. Cobor să văd cine e și îți aduc lucrurile.

Își puse un prosop în jurul mijlocului și ieși din cameră. Ciocăniturile din ușa de la intrare deveneau tot mai insistente.

— Vin! zberă el, coborând scara.

Cu brațele încrucișate, Antoine își privea cu hotărâre prietenul.

— Ascultă bine aici! E o chestie de la care n-am să mă abat niciodată: să nu prind picior de babysitter în casă! O să ne ocupăm noi singuri de copii.

— Ce tot spui?

— Vrei, în continuare, să locuim sub același acoperiș?

— Da, dar nu chiar la o oră ca asta!

— Cum adică „nu chiar la o oră ca asta”? Vrei numai parțial?

— Vreau să spun că am putea vorbi despre chestia asta mai târziu!

— Nu, nu, vorbim imediat! Va trebui să stabilim niște reguli și să ne ținem de ele.

— Vorbim imediat, însă mâine!

— Nu începe!

— Bine, Antoine. Sunt de acord cu toate regulile pe care le vrei.

— Cum adică ești de acord cu toate regulile pe care le vreau? Atunci, dacă îți spun că tu ești ăla care plimbă câțelul în fiecare seară, ești de acord?

— Aăă, păi nu, nu în fiecare seară!

— Atunci, vezi că nu ești de acord cu toate?

— Antoine, n-avem câțel!

— Nu începe să mă zăpăcești!

Valentine, înfășurată în cearșaf, se aplecă peste balustradă.

— Toate bune? întrebă ea, neliniștită.

Antoine ridică ochii și o asigură cu un semn din cap.

Ea se întoarce în cameră.

— Ah, da. După câte văd, chiar că ești singur cuc, bombăni Antoine, în timp ce ieșea.

Mathias închise ușa casei. Nici nu făcu bine un pas spre salon, că Antoine bătu din nou. Mathias deschise.

— Rămâne?

— Nu, pleacă mâine.

— Păi, dacă acum ți-ai mai luat o mică doză, nu care cumva să vii la mine în următoarele șase luni să-mi bâzâi de dorul ei.

Antoine coborî treptele peronului și le urcă iară pentru a intra în casa lui. Lumina din fața ușii se stinse.

Mathias strânse lucrurile lui Valentine și se duse în cameră.

— Ce voia? întrebă ea.

— Nimic. O să-ți explic eu.

*

În cursul dimineții, ploaia își reluă legăturile cu vremea londoneză. Mathias stătea deja la barul lui Yvonne. Valentine intra. Avea părul ud.

— O s-o aduc pe Emily la prânz, trenul meu pleacă diseară.

— Mi-ai spus de ieri.

— O să te descurci?

— Lunea are engleza, marțea judo, miercurea o duc la cinema, joia e chitara, iar vinerea...

Valentine nu-l mai asculta; îl zărise prin vitrină pe Antoine, care intra în biroul lui de peste drum.

— Ce voia de la tine în toiul nopții?

— Bei o cafea?

Mathias îi explică în ce consta ideea lui de a se muta împreună, detaliind toate avantajele ce rezultau de aici. Louis și Emily se înțelegeau ca un frate și o soră; traiul sub același acoperiș ar fi fost mai ușor de organizat, în special pentru el. Yvonne, sfârșită, preferă să-i lase singuri. Valentine râse de câteva ori și coborî de pe taburet.

— Nu spui nimic?

— Ce vrei să-ți spun? Dacă voi sunteți siguri că veți fi fericiți...

Valentine se duse după Yvonne la bucătărie și o luă în brațe.

— O să vin să te văd în curând.

— Așa spun toți când pleacă, răspunse Yvonne.

Valentine se întoarse în sală, îl sărută pe Mathias și ieși din restaurant.

*

Antoine aștepta până când Valentine dispăru la colțul străzii. Apoi, își părăsi postul de observație de la fereastra biroului, coborî scara, traversă și dădu buzna la Yvonne. Pe tejghea, îl aștepta deja o cană de cafea.

— Cum a fost? îl întrebă pe Mathias.

— Foarte bine.

— I-am trimis aseară un mail mamei lui Louis.

— Ai primit vreun răspuns?

— În dimineața asta, la birou.

— Și?

— Karine m-a întrebat dacă, la anul, Louis va trebui să pună numele tău în căsuța „soț” din fișa școlară.

Yvonne luă cele două cani de pe tejghea.

— Dar copiilor le-ați spus ceva?

*

Transformarea acelor *mews* era imposibilă din punct de vedere economic, dar Antoine îi explică lui Mathias, cu planul în mână, ce idei îi venise peste noapte.

Peretele care le despărțea casa în două nu era unul de rezistență. N-aveau decât să-l dărâme, pentru a-i reda locuinței aspectul inițial, creând astfel un mare spațiu comun la parter. Erau necesare câteva reparații la parchet și la plafoane, dar lucrările n-ar fi durat mai mult de o săptămână.

Două scări ar duce la dormitoare, ceea ce, la urma urmei, i-ar oferi fiecăruia senzația că are, la etaj, propria „casă”. McKenzie urma să se prezinte la fața locului, pentru a confirma valabilitatea proiectului. Antoine se întoarse la birou, iar Mathias la librărie.

*

Valentine se duse s-o ia pe Emily de la școală. Se hotărâse să-

și invite fata la masă într-unul dintre cele mai bune restaurante italienești din oraș: *Mediterraneo*. Un autobuz cu imperială le conduse în Kensington Park Road.

Străzile din Notting Hill erau scăldate în soare. Se instalară pe terasă, iar Valentine comandă două pizze. Își făgăduiră să vorbească la telefon în fiecare seară, ca să-și spună tot ce făcuseră peste zi, și să-și trimită tone de e-mailuri.

Valentine începea să lucreze într-un post nou și nu-și putea lua concediu de Paști, dar, la vară, vor face doar ele, fetele, o călătorie lungă. Emily își liniști mama: totul va fi bine, ea o să aibă grijă de tata, o să controleze înainte de culcare dacă ușa de la intrare este închisă și dacă toate luminile din casă sunt stinse. Îi promise că o să-și pună întotdeauna centura de siguranță, chiar și în taxiuri, că o să se îmbrace bine în diminețile reci, că n-o să-și piardă timpul prin librărie, că n-o să lase baltă chitara — cel puțin până în viitorul an școlar — și, în sfârșit... În sfârșit, când o însoți înapoi la școală, Valentine își ținu propria promisiune. Nu plânse, în orice caz nu înainte de a intra Emily în clasă. În aceeași seară, un tren Eurostar o duse la Paris. Un taxi luat de la Gara de Nord o lăsă la micul apartament de serviciu din arondismntul IX, unde avea să locuiască.

*

McKenzie făcu două găuri în peretele despărțitor și le confirmă, încântat, lui Mathias și lui Antoine, că nu era un zid de rezistență.

— Ce mă enervează când face chestia asta! Bodogăni Antoine, ducându-se să-și ia un pahar cu apă din bucătărie.

— Da' ce a făcut? întreabă Mathias, perplex, ținându-se după prietenul lui.

— Numărul ăsta al lui, cu burghiul, ca să-mi verifice spusele! Încă mai știu să recunosc un zid de rezistență, ce mama dracu', doar și eu sunt arhitect la fel ca el, nu?

— Sigur, răspunse Mathias, cu un glăscior mititel.

— Nu prea pari convins!

— Sunt și mai puțin convins de vârsta ta mintală. De ce-mi spui mie toate astea? Spune-i-le direct lui!

Antoine se întoarse plin de hotărâre la șeful său de agenție. McKenzie își puse ochelarii în buzunarul de la pieptul vestonului

și nu-i lăsa lui Antoine răgazul să vorbească cel dintâi.

— Cred că totul ar putea fi gata în trei luni și vă promit că locuința își va regăsi aspectul inițial. Putem chiar să facem un mulaj al cornișelor... pentru racorduri.

— Trei luni? Ai de gând să demolezi peretele cu lingurița? Întrebă Mathias, al cărui interes față de conversație sporise.

McKenzie îl lămurii că, pentru orice șantier din acel cartier, era nevoie de autorizații prealabile. Demersurile ar dura opt săptămâni, după care agenția putea cere serviciilor de salubritate să le aprobe o benă pentru ridicarea molozului. Demolarea în sine n-ar lua decât două-trei zile.

— Și dacă ne lipsim de autorizație? sugeră Mathias, la urechea lui McKenzie.

Șeful agenției nici măcar nu se osteni să-i răspundă. Își luă vestonul și îi promise lui Antoine că va pregăti cererile pentru permis chiar în weekend.

Antoine se uită la ceas. Sophie acceptase să-și închidă prăvălia și să se ducă la școală, să ia copiii, iar acum trebuiau s-o schimbe din „tură”. Cei doi prieteni ajunseră cu o jumătate de oră mai târziu. Stând turcește, chiar pe podea, Emily o ajuta pe Sophie să curețe de frunze trandafirii, în timp ce Louis tria în spatele tejghelei, după mărime, legăturile de rafie. Pentru a fi iertați, cei doi tați o invită pe Sophie la cină. Ea acceptă doar cu o condiție: să meargă la Yvonne. În felul acesta, poate ca va mânca și Antoine cu ei o dată. El nu făcu nici un comentariu.

Pe la mijlocul cinei, Yvonne veni la masa lor.

— Măine o să am închis, spuse ea, turnându-și un pahar de vin.

— Într-o sâmbătă? o întrebă Antoine.

— Am nevoie de odihnă...

Mathias își rodea unghiile. Antoine îi trase un bobârnac peste degete.

— Termină!

— La ce te referi? întrebă, inocent, Antoine.

— Știi prea bine la ce mă refer!

— Și când te gândești că o să stați împreună! spuse Yvonne, cu un zâmbet în colțul gurii,

— Dă-râmăm și noi un perete. Ce atâta discuție!

Sâmbătă dimineață, Antoine îi duse pe copii la Chelsea Farmers Market. Plimbându-se pe aleile unei pepiniere, Emily alese două rădăcini de trandafiri, pe care să-i planteze cu Sophie, în grădină. Furtuna stătea să înceapă, așa că luară hotărârea să se ducă la Turnul Londrei. Louis îi ghidă tot timpul vizitei la Muzeul Ororilor, făcându-și datoria de a-i liniști pe tatăl său la intrarea în fiecare sală. N-avea nici un motiv să se sperie: personajele erau din ceară.

Cât despre Mathias, acesta profită de ocazie ca să-și pregătească listele de comenzi. Consultă tabelul cu cărțile vândute în cursul acestei prime săptămâni, satisfăcut de rezultat. În timp ce bifa pe marginea caietului titlurile lucrărilor care trebuiau cumpărate, mina creionului se opri pe rândul unde figura un exemplar din Lagarde și Michard, secolul al XVIII-lea. Își ridică ochii de pe foaie și se uită la vechea scară fixată pe șina ei de cupru.

*

Sophie scoase un țipăt. Tăietura se întindea pe toată lungimea falangei. Secatorul alunecase de pe tija florii. Ea dădu fuga în spatele prăvăliei. Arsura alcoolului de 90 de grade fu ascuțită, Sophie respiră adânc, își stropi din nou tăietura și așteptă să-și mai vină în fire. Ușa magazinului se deschise; ea luă din mers o cutie cu pansamente de pe etajera dulăpiorului cu medicamente, închise ușița de sticlă și se întoarse la clienții săi.

*

Yvonne închise ușița dulăpiorului cu produse de frumusețe de deasupra chiuvetei. Își dădu cu puțin fard pe obraji, își aranjă părul și hotărî că toaleta ei cerea musai o eșarfă. Traversă camera, își luă geanta, își puse ochelarii de soare și coborî scărița ce ducea în restaurant. Oblonul de fier era coborât; ea întredeschise ușa care dădea în curte, verifică dacă avea cale liberă și o luă pe lângă vitrinele din Bute Street, ferindu-se să zăbovească în fața prăvăliei lui Sophie. Se urcă într-un autobuz care avea traseul pe Old Brompton Road, cumpără un bilet de la controlor și se urcă la etaj. Dacă circulația era fluidă, avea să

ajungă într-o oră.

Autobuzul cu imperială o lăasă în fața grilajului de la cimitirul Old Brompton. Locul era plin de farmec.

În timpul weekendului, copiii mergeau cu bicicleta pe aleile înverzite, încrucișându-se cu cei ce făceau jogging. Pe pietrele mormintelor vechi de secole, veverițele așteptau, fără să se teamă de trecători. Stând pe picioarele din spate, micile rozătoare apucau alunele oferite și le ronțăiau spre marea plăcere a perechilor de îndrăgostiți tolăniți pe sub copaci. Yvonne o luă pe aleea centrală, până la intrarea dinspre Fulham Road. Era drumul ei preferat, când se ducea la stadion. Stamford Bridge Stadium începea să se umple. Ca în fiecare sâmbătă, strigătele ce se înălțau din gradene aveau să înveselească vreo câteva ore atmosfera pașnică a cimitirului. Yvonne își scoase biletul din fundul genții, își legă eșarfa și își potrivi ochelarii de soare.

*

Pe Portobello Road, o tânără ziaristă lua un ceai pe terasa braseriei *Electric*, în tovărășia cameramanului. Chiar în aceeași dimineață, vizionase, în casa închiriată pe Brick Lane de către canalul de televiziune unde lucra, toate înregistrările realizate în cursul săptămânii. Munca se desfășurase mulțumitor. În acest ritm, Audrey avea să-și termine curând reportajul. Apoi, se putea întoarce la Paris, pentru montaj. Plăti nota prezentată de chelner și se despărți de coechipierul ei, hotărâtă să profite de restul după-amiezii pentru a umbla prin magazinele de care cartierul nu era lipsit. Ridicându-se de la masă, îi cedă trecerea unui bărbat cu doi copii înfometați și istoviți după o dimineață plină de agitație.

*

Suporterii lui Manchester United se ridicară toți o dată. Balonul sărise pe bara porții echipei Chelsea. Yvonne se așeză din nou, plesnind din palme.

— Ei, nu! Ce ocazie ratată! Mai mare rușinea!

Bărbatul de lângă ea zâmbi.

— Crede-mă, pe vremea lui Cantona așa ceva nu s-ar fi întâmplat, continuă ea, furioasă. Doar n-ai să-mi spui că imbecilii ăștia n-ar fi marcat cu ceva mai multă concentrare!

— N-am să-ți spun nimic, răspunse bărbatul, cu un glas tandru.

— Oricum, nu te pricepi deloc la fotbal.

— Îmi place cricketul.

Yvonne își puse capul pe umărul lui.

— Nu te pricepi deloc la fotbal..., însă îmi place să fiu cu tine.

— Îți dai seama? Dacă s-ar auzi în cartierul tău că ții cu Manchester United? îi șopti bărbatul la ureche.

— Dar tu de ce crezi că-mi iau atâtea precauții când vin aici?

Bărbatul se uita la Yvonne; ea nu-și dezlipea ochii de la peluză. El răsfoi pliantul pe care îl avea pe genunchi.

— E sfârșitul sezonului, nu?

Yvonne nu-i răspunse, fiind prea absorbită de meci.

— Atunci, poate că voi avea noroc să vii la mine în weekendul următor, adaugă el.

— O să vedem, spuse ea, urmărindu-l pe atacantul lui Chelsea, care înainta în mod periculos pe teren.

Yvonne își puse degetul pe gura însoțitorului său și continuă:

— Nu pot face două lucruri în același timp, și, dacă nu se hotărăște careva să-i bareze calea boului ăluia, seara mea s-a dus naibii și a ta la fel!

John Glover luă mâna lui Yvonne și îi mângâie petele maronii pe care viața i le desenase acolo. Yvonne dădu din umeri.

— Când eram tânără, mâinile mele erau frumoase.

Yvonne se ridică dintr-o săritură, cu chipul crispat, cu respirația tăiată. Balonul fu deviat în ultima clipă și trimis în cealaltă parte a terenului. Ea respiră și se așeză.

— Știi, mi-ai lipsit săptămâna asta, spuse, împlânzită.

— Atunci, vino în weekendul următor!

— Ți-a ieșit la pensie ești tu, nu eu!

Arbitrul tocmai fluierase sfârșitul reprizei. Se ridicară și se duseră la bufet, să ia niște răcoritoare. Urcând treptele gradenelor John îi ceru ultimele noutăți de la librărie.

— E prima lui săptămână. Popinot al tău se adaptează, dacă asta voiai să afli, răspunse Yvonne.

— Exact asta voiam să aflu, repetă John.

Întorși acasă devreme, copiii se jucau în camera lor, așteptând o gustare demnă de acest nume. Antoine, cu un șorț în pătrățele dinainte, citea cu atenție o nouă rețetă de clătite, sprijinindu-se de masa din bucătărie. Cineva sună la ușă. Mathias aștepta pe peron, proțăpit ca un stâlp. Intrigat de apariția lui, Antoine îl privi țintă.

— Aș putea ști de ce porți ochelari de schi? îl întrebă.

Mathias îl împinse ca să intre. Tot mai perplex, Antoine nu-l slăbea din ochi. Mathias lăasă să-i cadă la picioare o prelată împăturită.

— Unde ți-e mașina de tuns iarba? îl descusu el.

— Da' ce vrei să faci cu mașina de tuns iarba, la mine în salon?

— Doamne, ce de întrebări mai pui! Ești obositor!

Mathias traversă încăperea și ieși în grădina din spatele casei, cu Antoine pe urmele lui. Deschise ușa magazioarei, scoase mașina de tuns iarba și, căznindu-se din răspuțeri, o puse pe două bucăți de scândură aruncate pe acolo. Se asigură că roțile nu mai atingeau solul și că mașina stătea bine în echilibru. După ce puse maneta ambreiajului în punct mort, trase de cordonul demarorului.

Motorul în doi timpi începu să funcționeze cu un huriț asurzitor.

— Mă duc după un doctor, zbieră Antoine.

Mathias se întoarse, traversă din nou casa, desfăcu prelată și se duse în apartamentul lui. Antoine rămase singur, în mijlocul salonului, cu brațele atârând, întrebându-se ce l-o fi apucat pe prietenul lui. O lovitură teribilă zgudui peretele despărțitor. Urmă o a doua lovitură de baros, și o gaură de dimensiuni cât se poate de onorabile lăasă să se vadă chipul înveselit al lui Mathias.

— *Welcome Home!* exclamă Mathias, radios, în timp ce marea spărtura din zid.

— Ești complet țicnit! urlă Antoine. Or să ne reclame vecinii!

— Cu zgomotul din grădină, m-ar mira! mai bine ajută-mă, în loc să mă bombăni. În doi, putem termina până diseară!

— Și după aia? se zborși Antoine, uitându-se la molozul care îi plouase pe parchet.

— După aia, o să punem peretele în doi saci pentru gunoi, pe

care o să-i ascundem în magazia ta, și, în câteva săptămâni, îi facem să dispară.

O altă bucată de perete se prăbușise. Și, în timp ce Mathias își desăvârșea opera, Antoine se gândea deja la finisările necesare pentru ca salonul să-și regăsească, într-o bună zi, aspectul normal.

În camera de la etaj, Emily și Louis deschiseseră televizorul, convinși că buletinul de știri va relata neîntârziat despre seismul ce lovise cartierul South Kensington. La căderea serii, dezamăgiți fiindcă Terra nu se cutremurase, dar mândri că le fusese destăinuit un anumit secret și încântați, totodată, că erau treji la o oră atât de târzie, ajutară la umplerea sacilor cu moloz, pe care Antoine îi ducea în fundul grădinii. A doua zi, McKenzie fu chemat de urgență. După tonul lui Antoine, înțelese gravitatea situației. Datoria obligă, așa că el acceptă să vină, chiar și într-o zi de duminică. Sosi la volanul camionetei ce aparținea biroului.

La sfârșitul weekendului, în ciuda câtorva racorduri care mai rămăseseră de făcut la zugrăveala plafonului, Mathias și Antoine se mutaseră *oficial* împreună. Toată gașca fu invitată la sărbătorirea evenimentului și, când McKenzie află că Yvonne primise să iasă din casă pentru această ocazie, se hotărî să rămână cu ei.

Prima discuție dintre prieteni avu ca subiect decorarea casei. Mobila lui Antoine și cea a lui Mathias coabitau într-un mod ciudat în aceeași încăpere. După spusele lui Mathias, parterul era de o sobrietate aproape mănăstirească. Ba dimpotrivă, declara Antoine, locul era foarte primitiv. Toată lumea ajută la căratul mobilei. Un gheridon ce-i aparținea lui Mathias își găsi locul între două fotolii club, care îi aparțineau lui Antoine. După un vot negativ de cinci la unu (Mathias fiind singurul care votase pentru, căci Antoine avusese eleganța de a se abține) un covor de origine persană, după Mathias, dar de origine mai degrabă îndoielnică, după Antoine, fu rulat, legat și depozitat în magazia din grădină.

Pentru a asigura pacea menajului, McKenzie luă comanda operațiunilor ulterioare, Yvonne fiind singura care avea drept de veto în fața deciziilor lui. Și nu pentru că ea hotărâse astfel, ci pentru că, de îndată ce își enunța vreo părere, obrajii șefului de agenție aveau o anumită tendință de a se face ca focul, iar

vocabularul lui, de a se reduce la: „Aveți perfectă dreptate, Yvonne”.

La sfârșitul serii, parterul fusese reorganizat în întregime. Nu mai rămânea de rezolvat decât problema etajului. Mathias considera că dormitorul lui nu era la fel de frumos ca al celui mai bun prieten al său. Antoine nu vedea în ce măsură era adevărat, dar promise că se va ocupa de asta cât mai repede cu putință.

VI

După euforia duminicii, urmă prima săptămână de viață în comun, care începu, în mod natural, cu un mic dejun englezesc pregătit de Antoine. Înainte ca toată familia să coboare, acesta strecură, discret, un bilețel sub farfuria lui Mathias, își șterse mâinile pe șorț și strigă cui avea urechi de auzit că se răcesc ouăle.

— De ce vorbești așa de tare?

Antoine tresări; nu-l auzise pe Mathias venind.

— N-am mai văzut pe nimeni care să fie atât de absorbit când prăjește două felii de pâine.

— Data viitoare ai să ți le prăjești tu singur! răspunse Antoine, dându-i farfuria.

Mathias se ridică să-și toarne o cană de cafea și observă bilețelul lui Antoine.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Ai să citești după aia, stai jos și mănâncă până nu se răcește mâncarea.

Copiii sosiră val-vârtej și le întrerupseră conversația. Emily arătă cu un gest autoritar pendula: întârziiau la școală.

Cu gura plină, Mathias se ridică dintr-o săritură, își puse pardesiul, își luă fata de mână și o trase după el spre ușă. Emily abia dacă avu timp să apuce batonul de cereale pe care Antoine i-l arunca din bucătărie, că se și pomeni alergând cu ghiozdanul în spate pe Clareville Grove.

În timp ce traversau Old Brompton Road, Mathias citi biletul, pe care îl luase cu el, și se opri brusc. Își luă imediat celularul și formă numărul de acasă.

— Explică-mi și mie cum e cu chestia asta: să mă întorc cel

târziu la miezul nopții?

— Carevasăzică, încep din nou: regula nr. 1, fără babysitter; regula nr. 2, fără femei în casă, și regula nr. 3, putem spune douășpe jumate, dacă preferi, dar asta-i ultima strigare!

— Am cumva față de Cenușăreasă?

— Scările trosnesc și n-am chef să ne scoli din somn în fiecare noapte.

— O să-mi scot pantofii.

— Oricum, aș prefera să-i scoți de când intri.

Și Antoine închise telefonul.

— Ce-a vrut? Întrebă Emily, trăgându-l cu putere de braț.

— Nimic, mormăi Mathias. Da' ție cum ți se pare că începe viața în cuplu? Își întrebă, la rândul lui, fiica, traversând în continuare strada.

*

Luni, copiii fură luați de la școală de către Mathias. Marți, îi veni rândul lui Antoine. Miercuri, la prânz, Mathias închise librăria și se duse cu clasa lui Emily, în calitate de părinte însoțitor, la Muzeul de Științe Naturale. Fetița trebui să fie ajutată de două prietene ca să-l scoată din sala în care erau expuse reproducerile la scară reală după animalele din era jurasică. Taică-său refuza să se miște din loc atât timp cât tyranosaurul mecanic nu-i dădea drumul din gură trachodonului pe care îl scutura. Deși învățătoarea se opunea cu tărie, Mathias insistă, până obține câștig de cauză, ca fiecare elev să încerce o dată, împreună cu el, simulatorul de cutremure. Ceva mai târziu, știind că Mrs. Wallace avea să refuze și vizionarea nașterii universului, proiectată pe bolta planetariului la ora douăsprezece și cincisprezece, Mathias făcu ce făcu și se pierdură, în momentul în care ea se duse la toaletă, pe la ora douăsprezece și unsprezece. Când șeful pazei o întrebă cum izbutise să piardă douăzeci și patru de copii dintr-odată, Mrs. Wallace înțelese brusc unde îi erau elevii. Ieșind din muzeu, Mathias le făcu cinste tuturor cu gofre, ca să fie iertat. Învățătoarea fiicei sale acceptă să guste una, iar Mathias insistă să o ia și pe a doua, de data asta cu cremă de castane.

Joi, Antoine era de serviciu la cumpărături. Mathias se ocupă de ele vineri. La supermagazin, vânzătorii nu înțeleseră nici o

vorbă din ceea ce se căznea să le ceară, așa că el ceru ajutor de la o casieră care se dovedi a fi spaniolă. O clientă voi să-l descurce, dar trebuie să fi fost suedeză ori daneză — Mathias nu află niciodată — și asta nu schimbă cu nimic datele problemei. La capătul puterilor și al sectorului de produse congelate, o chemă pe Sophie în fața raioanelor cu soț, și pe Yvonne în fața celor fără soț. În cele din urmă, hotărî că, pe lista lui, cuvântul „cotlete” mîzgălit de Antoine se putea citi la fel de bine „pui”; în fond, n-avea decât să scrie și el mai clar.

Sâmbătă plouă și toată lumea rămase acasă, studioasă. Duminică seara, în salonul unde se jucau Mathias și copiii, se încinse un răs nebun. Antoine ridică ochii de pe schițele lui, văzu chipul radios al celui mai bun prieten al său și, în acel moment, se gândi că în viața lor se instalase fericirea.

*

Luni dimineață, Audrey se prezintă în fața intrării liceului Francez. În timp ce discuta cu directorul de studii, cameramanul filma curtea de recreație.

— Din spatele acestei ferestre, a lansat generalul de Gaulle apelul din 18 iunie, spuse domnul Bécherand, arătând spre fațada albă a clădirii principale.

Liceul Francez „Charles de Gaulle” era o instituție renumită, care avea peste două mii de elevi, de la școala primară până la bacalaureat. Directorul o duse să viziteze câteva săli de clasă și o invită, dacă dorea, să participe la consiliul profesoral care avea loc chiar în după-amiaza acelei zile. Audrey primi cu entuziasm. În cadrul reportajului ei, mărturiile profesorilor ar fi fost cât se poate de prețioase. Îi ceru domnului Bécherand permisiunea de a le lua profesorilor câteva interviuri, iar acesta îi răspunse că se putea înțelege direct cu fiecare dintre ei.

*

Ca în fiecare dimineață, Bute Street era în plină fierbere. Camionetele de livrări veneau unele după altele, aprovizionând numeroasele magazine de pe stradă. La terasa unui coffee shop lipit de librăria lui, Mathias sorbea un cappuccino și își citea ziarul, distonând oarecum în mijlocul tuturor mămicilor care se

întâlneau acolo, după ce își duseseră copiii la școală. Cât despre Antoine, era la biroul lui de peste drum. Nu mai avea decât câteva ore pentru a încheia un studiu pe care avea să-l prezinte, la sfârșitul după-amiezii, unuia dintre cei mai grei clienți ai agenției; unde mai pui că-i promisese și lui Sophie că o să-i redacteze o nouă scrisoare.

După o dimineață de lucru neîntrerupt, venise deja după-amiaza, așa că își invită șeful de agenție să facă o binemeritată pauză de prânz. Traversară strada și se duseră la Yvonne.

Răgazul fu de scurtă durată. Clienții lor trebuiau să vină într-o oră, iar planurile încă nu erau copiate. După ce își înghiți ultima îmbucătură, McKenzie se făcu nevăzut.

Din prag, susură un „La revedere, Yvonne”, căruia aceasta îi răspunse, cu ochii țintă la registrul contabil, printr-un: „Da, da, chiar așa, la revedere, McKenzie”.

— N-ai vrea să-i spui șefului tău de agenție să mă mai slăbească un pic?

— E îndrăgostit de tine. Ce să-i fac eu?

— Știi câți ani am?

— Da, dar el e britanic.

— Asta nu scuză totul.

Ea închise registrul și oftă.

— Deschid un bordeaux grozav, vrei un pahar?

— Nu, dar vreau să vii să-l bei lângă mine.

— Prefer să rămân aici, e mai convenabil pentru clienți.

Privirea lui Antoine măsură sala pustie; învinsă, Yvonne destupă sticla și, cu paharul în mână, se duse lângă el.

— Ce nu merge? o întrebă Antoine.

— N-am să mai pot continua multă vreme așa. Sunt prea obosită.

— Ia-ți o ajutoare.

— N-am prea mulți clienți. Dacă angajez pe cineva, trag obloanele. Și ți-aș putea spune că nu mai am mult până atunci.

— Ar trebui să-ți întinerești sala.

— Pe patroană ar trebui s-o întineresc, oftă Yvonne. Pe urmă, cu ce bani?

Antoine scoase un pix din buzunarul vestonului și începu să facă o schiță pe fața de masă din hârtie.

— Uite, mă gândesc de mult la chestia asta. Cred că putem găsi o soluție.

Yvonne își lăsă ochelarii să-i alunece pe vârful nasului și ochii i se luminară de un zâmbet plin de duioșie.

— Te gândești de mult la sala mea?

Antoine ridică receptorul telefonului de pe tejughea și îi ceru lui McKenzie să înceapă ședința fără el, pentru că avea să întârzie puțin. Închise și se întoarse spre Yvonne.

— Bun, acum pot să-ți explic?

*

Profitând de un moment de acalmie, Sophie îl vizită pe Mathias, ca să-i aducă un buchet de trandafiri de grădină.

— O mică notă de feminitate n-o să strice, îi spuse ea, punând vaza lângă casă.

Telefonul sună. Mathias își ceru scuze și ridică receptorul.

— Bineînțeles că pot să mă duc la ședința cu părinții. Da, nu mă culc până nu te întorci. Atunci, iei tu copiii? Da, și eu te pup!

Mathias puse telefonul în furcă. Sophie îl privi cu atenție, apoi se duse la treburile ei.

— Uită tot ce ți-am spus! adăugă, râzând.

Și închise ușa librăriei.

*

Mathias ajunse la ședință cu întârziere. Avea toate scuzele: librăria nu se golise nici o clipă. Când intră în școală, curtea de recreație era pustie. Trei învățătoare, care stătuseră de vorbă sub copertină, tocmai se întorceau în clasele lor. Mathias merse pe lângă zid și se înălță pe vârful picioarelor, ca să se uite pe fereastră. Spectacolul era destul de ciudat. Adulții îi înlocuiseră pe elevi în bănci. În rândul întâi, o mămică ridica mâna pentru a pune o întrebare, un tată și-o flutura pe a lui, ca să-l vadă învățătoarea. Categorie, primii din clasă vor rămâne așa toată viața lor.

Mathias n-avea nici o idee despre locul în care trebuia să se ducă; dacă nu și-ar respecta promisiunea de a-l înlocui pe Antoine la ședința cu părinții din clasa lui Louis, numai urechile lui ar ști ce ar auzi luni de zile după aceea. Spre marea lui ușurare, o tânără femeie traversa curtea. Mathias alergă după ea.

— Domnișoară, clasa a II-a A, vă rog!

— Ați ajuns prea târziu, ședința tocmai s-a terminat.

Chiar acum am ieșit de acolo.

Recunoscându-și brusc interlocutoarea, Mathias se felicita pentru șansa care i se oferea. Luată pe nepregătite, Audrey strânse mâna pe care i-o întindea el.

— V-a plăcut cartea?

— Lagarde și Michard?

— Am nevoie de un imens serviciu. Eu sunt în clasa a II-a B, dar tatăl lui Louis a fost reținut la birou, așa că m-a rugat să...

Audrey avea un farmec incontestabil, iar Mathias, unele dificultăți în a-și controla spusele.

— Clasa, nivelul adecvat? murmură el.

— Da, așa cred...

Dar conversația le fu întreruptă de clopoțelul școlii, care sună chiar atunci. Copiii umplură curtea. Audrey îi spuse lui Mathias că îi făcuse plăcere să-l revadă. Ea începuse să se îndepărteze, când, la rădăcina unui platan, se formă un grup de copii. Ridicără amândoi capul: un băiețel se cățăraseră în copac și acum rămăsese pe una dintre ramurile de sus. Micuțul se afla într-un echilibru precar. Mathias se repezi fără să stea pe gânduri, se agăță de trunchi și dispăru printre frunze.

Audrey auzi vocea librarului, care voia s-o liniștească.

— Gata, am ajuns la el!

Cu chipul palid, agățat în vârful copacului, Mathias îl fixa pe puștiul așezat pe o cracă, în fața lui.

— Bun! Ei bine, acum stăm amândoi ca doi nătărăi, îi spuse băiețelului.

— O să mă certe? întrebă copilul.

— Păi, n-ar fi degeaba, dacă vrei să știi părerea mea.

După câteva secunde, frunzele începură să foșnească și un supraveghetor apăru în vârful unei scări.

— Cum te cheamă? întrebă omul.

— Mathias!

— Îl întrebam pe ăla mic...

Copilul se numea Victor. Supraveghetorul îl cuprinse cu brațul.

— Acum, ascultă-mă bine, Victor. Scara are patruzeci și șapte de trepte. O să le numărăm împreună, iar tu nu te uiți în jos, de acord?

Mathias îi văzu pe amândoi dispărând printre frunze. Vocile se

pierdură. Singur, înlemnit, fixa orizontul.

Când supraveghetorul îl invită să coboare, Mathias îi mulțumi din inimă. Dacă tot se urcase atât de sus, măcar să se bucure puțin de priveliște. Îl rugă totuși pe bărbat, dacă nu vede vreun inconvenient, să-i lase scara.

*

Ședința se încheiase. McKenzie îi însoți pe clienți până pe palier. Antoine traversă agenția și deschise ușa biroului său. Acolo, îi găsi pe Emily și pe Louis, care îl așteptau pe canapeaua din hol. În sfârșit, li se termina calvarul. Venise clipa întoarcerii acasă.

În seara aceea, Cluedo și cartofii prăjiți aveau să-i răsplătească pentru ora pierdută. Emily acceptă târgul și își puse lucrurile în ghiozdan. Louis alerga deja spre lift, făcând slalom printre planșetele de desen. Băiețelul apăsă pe toate butoanele și, după o vizită inopinată la subsol, ajunseră, în sfârșit, în holul clădirii.

Din spatele vitrinei sale, Sophie îi urmărea în timp ce veneau pe Bute Street. Copiii îl trăgeau pe Antoine de poalele vestonului. El îi trimise o sărutare de pe trotuarul din față.

— Unde e tata? întrebă Emily, văzând librăria închisă.

— La ședința cu părinții, răspunse Louis, dând din umeri.

*

Chipul lui Audrey apăru din frunziș.

— Începem ca data trecută? îi spuse, cu o voce liniștitoare, lui Mathias.

— E mult mai sus, nu?

— Metoda e aceeași, un picior după altul și i nu vă uitați deloc în jos, îmi promiteți?

În acea clipă a vieții sale, Mathias i-ar fi promis și luna de pe cer celui care i-ar fi cerut-o. Audrey adăugă:

— Data viitoare, când veți dori să ne vedem, nu va fi nevoie să vă dați atâta osteneală.

Făcură o pauză la a douăzecea treaptă, apoi alta, la a zecea. Când tălpile lui Mathias atinseră pământul, curtea rămăsese pustie. Era aproape ora opt.

Audrey îi propuse să-l însoțească până în mica piață din fața școlii. Paznicul închise poarta în urma lor.

— De data asta, am fost de-a dreptul caraghios, nu-i așa?

— Ba nu, ați fost curajos...

— Când aveam cinci ani, am căzut de pe un acoperiș.

— Adevărat? Întrebă Audrey.

— Nu... nu-i adevărat.

Obrajii lui începeau să-și recapete culorile. Ea îl privi lung, fără să spună nimic.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc.

— Tocmai ați făcut-o, răspunse ea.

Vântul o făcea să tremure.

— Duceți-vă acasă, o sa răciți, murmură Mathias.

— Și dumneavoastră o să răciți, îi răspunse ea.

Pe când Audrey se îndepărta, Mathias ar fi vrut ca timpul să se oprească în loc. În mijlocul acelui trotuar pustiu, fără să știe de ce, ea începea deja să-i lipsească. Atunci când o strigă, Audrey făcuse doisprezece pași și, deși n-ar fi recunoscut niciodată în fața lui, îl numărase pe fiecare.

— Cred că am un Lagarde și Michard, secolul al XIX-lea.

Audrey se întoarce.

— Iar eu cred că mi-e foame, îi răspunse ea.

*

Pretindeau că sunt înfometați, totuși, când le debarasă masa, Yvonne se îngrijoră văzându-le farfuriile abia atinse. Urmărind de la tejghea privirea pe care Mathias o arunca asupra buzelor lui Audrey, înțelese că nu era de vină mâncarea ei. Cât fu seara de lungă, își mărturisiră pasiunile: Audrey pentru fotografie, Mathias pentru vechile manuscrise. Anul trecut, achiziționase o scrisoare redactată de mâna lui Saint-Exupéry. Nu era decât un bilețel scris în fugă de pilotul ce se pregătea de zbor, însă, pentru colecționarul care era Mathias, faptul că îl ținea în mână îi oferea o plăcere de nespus. Mărturisi cum uneori, seara, în singurătatea lui de la Paris, scotea nota din plicul ei, desfăcea hârtia cu infinite precauții, apoi închidea ochii, iar imaginația îl transporta pe terenul unei piste din Africa. Auzea vocea mecanicului, strigând „contact”, și se întindea spre pala elicei, ca să pună în funcțiune motorul. Pistoanele începeau să zumzăie, iar lui îi era de ajuns

să-și dea capul pe spate ca să simtă vântul deșertului zgâriindu-i obrazii. Audrey înțelegea emoțiile lui Mathias. Când ea privea poze vechi, i se întâmpla să se pomenească în anii 1920, mergând pe străduțele din Chicago. În fundul unui bar, bea alcool în tovărășia unui tânăr trompetist, muzician de geniu, pe care amicii îl botezaseră Satchmo³.

Și, când noaptea era calmă, asculta un disc, iar Satchmo o făcea să se plimbe pe liniile partiturilor. În alte seri, alte fotografii o introduceau în febra cluburilor de jazz, unde dansa pe ritmul unui ragtime îndrăcit și se ascundea când poliția făcea vreo razie.

Aplecată ore în șir asupra unei fotografii făcute de William Claxton, regăsise povestea unui muzician atât de frumos, atât de pasionat, încât îi căzuse cu tronc.

Simțind o undă de gelozie în vocea lui Mathias, adăugă că Chet Baker murise în 1988, la vârsta de cincizeci și nouă de ani, căzând de la fereastra camerei sale aflate la etajul al doilea, într-un hotel din Amsterdam.

Yvonne tuși ușor în spatele tejghelei: restaurantul se închidea. Sala era goală. Mathias plăti nota și ieșiră amândoi în Bute Street. În spatele lor, luminile vitrinei se stinseră. El ar vrut să se plimbe de-a lungul fluviului. Însă ea trebuia să plece, era târziu. A doua zi o așteptau multe treburi. Își dădură seama că, în cursul serii, nu vorbiseră nici despre viața lor, nici despre trecut și nici măcar despre profesie. Dar își împărtășiseră câteva vise și momente imaginare; la urma urmei, pentru această primă întâlnire era o conversație frumoasă. Își dădură numerele de telefon. Conducând-o până în South Kensington, Mathias ridică în slăvi meseria de învățătoare: să-ți dedici viața copiilor era ceva de o generozitate fără seamăn. Cât despre ședința cu părinții, se descurcă el, o să-i îndruga ceva lui Antoine, când l-a lua la întrebări. Audrey nu pricepea deloc despre ce tot vorbea, dar momentul era plăcut, așa că fu de acord. El îi întinse o mână stângace, ea îl sărută ușor pe buze. Și, când taxiul porni spre cartierul Brick Lane, Mathias o luă, cu inima ușoară, pe Old Brompton.

Când păși pe Clareville Grove, ar fi putut să jure că arborii care

³ Satchmo — porecla (Such a [big] mouth = gură mare) purtată de trompetistul Louis Armstrong.

se plecau sub bătaia vântului îl salutau pe el. Oricât de prostesc ar părea, nesigur și, în același timp fericit, le răspunse cu un semn din cap. Urcă tiptil treptele peronului și învârti ușurel cheia în broască. Ușa abia dacă scârțâi. Mathias intră în salon.

Ecranul computerului lumina biroul în care lucra Antoine. Cu nesfârșite precauții, Mathias își scoase pardesiul. Se îndreptă, ținându-și pantofii în mână, spre scară. Deodată, vocea colocatarului său îl făcu să tresară.

— Ai văzut cât e ceasul?

Antoine îl muștra din priviri. Mathias făcu stânga-mprejur și se duse la birou. Luă sticla cu apă minerală de pe el, o goli dintr-o sorbitură și o puse la loc, căznindu-se să caște.

— Bun, mă duc, zise el, întinzându-se. Sunt absolut stors.

— Unde te duci, mai precis? întrebă Antoine.

— Păi, la mine, răspunse Mathias, arătându-i etajul.

Își îmbracă din nou pardesiul și se îndreptă spre scară, dar Antoine îi dădu înainte cu întrebările.

— Cum a fost?

— Bine. Mă rog, așa cred, răspunse Mathias, cu aerul ăluia care habar n-are despre ceea ce i se vorbește.

— Ai văzut-o pe doamna Morel?

Cu chipul încordat, Mathias își strânse pe lângă gât gulerul pardesiului.

— De unde știi?

— Ai fost sau n-ai fost la ședința cu părinții?

— Evident, răspunse Mathias, sigur pe el.

— Prin urmare, ai văzut-o pe doamna Morel?

— Bineînțeles că am văzut-o pe doamna... Morel!

— Perfect! Și — de vreme ce îți pui întrebarea asta — știu pentru că eu ți-am spus să te duci s-o vezi, continuă Antoine, cu o voce voit calmă.

— Păi, sigur! Chiar așa și e, tu mi-ai spus! exclamă Mathias, ușurat să vadă apărând un licăr de lumină la capătul unui tunel lung și întunecos.

Antoine se ridică, și începu să se plimbe de colo-colo, prin birou. Mâinile încrucișate la spate îi dădeau un aer profesoral, care îl cam intimidă pe prietenul său.

— Vasăzică, ai văzut-o pe învățătoarea fiului meu, ceea ce este bine. Acum, să ne concentrăm; încearcă să faci un mic efort... mi-ai putea prezenta o dare de seamă a ședinței cu

părinții?

— Ah... de-aia mă așteptai? Întrebă, cu un aer nevinovat, Mathias.

După privirea pe care i-o aruncă Antoine, Mathias înțelese că libertatea lui de a improviza se restrângea cu fiecare secundă; calmul prietenului său n-avea să mai dureze mult; atacul era singura apărare posibilă.

— Măi să fie, da' ce te bășici așa? Am fost acolo în misiune comandată. Ce-oi fi vrând să-ți spun?

— Ce ți-a povestit învățătoarea! Ar fi un început bun... și chiar un sfârșit bun... la ora asta.

— E perfect! Fii-tu e absolut perfect, la toate materiile. La începutul anului, învățătoarea chiar s-a temut nițel să nu fie cumva supradotat. Pentru părinți e un motiv de mândrie, chiar dacă un astfel de copil e mai greu de stăpânit. Dar fii pe pace, Louis este doar un elev excelent. Asta e, ți-am spus tot. Acum, știi atât cât știu și eu. Eram așa de încântat, încât am lăsat-o să creadă că sunt unchiul lui. Ești mulțumit?

— Nu-mi mai încap în piele! spuse Antoine furios și se așează din nou la birou.

— Ești nemaipomenit! Eu îți spun că fii-tu este în topul carierei lui de școlar și tu îmi faci mutre. Măi, dar nu ești deloc ușor de mulțumit, moșule!

Antoine deschise un sertar și scoase o foaie de hârtie pe care o flutură, ținând-o cu vârful degetelor.

— Sunt nebun de fericire! Ca părinte al unui copil care nu are nici măcar un calificativ „mediu” la istorie și geografie, care are abia un „suficient” la franceză și doar un „mediocru” la aritmetică, sunt de-a dreptul surprins și flatat de comentariul învățătoarei.

Antoine puse carnetul de elev al lui Louis pe birou și îl împinse spre Mathias, care se apropie întrebător, îl citi și îl puse imediat la loc.

— Păi, e vorba de o eroare administrativă; se întâmplă o droaie de chestii de astea în cazul celor mari, așa că nu văd de ce ar fi scutiți de ele cei mici! comentă el, cu o rea-credință vecină cu indecența. Bun, mă duc să mă culc. Te simt încordat și nu-mi place deloc când ești încordat, somn ușor!

De data asta, Mathias se îndreptă cu pași hotărâți spre scară. Antoine îl chemă înapoi pentru a treia oară. El își ridică ochii spre

cer și se întoarce în silă.

— Ce mai e?

— Cum o cheamă?

— Pe cine?

— Asta ai să-mi spui tu... pe cea care te-a făcut să lipsești de la ședința cu părinții, de exemplu. Măcar e drăguță?

— Foarte! mărturisi, în cele din urmă, Mathias, încurcat.

— Aha! Asta era! Cum se numește? insistă Antoine.

— Audrey.

— Și nume drăguț... Audrey și mai cum?

— Morel..., suflă Mathias, cu o voce abia auzită.

Antoine ciuli urechea, cu înfima speranță că nu auzise bine numele rostit de Mathias. Pe chip i se citea, de-acum, neliniștea.

— Morel? Cam ca... doamna Morel?

— Cam așa ceva..., spuse Mathias, nespus de încurcat, de data asta.

Antoine se ridică și își privi prietenul, salutând, cu sarcasm, isprava acestuia.

— Când ți-am cerut să mergi la o „întâlnire” la școală, tu chiar ai luat-o de bună!

— Păi, știam eu, n-ar fi trebuit să-ți spun nimic! zise Mathias, îndepărtându-se.

— Poftim? zbiră Antoine. Adică tu vorbești chiar despre așa ceva? Scapă-mă și pe mine de o îndoială: din lista de tâmpenii pe care nu trebuie să le faci niciodată, crezi că ți-a scăpat vreuna sau le-ai epuizat pe toate?

— Ascultă, Antoine, hai să nu exagerăm: m-am întors singur-singurel, ba chiar înainte de miezul nopții.

— Adică, după toate astea, te mai și feliciți că n-ai adus-o pe învățătoarea fiului meu acasă? Formidabil! Mulțam fain! Măcar așa n-o s-o vadă și el puțintel la nudul gol, când o să-și ia micul dejun.

Nemaigăsind altă scăpare decât fuga, Mathias urcă la etaj. Pașii lui păreau să scandeze, pe fiecare treaptă, reproșurile făcute de Antoine.

— Ești jalnic! mai strigă acesta în urma lui.

Mathias ridică mâna, ca semn că se predă.

— Hai, gata, bine, o să găsesc eu o soluție!

Când Mathias intră în camera lui, îl auzi pe Antoine, de la parter, care îl acuza că, după toate astea, mai avea și un gust cât

se poate de prost. Își închise ușa, se lungi în pat și oftă, deschindu-și pardesiul la gât.

În birou, Antoine apăsă pe tastatura computerului. Pe ecran, o mașină de Formula 1 trecu năprasnic peste bariera de protecție.

La ora trei dimineța, Mathias încă se mai plimba de la un capăt al camerei la celălalt. La ora patru, în izmene, se așeză în fața unui secretaire pus lângă fereastră și începu să-și roadă stiloul. Puțin mai târziu, așternu primele cuvinte ale unei scrisori către doamna Morel. La ora șase, coșul de hârtii primea a unsprezecea ciornă pe care Mathias o arunca în el. La ora șapte, cu părul vâlvoi, reciti pentru ultima oară textul scrisorii și îl strecură în plic. Treptele scării trosneau: Emily și Louis coborau în bucătărie. Cu urechea lipită de ușa, urmări zgomotele din timpul micului dejun și, când îl auzi pe Antoine chemându-i pe copii ca să-i ducă la școală, își puse în grabă un halat de baie și se năpusti la parter. Mathias îl ajunse pe Louis pe peron. Îi înmână epistola, dar, până să-i poată explica ceva copilului, Antoine o înhăță și le spuse lui Emily și lui Louis să-l aștepte nițel mai încolo, pe trotuar.

— Un bilet de despărțire; asta voiai, nu?

— Adică, nu ești în stare să-ți faci tu singur comisioanele? Ai nevoie să-i amesteci pe copii în chestia asta? șopti Antoine, trăgându-l pe Mathias ceva mai la o parte.

— Credeam că e mai bine așa, bâigui acesta din urmă.

— Pe deasupra, mai ești și laș! pufni în râs Antoine și se duse la copii.

Urcând în mașină, băgă totuși biletul în ghiozdanul fiului său. Cabrioleta se îndepărtă. Mathias închise ușa casei și urcă în baie, ca să se pregătească. Pe buze, purta un zâmbet ciudat.

*

Ușa florăriei se deschise. Din odăița aflată în spatele prăvăliei, Sophie recunoscuse pașii lui Antoine.

— Te iau să bei o cafea? întrebă el.

— Ah, tu ai mina aia de zile rele, îi răspunse ea, ștergându-și dosul mâinii pe halat.

— Ce-ai pățit? se interesă Antoine, văzând tifonul pătat de sânge de pe degetul lui Sophie.

— Nimic. E doar o tăietură, dar nu se închide. Nici nu s-ar putea, cu toată apa asta.

Antoine îi luă mana, îndepărtă leucoplastul și făcu o strâmbătură. Fără s-o lase pe Sophie să discute, o duse la dulăpiorul cu medicamente, îi curăță rana și-i refăcu pansamentul.

— Dacă nu-ți trece în două zile, te duc la doctor, mormăi el.

— Bun, hai să bem cafeaua aia, îi răspunse Sophie, scuturându-și degetul înfășat ca o păpușă. Și îmi spui ce te supără!

Ea puse zăvorul, își bagă cheia în buzunar și își trase de braț prietenul.

*

În fața librăriei, aștepta un client nerăbdător. Mathias mergea pe jos pe Bute Street, Antoine și Sophie veneau din sens opus. Prietenul său nu-i aruncă nici măcar o privire și intra în bistroul lui Yvonne.

*

— Ce e cu voi doi? întrebă Sophie, punând jos ceașca de cafea cu frișcă.

— Ti-ai făcut mustăți!

— Mulțumesc, ești foarte drăguț!

Antoine își luă șervețelul și șterse buzele lui Sophie.

— Ne-am ciorovăit nițel în dimineața asta.

— Ei, amice, viața de cuplu nu poate fi perfectă în fiecare zi!

— Tu râzi de mine? întrebă Antoine, privind-o pe Sophie, care abia își stăpânea râsul.

— Și din ce v-ați luat?

— Din nimic, las-o încurcată.

— Tu ar trebui s-o lași încurcată... dacă ai vedea ce mutră ai... Chiar nu vrei să-mi spui despre ce e vorba? Un sfat de la o fată poate fi întotdeauna de folos, nu?

Antoine își privi prietena, lăsându-se și el molipsit de zâmbetul pe care ea îl afișa, acum, fără nici o reținere. Își scotoci prin buzunarele vestonului și îi întinse un plic.

— Poftim, sper să-ți placă.

— Întotdeauna îmi plac.

— Eu nu fac decât să pun pe hârtie ce îmi ceri tu să scriu, o asigură Antoine, recitind textul.

— Da, dar o faci cu vorbele tale și, mulțumită ție, ale mele capătă un sens pe care eu nu reușesc să-l exprim.

— Ești sigură că tipul ăsta te merită cu adevărat? Pentru că îți pot spune un lucru — și nu fiindcă le scriu eu — da, dacă aș primi niște scrisori ca astea, oricâte obligații personale ori profesionale aș fi avut, îți jur că, până acum, aș fi venit să te răpesc.

Sophie își întoarse privirea.

— N-am vrut să spun asta, se scuză Antoine, mâhnit, luând-o în brațe.

— Vezi, din când în când ar trebui să fii atent la ceea ce spui. Nu știu ce motiv ați avut de v-ați certat, dar asta este, categoric, o pierdere de vreme, așa că ia-ți telefonul și sună-l.

Antoine își puse ceașca de cafea pe masă.

— De ce să fiu eu ăla care trebuie să facă primul pas? Bodoșani el.

— Fiindcă vă puneți amândoi aceeași întrebare, o să vă amărăți ziua fără nici un rost.

— Poate, dar acum de vină este el.

— Și ce lucru așa de grav a putut face?

— Am dreptul să-ți spun că a făcut o tâmpenie, dar asta nu înseamnă că o să-l torn.

— Doi țânci... Și nici unul nu e mai breaz decât celălalt. Și-a cerut iertare?

— Într-un anumit fel, da... răspunse Antoine, gândindu-se din nou la bilețelul pe care Mathias i-l încredințase lui Louis.

Sophie ridică receptorul telefonului de pe tejghea și îl împinse spre el.

— Cheamă-l!

Antoine puse receptorul la loc, în furcă.

— Mai bine mă duc pe la el, să-l văd, spuse, ridicându-se.

Plăti cafelele, după care ieșiră amândoi în Bute Street. Sophie nu intră în florărie până nu-l văzu pe Antoine trecând pragul librăriei.

— Cu ce te pot ajuta? Întrebă Mathias, ridicându-și ochii din cartea pe care o citea.

— Cu nimic, am trecut și eu așa, ca să văd dacă toate-s bune.

— Toate-s bune, mulțumesc, spuse Mathias, dând pagina.

— Ai lume?

— Nici țipenie, de ce?

— Mă plictisesc, șopti Antoine.

Și întoarse plăcuța atârnată la ușă, cu partea pe care scria „Închis” în afară.

— Hai, vino să dăm o raită.

— Credeam că ai de lucru de dai în brânci!

— Mai termină odată cu discuțiile!

Antoine ieși din librărie, se așează la volanul mașinii pe care o parcase în fața vitrinei și claxonă de două ori. Mathias puse cartea deoparte, bodogănind, și ieși după el în stradă.

— Unde mergem? Întrebă, urcând în mașină.

— Tragem chiulul de la librărie!

Mașina Austin Healey o lua pe Queen's Gate, traversă Hyde Park și merse spre Notting Hill. Mathias ochi un loc la intrarea în piața Portobello. Trotuarele erau pline de tarabele comercianților ce vindeau lucruri de ocazie. Coborâră și se opriră în fața fiecărui stand. La o negustorieasă de haine vechi, Mathias încercă un veston cu dungi late și o șapcă având motive asortate, apoi se întoarse spre Antoine, ca să-i ceară părerea. Acesta se îndepărtase, prea jenat ca să rămână lângă el. Mathias puse haina la loc, pe umerăș, și îi declară vânzătoarei că Antoine n-avea deloc gust. Se așezară pe terasa braseriei *Electric*. Două tinere drăguțe, în rochii de vară, mergeau pe stradă. Privirile li se întâlneau; fetele le zâmbiră, văzându-și de drum.

— Am uitat, zise Antoine.

— Dacă e vorba de portofel, nu fi îngrijorat, fac eu cinste, spuse Mathias și luă nota de plată de pe farfurioară.

— Sunt șase ani de când trăiesc în costumul ăsta de tătic-cloșcă și îmi dau seama el nici măcar nu mai știu cum să intru în vorbă cu o femeie. Într-o zi, băiatul meu o sa-mi ceară să-l învăț cum să agațe fetele, iar eu n-am să știu ce să-i spun. Am nevoie de tine, ar trebui să mă înveți din nou totul, de la început.

Mathias își bău sucul de roșii dintr-o sorbitură și puse paharul pe masă.

— Ar trebui să știi ce vrei. Tu nici măcar nu-i dai voie vreunei femei să ne intre în casă!

— N-are nici o legătură! Eu îți vorbeam despre seducție. Bun, las-o baltă!

— Vrei să știi tot adevărul? Și eu am uitat, moșule!

— De fapt, nici nu cred ca am știut vreodată! oftă Antoine.

— Cu Karine ai știut destul de bine, nu?

— Karine mi-a făcut un copil și, după aia, a plecat să se ocupe de copiii altora. În privința reușitei sentimentale, cred ca e loc și de mai bine, nu? Hai, vino! La muncă!

Părăsiră terasa și o porniră pe strada, pășind unul lângă altul.

— Te deranjează dacă încerc din nou vestonul ăla? Și, de data asta, vreau să-mi spui cu adevărat ce părere ai!

— Dacă-mi juri că îl porți în fața copiilor, ți-l cumpăr chiar eu!

Întorși în South Kensington, Antoine își lăsă Austinul în fața biroului. Opri motorul și așteptă câteva minute înainte de a coborî din mașină.

— Îmi pare foarte rău pentru aseară, poate că am mers prea departe.

— Nu, nu, fii pe pace, îți înțeleg reacția, spuse Mathias, puțin înțepat.

— Nu ești sincer!

— Păi, nu, nu sunt sincer!

— E chiar așa cum mi-am închipuit, încă îmi porți pică!

— Bun, ascultă, Antoine. Dacă ai ceva de spus în această privință, spune. Eu chiar am de lucru!

— Și eu, răspunse Antoine, coborând din mașină.

Și, în timp ce intra în clădirea unde se afla biroul său, auzi vocea lui Mathias din spate.

— Mulțam că ai trecut pe la mine, m-a impresionat foarte mult gestul tău!

— Știi, nu-mi place când ne luăm la harță, răspunse Antoine, întorcându-se spre el.

— Nici mie.

— Hai să nu mai vorbim despre asta; gata, a trecut.

— Da, a trecut, repetă Mathias.

— Te întorci târziu diseară?

— De ce?

— I-am promis lui McKenzie că-l duc să ia cina la Yvonne... ca să-i mulțumesc că a venit acasă să ne ajute, așa că, dacă ai putea să stai cu copiii, ar fi foarte bine.

Întors în librărie, Mathias ridică receptorul și îi telefonă lui Sophie.

Telefonul sună. Sophie îi ceru scuze clientei sale.

— Bineînțeles că pot, spuse ea.

— Nu te deranjează? insistă Mathias, la celălalt capăt al firului.

— Totuși, nu-ți ascund că nu-mi place deloc ideea de a-l minți pe Antoine.

— Nu-ți cer să-l minți, ci doar să nu-i spui nimic.

Pentru Sophie, frontiera dintre minciună și omisiune era foarte subțire, dar acceptă totuși să-i facă lui Mathias serviciul cerut. Avea să închidă prăvălia ceva mai devreme, ca să ajungă la el, așa cum promisese, pe la ora șapte. Mathias închise telefonul.

VII

Yvonne profita de calmul după-amiezii pentru a-și mai pune puțin în ordine depozitul de la subsol. Privi lada din fața ei: vinul de Château-Labegorce-Zédé era preferatul ei, așa că păstra cu sfințenie nespus de rarele sticle pe care le avea, pentru ocazii excepționale. Dar ocazii excepționale nu prea mai avusese de mulți ani. Își trecu mâna peste stratul subțire de praf care acoperea lemnul, amintindu-și cu emoție acea seară de mai când Manchester United câștigase Cupa Angliei. Durerea de sub sân o apucă pe nepusă masă. Yvonne se încovrigă, căutând aerul de care, dintr-odată, ducea lipsă. Se rezemă de scara ce urca în restaurant și își căută medicamentul în buzunarul șorțului. Degetele înțepenite se căzneau să țină flaconul. Izbuti cu greu să-i ridice capacul, își puse trei comprimate în palmă și le aruncă pe gât, dându-și capul pe spate ca să le înghită mai ușor.

Sleită de durere, se așeză chiar pe jos și așteptă ca știința chimiei să-și îndeplinească opera. Dacă Dumnezeu n-o chema la el astăzi, își spuse ea, inima avea să i se potolească în câteva minute și totul va fi bine; mai avea încă atâtea lucruri de făcut! Își făgădui să accepte viitoarea invitație a lui John Glover în Kent, mă rog, dacă avea s-o reînnoiască, fiindcă ea îi spusese de atâtea ori nu. În ciuda pudorii, în ciuda refuzurilor ei, acest bărbat îi lipsea. Trebuie oare ca oamenii să se îndepărteze, pentru ca noi să ne dăm seama ce rol ocupau în viața noastră? John se așeza în sală zilnic, dar o fi observat oare că farfuria lui

era diferită de a celorlalți clienți?

Trebuie să fi ghicit: John era un om discret, la fel de pudic ca ea, dar intuitiv. Yvonne se bucura că Mathias îi preluase librăria. Când John o anunțase că se va retrage, ea fusese aceea care pomenise de un succesor, ca să nu i se irosească munca de o viață întreagă. Și, apoi, văzuse aici o ocazie perfectă pentru ca Mathias să fie lângă ai lui; de aceea, îi sugerase ideea și lui Antoine, ca să se familiarizeze cu ea, ca să și-o asume, astfel încât, până la urmă, să creadă că lui îi dăduse prin minte. Când Valentine îi împărtășise dorința ei de a se întoarce la Paris, Yvonne își imaginase imediat care ar fi fost consecințele pentru Emily. Nu-i plăcea să se amestece în treburile altora, însă, de data asta, bine făcuse că intervenise puținel în destinul celor pe care-i iubea. Cu toate astea, fără John, nimic nu mai era la fel. Într-o zi, de bună seamă că avea sa i-o spună.

Yvonne își ridică privirea. Becul atârnat în tavan începuse să se învârtască, luând cu el, ca într-un balet, fiecare obiect din încăpere. Pereții se ondulau; asupra ei apăsa o forță teribilă, împingând-o înapoi. Balustrada îi scăpa din mână. Ea respiră adânc și închise ochii, înainte ca trupul să-i cadă într-o parte. Capul i se așeză ușor pe pământul moale. Își auzi bătăile inimii în urechi, apoi nimic.

Purta o fustiță înflorată și o bluziță de bumbac. Era ziua ei: împlinea șapte ani. Tata o ținea de mână. Ca să-i facă o plăcere, el cumpăraseră două bilete la roata mare și, când bara de protecție se așezase în dreptul nacelei lor, se simțise mai fericită ca niciodată. Sus de tot, tatăl ei îi arătase cu degetele spre depărtări. Măinile lui erau minunate. Mângâind cu un singur gest acoperișurile orașului, el rostise niște cuvinte magice: *„De acum, orașul îți aparține; pentru tine, nimic nu va fi imposibil, dacă vrei ceva cu adevărat”*. Ea era mândria lui, rațiunea lui de a fi, cel mai frumos lucru pe care îl făcuse în viața lui de bărbat. Și o puse să-i promită că n-o să-i spună nimic mamei, care poate că ar fi fost nițel geloasă. Yvonne râsese, căci știa că tata o iubea pe mama la fel de mult ca pe ea. Într-o dimineață înghețată din primăvara următoare, alergase după el, pe stradă. Doi bărbați în costume de culoare închisă veniseră sa-l ia de acasă. De-abia când a împlinit zece ani, mama i-a mărturisit adevărul: tata nu plecase în călătorie de afaceri. Fusese arestat de miliția franceză

și nu se mai întorsese niciodată.

În timpul Ocupației, în chițimia de sub scară, care îi servea drept cameră, fetița își imaginase ca tatăl ei evadase. Când tipii ăia ticăloși se întorseseră cu spatele, el își desfăcuse legăturile și distrusese scaunul pe care îi torturau. Adunându-și puterile, fugise prin subteranele comisariatului și se făcuse nevăzut, pe o ușă care rămăsese deschisă.

După ce ajunsese la oamenii din rezistență, plecase în Anglia. Și, în timp ce mama și ea se descurcau cum puteau în Franța aceea tristă, el lucra împreună cu un general care nu se dăduse bătut. Și, în fiecare dimineață, la scolare, și-l imagina pe tata cum visează s-o caute la telefon. Dar, în odăița unde se ascundea împreună cu maică-sa nu exista așa ceva.

Când a ajuns la vârsta de douăzeci de ani, un ofițer de poliție i-a sunat, într-o zi, la ușă. Pe vremea aceea, Yvonne locuia într-o garsonieră, deasupra spălătoriei unde era angajată. Într-o groapă din mijlocul pădurii Rambouillet fuseseră găsi te rămășițele pământești ale tatălui ei. Tânărul era sincer mâhnit că îi aducea o veste atât de tristă, cu atât mai mult cu cât autopsia confirmase că gloanțele care îi găuriseră țeasta ieșiseră din țeava unui pistol franțuzesc. Zâmbind, Yvonne îl liniștise: se înșela, tatăl ei probabil că era mort, căci, de la sfârșitul războiului, nu mai aflate nimic despre el, însă era îngropat undeva în Anglia. Arestat de miliție, reușise să scape și ajunsese la Londra. Polițistul își luase inima în dinți. În buzunarul celui mort fuseseră găsite niște acte care îi atestau, fără nicio îndoială, identitatea.

Yvonne luă portvizitul pe care i-l întindea polițistul. Deschise actul de identitate îngălbenit și pătat de sânge, mângâie fotografia, fără să înceteze să zâmbească. Și, închizând ușa, se mulțumi să spună, cu o voce blândă, că tatăl ei trebuie să le fi aruncat în timpul evadării. Cineva le furase, nimic mai simplu.

Așteptase până seara ca să desfacă scrisoarea ascunsă sub apărătoarea de piele. O citise și învărtise între degete cheița unei casete de depunere, pe care tatăl ei o pusese în plic.

După moartea primului ei bărbat, Yvonne a vândut spălătoria pe care o cumpărase cu prețul unor ore de muncă săptămânală pe care nici un membru al secției sindicale din care făcea parte nu le-ar fi crezut posibile. S-a imbarcat la Calais, pe un feribot care traversa Marea Mânecii, și a sosit la Londra într-o după-

amiază de vară, având ca unic bagaj o valiză. S-a oprit în fața unei clădiri albe și mari, din cartierul South Kensington. Îngenuncheată la rădăcina unui copac care umbrea o mică piață circulară, a făcut cu mâna ei o gropiță în pământ. A așezat înăuntru un carnet de identitate îngălbenit, pătat cu sânge închegat, și a murmurat: „Am ajuns”.

Când a întrebat-o un polițist ce face acolo, ea s-a ridicat și a răspuns plângând:

— Am venit să-i aduc tatei actele. Nu ne-am mai văzut din timpul războiului.

Yvonne începea să-și revină. Se ridică încet. Inima ei își regăsise ritmul normal. Urcă scara și, ajungând în sală, se hotărî să-și schimbe șortul. În timp ce își înnodea cordonul la spate, intră o tânără, care se instalează la bar. Comandă un alcool, cel mai tare. Yvonne o măsoară, îi turnă un pahar de apă minerală și veni să se așeze lângă ea.

Enya emigrase anul trecut. Își găsise de lucru într-un bar din Soho. Aici, viața era atât de scumpă, încât trebuise să-și împartă garsoniera cu trei studenți care se îndeletniceau, ca și ea, cu mici slujbe pe ici, pe colo. Enya nu mai studia de multă vreme.

Restauratorului sud-african care o angajase i se făcuse dor de țară și închisese prăvălia. De atunci, ea reușise să-și ducă zilele muncind dimineața la o brutărie, stând la casa unui fast-food la ora prânzului și distribuind pliante la sfârșitul zilei. Fără acte, existența îi era precară. În două săptămâni, pierduse toate slujbele. O întreabă pe Yvonne dacă nu avea ceva pentru ea: știa cum să servească în sală și nu se temea de muncă.

— Și așa, cerând de băut la bar, îți cauți tu o slujbă de chelneriță? întreabă patroana.

Yvonne nu avea nici cea mai mică posibilitate să angajeze pe cineva, dar îi făgădui fetei că-i va întreba pe comercianții din cartier. Dacă avea să se ivească ceva, o să-i dea de veste. Enya nu avea decât să mai treacă pe acolo din când în când. Voind să completeze lista calităților pe care le avea, Enya adăugă că lucrase într-o spălătorie. Yvonne se întoarse și se uită la ea. Rămase tăcută câteva clipe și o anunță pe Enya că, până vor sosi vremuri mai bune, putea veni aici din când în când să ia masa. Nu va avea nimic de plătit, cu condiția să nu spună nimănui. Tânăra nu știa cum să-i mai mulțumească, dar Yvonne îi spuse ca

nu care cumva s-o facă și se întoarce la tingirile ei.

*

La căderea serii, Antoine era la masă în tovărășia lui McKenzie, care o mânca pe Yvonne din ochi. El își scoase celularul și îi trimise un mesaj lui Mathias: *Îți mulțumesc că te ocupi de copii. Toate-s bune?*

Imediat, primi un răspuns: *Totul e O.K. Copiii au mâncat; spălat pe dinți în curs, culcare în 10 minute.*

După câteva clipe, Antonie primi un al doilea mesaj:

Lucrează cât de târziu vrei, mă ocup eu de toate.

În sala unui cinematograful din Fulham, tocmai se stinsese lumina. Începea filmul. Mathias își închise celularul și își băgă mâna în punga de pop-corn pe care i-o întindea Audrey.

*

Sophie deschise ușa frigiderului și îi examinează conținutul. Pe raftul de sus, găsi niște roșii cât se poate de îmbujorate, aliniat într-o ordine atât de perfectă, încât păreau un batalion de soldați din armata Imperiului. Niște felii de carne rece, stivuite impecabil într-un celofan, stăteau alături de un platou cu brânzeturi, un borcan cu castraveți acri și un castronaș cu maioneză.

Copiii dormeau la etaj. Fiecare avusese parte de o poveste și de o giugiuleală.

La ora unsprezece, o cheie se răsuci în broască. Sophie se întoarce și-l văzu pe Mathias în prag, cu un zâmbet nătâng întipărit pe chip.

— Ai scăpat cu fața curată, Antoine încă nu a venit, îl întâmpină Sophie.

Mathias își puse portvizitul în vasul așezat anume pentru asta lângă ușă. Se duse la Sophie, o pupă pe obraz și o întreabă cum a petrecut seara.

— Stingerea cu o jumătate de oră mai târziu decât programul obișnuit, dar ăsta-i dreptul babysitterelor incognito. Cu Louis e ceva în neregulă, părea foarte contrariat, dar n-am putut afla nimic.

— Mă ocup eu de asta, spuse Mathias.

Sophie își luă eșarfa agățată în cuier. Și-o puse la gât și arătă

spre bucătărie.

— I-am pregătit un platou cu de-ale gurii lui Antoine; îl știu eu: o să se întoarcă cu burta goală.

Mathias se apropie și ronțăi un castravecior. Sophie îi dădu peste mână.

— Ți-am spus că e pentru Antoine! N-ai mâncat?

— N-am avut timp, răspuse Mathias; am venit în goana mare de la cinema. Nu știam că filmul durează atâta.

— Măcar a meritat? întrebă Sophie, în zeflema.

Mathias se uită la farfuria cu friptură rece.

— Ce noroc au unii!

— Ți-e foame?

— Nu, șterge-o, prefer să nu te găsească aici când se întoarce, altfel o să bănuiască ceva.

Mathias dădu deoparte capacul în formă de clopot pus peste brânzeturi și luă o bucată de cașcaval, pe care o măncă fără prea mare poftă.

— Ai văzut etajul? Antoine a refăcut toată partea mea. Cum ți se pare noul aranjament? întrebă el, cu gura plină.

— Simetrie! răspuse Sophie.

— Cum adică „simetrie”? Adică dormitoarele voastre sunt asemenea, până și veiozele sunt identice. E ridicol!

— Nu văd ce este ridicol! ripostă Mathias, ofensat.

— Ar fi bine ca, pe undeva, în casa asta, „la mine acasă” să însemne „la mine acasă”, nu „locuiesc la un amic”!

Sophie își puse paltonul și ieși în stradă. Răceala nopții o luă imediat în primire; ea se înfioră și începu să meargă. În Old Brompton Road, bătea vântul. O vulpe — orașul avea destule — o însoți câțiva metri, la adăpostul grilei ce împrejmuia parcul Onslow Gardens. Pe Bute Street, Sophie văzu Austinul lui Antoine parcat în fața biroului. Mâna ei mângâie caroseria; ridicându-și privirea, se uită câteva clipe la ferestrele luminate. Își strânse eșarfa pe lângă gât și își văzu de drum.

Când intră în garsoniera pe care o avea la câteva străzi de acolo, nu aprinse lumina. Blugii îi alunecară de-a lungul coapselor; ea îi lăsă să cadă, mototol, pe jos, își aruncă cât colo puloverul și se strecură pe dată în așternut. În bătaia lunii, frunzele platanului pe care îl vedea prin mica lucarnă de deasupra patului căpătaseră culoarea argintie. Ea se întoarse pe o parte, strângând perna în brațe, și așteptă s-o fure somnul.

*

Mathias urcă scara și își lipi urechea de ușa camerei lui Louis.

— Dormi? șopti el.

— Da! răspunse băiețelul.

Mathias apăsă pe clanță; o rază de lumină se întinse până la pat. Intră în vârful picioarelor și se lungi lângă copil.

— Vrei să stăm de vorbă? întrebă el.

Louis nu răspunse. Mathias încercă să ridice un colț al cuverturii, dar copilul ascuns sub ea o ținea zdravăn.

— Știi, nu ești întotdeauna nostim; uneori ești chiar cam nesărat!

— Trebuie să-mi spui ceva mai mult, moșule, insistă Mathias, cu glasul blând.

— Am fost pedepsit din cauza ta.

— Da' ce-am făcut?

— Tu ce crezi?

— E din cauza bilețelului pentru doamna Morel?

— Le-ai mai scris și altor învățătoare? Aș putea să știu și eu de ce-i spui că gura ei te înnebunește?

— Ți-a spus ea asta? E nașpa!

— Păi chiar ea e nașpa!

— Ah, nu, nu poți să spui așa ceva! se răzvrăti Mathias.

— Ah, nu? Nu e nașpa Severina-pinguina?

— Da' cine-i Severina asta? întrebă Mathias, neliniștit.

— Ești amnezic la memorie sau ce ai? Se înfurie Louis, ieșind de sub cearșafuri. E *învățătoarea mea*! zbieră el.

— Ba nu... o cheamă Audrey, ripostă Mathias, cu convingere.

— Îmi dai voie totuși să știu ceva mai bine decât tine cum o cheamă pe *învățătoarea mea*!

Mathias era distrus. Cât despre Louis, capul îi vuia de întrebări cu privire la identitatea acestei faimoase Audrey.

Atunci, nașul lui i-o descrie cu multe amănunte pe tânăra femeie al cărei timbru vocal te învăluia într-un mod atât de încântător. Louis îl privi înlemnit.

— Cred că mai degrabă ești tu îmbrobodit, fiindcă asta e ziarista care face un reportaj despre școala noastră.

Și, cum Louis nu mai spunea nimic, Mathias adăugă:

— Aoleu, ce mai rahat!

— Mda, și fii atent că tu ești ăla care ne-ai vârât în el! adăugă

Louis.

Mathias își propuse să copieze el însuși, de o sută de ori, „N-am să-i mai dau niciodată scrisori nerușinate învățătoarei mele” și să plastografieze semnătura lui Antoine de sub rândurile scrise ca pedeapsă; în schimb, Louis avea să treacă sub tăcere incidentul. După ce stătu pe gânduri, băiețelul ajunse la concluzia că târgul nu era destul de avantajos. Dar, dacă nașul lui mai adăuga și ultimele două albume „Calvin și Hobbes”, el ar fi dispus — eventual — să reconsidere oferta. Acordul fu încheiat la ora unsprezece și treizeci și cinci, iar Mathias părăsi camera.

Abia avu timp să se strecoare sub cuvertură, că Antoine, care se întorsese, se și afla pe scară. Observând lumină pe sub ușa lui, bătu și intră imediat.

— Mulțumesc pentru platou, spuse Antoine, vizibil impresionat.

— Cu plăcere, răspunse Mathias, căscând.

— Nu trebuia să te ostenești chiar așa de mult, ți-am spus că iau masa cu McKenzie.

— Am uitat.

— Te simți bine? întrebă Antoine, uitându-se țintă la prietenul lui.

— Formidabil.

— Ai un aer neobișnuit.

— Sunt epuizat, asta-i tot. Te așteptam și mă luptam cu somnul.

Antoine îl întrebă dacă se descurcase bine cu copiii.

Mathias îi spuse că Sophie venise în vizită și petrecuseră seara împreună.

— Ah, da? întrebă Antoine.

— Nu te deranjează?

— Nu, de ce să mă deranjeze?

— Nu știu, parcă nu ești ca de obicei.

— Prin urmare, totul a fost bine? insistă Antoine.

Mathias îl sfătui să vorbească mai încet, că dormeau copiii. Antoine îi spuse noapte bună și plecă. După treizeci de secunde, deschise din nou ușa și îi sugeră prietenului său să-și scoată impermeabilul, fiindcă peste noapte nu avea să plouă. Când Mathias îl privi cu uimire, adăugă că i se vedea gulerul pe sub cearșaf și închise ușa fără alt comentariu.

VIII

Antoine intră în restaurant cu o mapă mare de desen, sub braț. Îl urma McKenzie, târând un șevalet de lemn, pe care îl instalează în mijlocul sălii.

Yvonne fu invitată să se așeze la o masă, pentru a descoperi proiectul de renovare a restaurantului și a barului. Șeful de agenție puse schițele pe șevalet și Antoine începu să le prezinte cu de-amănuntul.

Fericit că găsisese, în sfârșit, mijlocul de a capta atenția lui Yvonne, McKenzie îi înfățișă o planșă după alta, dând fuga să se așeze lângă ea când se ivea ocazia, prezentându-i ba cataloage cu corpuri de iluminat, ba mostre de culori.

Yvonne era încântată și, cu toate că Antoine se ferise să-i arate vreun deviz, ea ghicea deja că operația îi depășea posibilitățile financiare. Când prezentarea fu încheiată, ea le mulțumi pentru osteneală și îl rugă pe inefabilul McKenzie s-o lase singură, împreună cu Antoine. Avea nevoie să stea de vorbă cu el tête-à-tête. McKenzie, înzestrat cu un simț al realității care le scăpa deseori celor din jur, trase concluzia că Yvonne, impresionată de atâta creativitate, voia să discute cu patronul despre tulburarea ce o cuprindea din pricina lui. Știind că prietenia ei cu Antoine era de neclintit și mai presus de orice ambiguitate, McKenzie plecă, luând șevaletul și mapa cu desene, dar nu fără să se izbească mai întâi de colțul tejghelei și, apoi, de tocul ușii. Când liniștea se restabili în sală, Yvonne își lăsă mâinile în palmele lui Antoine. McKenzie, care pândea scena prin vitrină, înălțat pe vârful picioarelor, îngenunche brusc, când văzu emoția din privirea lui Yvonne... Afacerea era pe calea cea bună!

— E minunat ce-ați făcut voi, nici măcar nu știi ce să-ți spun.

— E de-ajuns să-mi spui ce weekend ți-ar conveni, răspunse Antoine. Am făcut în așa fel încât să nu fii nevoită să închizi restaurantul în timpul săptămânii. Muncitorii vor lua sala în primire într-o sâmbătă dimineață și totul se va termina duminică seară.

— Antoine, dragule, eu n-am nici măcar primul bănuț cu care să-ți plătesc fie și zugrăveala unui perete, spuse ea, cu glasul stins.

Antoine se mută pe alt scaun, ca să stea mai aproape de ea. O lămură că subsolul sediului său era ticsit de cutii de vopsea și de

accesorii recuperate de pe șantiere. McKenzie elaborase proiectul de renovare a restaurantului bazându-se pe aceste stocuri care încurcau locul. De altfel, tocmai asta făcea ca firma lui să aibă o ușoară trăsătură barocă, dar foarte la modă. Și, când mai adăugă că ea nici nu-și dădea seama ce serviciu îi face scăpându-l de tot acest calabalâc, ochii lui Yvonne se înrourară. Antoine o luă în brațe.

— Gata, Yvonne, că mă faci și pe mine să plâng. Și, în afară de asta, banii n-au nici un amestec aici; e vorba doar de fericire, în primul rând a ta și apoi a noastră, a tuturor. Primii care se vor bucura de sala ta renovată vom fi noi, cei ce luăm masa aici în fiecare zi.

Ea își șterse obrajii și îl dojeni că o face să plângă ca o fetiță.

— O să-mi spui și că aplicele sclipitoare pe care mi le-a arătat McKenzie în catalogul ăla nou sunt tot materiale recuperate.

— Sunt mostre oferite de furnizori! răspunse Antoine.

— Ce prost știi să minți!

Yvonne îi promise că se va gândi la proiect. Antoine insistă: se gândise el pentru ea. Lucrările vor începe peste câteva săptămâni.

— Antoine, de ce faci toate astea?

— Pentru că îmi face plăcere.

Yvonne îl privi în adâncul ochilor, apoi oftă.

— Nu te-ai săturat să ai grijă de toată lumea? Când ai să te hotărăști să-ți dai odată jos butoiașul ăla de Saint-Bernard pe care îl porți la gât?

— Când o să-l beau pe tot.

Yvonne se apropie și luă mâna lui Antoine în mâinile sale.

— Ce crezi tu, Antoine, dragule, că oamenii te apreciază pentru că le faci servicii? Eu, una, n-am să te iubesc mai puțin dacă o să-mi ceri bani pentru lucrările tale.

— Îi știu eu pe unii care merg la celălalt capăt al lumii ca să facă fapte bune; în ceea ce mă privește, încerc să fac ce pot pentru oamenii pe care îi iubesc.

— Ești un tip pe cinste, Antoine, nu te mai pedepsi pentru că a plecat Karine.

Yvonne se ridică.

— Prin urmare, dacă îți accept proiectul, vreau un deviz! E clar?

Leșind pe trotuar ca să verse o găleată de apă la rigolă, Sophie

se miră, văzându-l pe McKenzie îngenunchat lângă vitrina restaurantului lui Yvonne și îl întreabă dacă are nevoie de ajutor. Șeful de agenție tresări și o liniști imediat: i se dezlegase un șiret, dar tocmai îl legase la loc. Sophie aruncă o privire la vechea pereche de mocasini din picioarele lui, dădu din umeri și se întoarse în magazin.

McKenzie intră în sală. Avea o mică îndoială în privința aplicelor pe care i le prezentase lui Yvonne și asta îl preocupa mult. Ea ridică ochii spre cer și intră în bucătărie.

*

Bărbatul avea unghiile negre, iar răsuflarea îi duhnea a ulei ranced, de la *fish and chips*-urile cu care se îndopa cât era ziua de lungă. Stătea la recepția aceluia hotel sordid și se holba, cu privirea lui libidinoasă, la pagina a doua din *Sun*, unde o pin-up anonimă se arăta, ca în fiecare zi, aproape goală, într-o atitudine fără echivoc.

Enya împinse ușa și se duse spre el. Bărbatul nu ridică ochii de la lectura lui, ci se mărgini să întrebe, cu o voce vulgară, pentru câte ore dorea să dispună de cameră. Fata întreabă prețul pe o săptămână; n-avea mulți bani, dar făgăduia să se achite de ceea ce avea de plătit în fiecare zi. Omul puse ziarul deoparte și o privi. Fata arăta bine. Vorbindu-i din vârful buzelor, o lămuri că stabilimentul său nu oferea acel gen de prestații, dar putea s-o ajute el... într-un fel sau în altul, ar găsi ei o cale să se învoiască. În clipa când îi puse mâna pe ceafă, ea îl plesni.

Cu umerii înțepeniți, Enya mergea pe stradă urând orașul ăsta, în care era lipsită de toate cele. De dimineață, proprietarul o dăduse afară pentru că nu-și plătitise chiria de o lună.

În serile pline de singurătate — care erau multe — Enya își amintea de textura nisipului fin și cald curgând printre degete fetei ce fusese cândva.

Ciudată mai fusese soarta Enyei! Când era adolescentă, ea, care nu avusese nimic, visa să cunoască, fie și o singură zi, o singură dată, sensul cuvântului „prea mult”; iar astăzi era prea mult.

Înaintă spre marginea trotuarului și se uită la autobuzul cu imperială care venea cu mare viteză pe bulevard. Carosabilul era umed, ar fi fost de-ajuns să facă un pas, un pas mic de tot.

Respiră adânc și se avântă.

O mână puternică o înhăță de umăr și o trase înapoi, făcând-o să se clatine. Un bărbat cu aer de gentleman o prinsese în brațe. Enya tremura din tot corpul, ca atunci când avea febră mare. Bărbatul își scoase pardesiul și i-l puse pe umeri. Autobuzul se opri în stație; șoferul nu văzuse nimic. Bărbatul urcă în vehicul împreună cu ea. Traversară orașul fără să-și spună nimic. El o invită la masă și la ceai. Stând lângă șemineul dintr-un vechi pub englezesc, el îi ascultă cu nespusă răbdare povestea.

Când se despărțiră, el nu-i îngădui să-i mulțumească. În acest oraș, exista obiceiul de a veghea asupra pietonilor care traversau strada. Sensul circulației era diferit de cel din restul Europei și multe accidente fuseseră evitate cu un mic gest de civism. Enya își regăsise zâmbetul. Îl întrebă cum se numește; el răspunse că îi găsește cartea de vizită în pardesiul pe care i-l lăsa cu multă plăcere. Ea refuză însă el se jură că-i făcea un imens serviciu. Nu putea să sufere acest pardesiu și, cum prietena lui îl adora, avea să-l ierte la iuțea pentru că-l... uitase, prostește, într-un cuier. Și îi ceru fetei să păstreze secretul. Bărbatul dispăru la fel de discret cum apăruse. Ceva mai târziu, când își băgă mâinile în buzunarele pardesiului, Enya nu găsi nici o carte de vizită, ci câteva bancnote care aveau să-i dea posibilitatea de a dormi într-un loc cald, până când va reuși să se descurce.

*

Mathias, care conducea la ușă un client, alergă înapoi spre birou, ca să ridice receptorul telefonului.

— French Bookshop, vă ascult!

Mathias își rugă interlocutorul să fie atât de amabil și să vorbească mai rar, pentru că îl înțelegea cu mare greutate. Bărbatul se enervă puțin, dar repetă, articulând cât putea de bine. Voia să comande șaptesprezece seturi complete din Enciclopedia Larousse. Dorința lui era să ofere același cadou fiecăruia dintre nepoții săi, ca să învețe franțuzește.

Mathias îl felicită. Era o idee frumoasă și generoasă. Clientul întrebă dacă putea face pe loc comanda, pentru care ar plăti prin poștă, chiar în aceeași după-amiază. Nebun de bucurie, Mathias luă un stilou și un carnet, după care începu să noteze adresa celui ce părea că va fi, categoric, cel mai serios client al anului.

Și era musai ca vânzarea să fie importantă, pentru a merita cazna cu care Mathias descifra păsăreasca aia de neînțeles. El pricepea, în cel mai bun caz, o frază din două, căci interlocutorul avea un accent ciudat și o pronunție cu neputință de identificat.

— Și unde doriți să vă livrăm colecțiile? întrebă el, cu o intonație menită să onoreze un client de o asemenea importanță.

— La tine-n cur! pufni, în culmea veseliei, Antoine.

Încovrigându-se de râs la fereastra biroului, Antoine abia dacă reușea să-și stăpânească, în fața colaboratorilor, hohotele care îl zgâlțâiau și lacrimile care îi curgeau pe obraji. Toată echipa se uita la el. Peste drum, ghemuit în spatele tejghelei, Mathias, care fusese cuprins de același râs nebun, încerca să respire câte o gură de aer.

— Îi ducem pe copii la restaurant diseară? întrebă Antoine, sughițând de râs.

Mathias se ridică și se șterse la ochi.

— Intenționez să mă întorc târziu, am de lucru de nu mă văd.

— Las' că te văd eu, din birou. Nu te mai ține de goange, că nu-i nici țipenie în librărie. Bun, mă duc să-i iau pe copii de la școală. Diseară fac niște crochete și, după aia, ne uităm la un film.

Ușa librăriei se deschise. Mathias îl recunoscuse de îndată pe Mr. Glover. Proprietarul se uită de jur împrejur. Rafturile erau perfect orânduite, lemnul vechii scări era ceruit.

— Bravo, Popinot, spuse el, salutând. Eram doar în trecere, nu vreau în nici un caz să te deranjez. Acum, asta-i librăria dumitale. Venisem în oraș; pentru niște treburi curente. M-a cuprins un val de nostalgie și, atunci, am venit în vizită.

— Domnule Glover, insistă Mathias, nu-mi mai spuneți Popinot!

Bătrânul librar se uită la suportul pentru umbrele dezolant de gol. Cu un gest perfect stăpânit, și-o aruncă acolo pe a lui.

— Ți-o fac cadou. Îți doresc o zi frumoasă, Popinot.

Mr. Glover ieși din librărie. Intuise bine; soarele străpungea norii, iar trotuarele ude, în care se reflectau clădirile din Bute Street, luceau sub razele lui. Era o zi frumoasă.

Mathias auzi vocea lui Antoine urlând la telefon. Luă din nou receptorul.

— De acord cu crochetele; în rest, văd eu cum aranjez. Du-te după copii, ne întâlnim acasă.

Mathias închise telefonul, se uită la ceas și ridică din nou receptorul, ca să formeze numărul unei ziariste care probabil că-l aștepta deja.

*

Audrey stătea în fața intrării de la Royal Albert Hall, unde, în acea seară, avea loc un concert de gospel. Reușise să facă rost de două bilete la stalurile din arenă, locul cel mai căutat din marele hemiciclu. Sub impermeabilul strâns pe talie, purta o rochie neagră, decoltată, simplă și elegantă.

*

Antoine trecu prin fața vitrinei însoțit de cei doi copii. Mathias se prefăcu absorbit de cifrele din registrul contabil, așteptă până se îndepărtară în josul străzii, se duse până-n prag, ca să verifice dacă avea cale liberă, și întoarse pe partea cealaltă plăcuța pusă pe ușă. Încuie librăria și dădu fuga în direcție opusă. Sări într-un taxi oprit la intrarea stației de metrou South Kensington și-i întinse șoferului hârtia pe care notase adresa unde avea întâlnire. Încerca s-o sune pe Audrey, dar zadarnic, ea nu-i răspunse.

Pe Kensington High Street, circulația era atât de densă, încât mașinile mergeau la pas încă de pe Queen's Gate. Șoferul își informă cu politețe pasagerul că, după toate semnele, avea loc un concert la Royal Albert Hall; cu siguranță, asta era cauza unui asemenea ambuteiaj. Mathias îi răspunse că bănuia el, fiindcă mergea exact acolo. Pierzându-și răbdarea, plăti cursa și se hotărî să facă restul drumului pe jos. Începu să alerge cât îl țineau picioarele și ajunse gâfâind în fața intrării principale. Holul marelui teatru era pustiu. Mai rămăseseră doar niște controlori de bilete. Unul dintre ei îl informă că spectacolul începuse. Ajutându-se din plin de gesturi, Mathias încercă să-i explice că persoana care îl însoțea era în sală. Degeaba. Nu-l puteau lăsa înăuntru fără bilet.

O vânzătoare de programe, care vorbea franțuzește, îi sări în ajutor. Enya, care înlocuia pe cineva, îi spuse că, în principiu, cortina se lăsa pe la miezul nopții. Mathias cumpără un program și îi mulțumi.

Neputincios, luă hotărârea să se întoarcă. Pe stradă, recunoscu taxiul care îl adusese și ridică mâna, dar mașina își văzu de drum. Îi lăasă un mesaj lui Audrey pe celular, bâiguind câteva scuze stângace, iar când începu din nou să plouă, își pierdu și puținul sânge rece care-i mai rămăsese. Murat, ajunsese cu întârziere acasă.

Emily se ridică de pe canapea ca să-și îmbrățișeze tatăl.

— Ai putea să-ți scoți impermeabilul, faci numai șiroaie pe parchet! îi strigă Antoine din bucătărie.

— Bună seara, răspunse Mathias, posomorât.

Luă o cârpă și se șterse cu ea pe cap. Antoine își ridică ochii spre cer. Având prea puțin chef să suporte o scenă de menaj, Mathias se duse la copii.

— La masă! spuse Antoine.

Toată lumea se așeză să cineze. Mathias se uită la cratița cu pilaf.

— N-a fost vorba de niște crochete?

— Ba da, la ora opt și un sfert a fost vorba de crochete, dar, la nouă și un sfert, s-au ars.

Louis se aplecă la urechea lui Mathias și-l întrebă dacă nu putea întârzia mai des, atunci când tatăl lui făcea crochete, fiindcă nu le putea suferi. Mathias își mușcă limba, ca să nu râdă.

— Ce mai e în frigider?

— Un somon întreg, dar trebuie preparat.

Mathias deschise, fluierând, frigiderul.

— Ai niște pungi pentru congelat?

Perplex, Antoine îi arătă raftul de deasupra lui. Mathias puse somonul pe masa din bucătărie, îl condimentă și îl băgă în punga de plastic pe care o închise la gură. Deschise mașina de spălat vase, puse peștele astfel ambalat în mijlocul coșului pentru pahare și trânti ușa. Întoarse butonul și se duse să se spele pe mâini.

— Ciclu scurt, e gata în zece minute!

Și, zece minute mai târziu, sub privirile uluite ale lui Antoine, deschise iar mașina de spălat vase și scoase, într-un nor de aburi, somonul perfect preparat.

TV5 Europe difuza în reluare *Marea hoinăreală*. Mathias își întoarse scaunul ca să vadă mai bine. Antoine luă telecomanda și închise televizorul.

— Când stăm la masă, nu ne uităm la televizor. Altfel, o să

ajungem să nu mai vorbim deloc.

Mathias își încrucișă brațele și își fixă cu privirea prietenul.

— Te ascult!

Preț de câteva minute, domni tăcerea. Cu un aer de mulțumire, pe care nu încercă să-l ascundă, Mathias luă iar telecomanda și deschise televizorul. După ce terminară de mâncat, toată lumea se instalează pe canapea, cu excepția lui Antoine..., care făcea ordine în bucătărie.

— Culci copiii? întrebă el, ștergând o farfurie.

— Ne uităm la sfârșitul filmului și după aia ne ducem sus, răspunse Mathias.

— Am văzut filmul ăsta de o sută treizeci și două de ori; mai durează o oră, e târziu, n-aveai decât să vii mai devreme. Tu faci cum vrei, dar Louis se duce la culcare.

Emily, care dădea adeseori dovadă de mai multă maturitate decât cei doi adulți ce se șicanaseră toată seara, hotărî că atmosfera ambiantă impunea mersul la culcare în același timp cu Louis. Solidaritatea obligă, așa că își luă de mână amicul și o porniră pe scări.

— Da' agasant mai ești, zău așa! spuse Mathias, uitându-se după copiii care dispăreau în camerele lor.

Urcă și el, lăsându-l pe Antoine în plata Domnului. Dar coborî din nou, după zece minute.

— Dinții sunt spălați, mâinile sunt curate, la urechi nu m-am uitat, dar vom aștepta inspecția cu numărul 15000!

Antoine veni lângă el.

— E foarte important să spunem același lucru când sunt copiii de față, zise el pe un ton împăciuitor.

Mathias nu răspunse; luă un trabuc din buzunarul vestonului și își aprinse bricheta.

— Ce faci? întrebă Antoine.

— Monte Cristo Special nr. 2; îmi pare nespus de rău că n-am decât unul.

Antoine i-l luă dintre buze.

— Regula nr. 4: nu fumezi în casă! spuse Antoine, adulmecând trabucul.

Mathias luă înapoi havana din mâna lui Antoine și ieși, exasperat, în grădină. Antoine o luă în direcție opusă și se așeză la birou, deschise calculatorul, oftă... și se duse după Mathias. Când se așeză pe băncuță, alături de Mathias fu gata-gata să-i

spună că înțelege de ce a plecat mama lui Louis tocmai în Africa, dar prietenia care îi lega pe cei doi bărbați îi proteja și pe unul, și pe celălalt de loviturile sub centură.

— Ai dreptate, cred că sunt agasant, spuse Antoine. Dar e ceva mai puternic decât mine.

— Mi-ai cerut să te învăț să trăiești din nou, ți-aduci aminte? Așa că, pentru început, nu mai fi atât de încordat. Prea dai multă importanță unor lucruri care n-au deloc. Ce era dacă Louis se culca mai târziu în seara asta?

— Măine, la școală, ar fi murit de somn!

— Ei și? Nu crezi că, din când în când, amintirea unei seri frumoase, din copilărie, face cât toate cursurile de istorie din lume?

Antoine se uita la Mathias cu un aer complice. Îi luă havana din mână, o aprinse și trase din ea îndelung.

— Ai cheile de la mașină? întrebă Mathias.

— De ce?

— Ai parcat-o prost; o să te învârtești de un proces-verbal.

— Măine dimineață plec devreme.

— Dă-mi-le, spuse Mathias, întinzând mâna. O să-i găsesc un loc bun.

— Dacă-ți spun că nu pățește nimic peste noapte...

— Iar eu îți spun că ți-ai depășit cota de „nu”-uri din seara asta.

Antoine îi întinse prietenului său mănunchiul de chei. Mathias îl bătu pe umăr și plecă.

Cum rămase singur, Antoine trase din nou un fum, dar capătul incandescent al trabucului se stinse, căci o aversă pe cât de subită, pe atât de violentă se abătu asupra grădinii.

*

Rândurile de fotolii începeau să se golească. Audrey o luă pe covorul central și se prezentă la gardianul care păzea intrarea în culise. Își scoase legitimația de presă, iar omul îi verifică identitatea într-un registru și se dădu deoparte, lăsând-o să treacă; era așteptată.

*

Ștergătoarele de parbriz ale Austinului îndepărtau picăturile fine de ploaie. Amintindu-și traseul parcurs de taxi, Mathias o luă pe Queen's Gate, urmărind celelalte mașini, ca să nu greșească sensul de circulație. Se opri lângă trotuarul din fața lui Royal Albert Hall și urcă treptele în goană.

*

Antoine se aplecă peste fereastră. În stradă, erau două locuri de staționare neocupate, unul în fața casei, altul ceva mai departe. Fără să-și creadă ochilor, stinse lumina și se duse la culcare.

*

Străzile din jurul teatrului erau pustii, mulțimea se împrăștiase. O pereche îi confirmă lui Mathias că spectacolul se terminase de o jumătate de oră. El se duse înapoi la mașină și descoperi un proces-verbal de contravenție lipit de geam. Auzi glasul lui Audrey și se întoarse.

Ea era superbă în rochia de seară. Bărbatul cu înfățișare frumoasă care o însoțea avea vreo cincizeci de ani. Audrey i-l prezentă pe Alfred lui Mathias și îi spuse că amândoi erau încântați să-l aibă alături, la o cină târzie. Se duceau la braseria *Aubaine*, care servea și noaptea. Și, cum Audrey avea poftă să meargă pe jos, îi sugeră lui Mathias s-o ia înainte, cu mașina. Mesele erau foarte căutate la această oră, așa că trebuia să stea la coadă. Fiecare la rândul lui! Ea făcuse deja o coadă la ghișeul de bilete...

La sfârșitul mesei, Mathias probabil că știa despre; gospel și despre cariera lui Alfred mai multe decât impresarul acestuia. Cântărețul îi mulțumi lui Mathias pentru invitație. Era un gest de minimă politețe, răspunse Audrey în locul lui, Mathias fusese nespus de încântat de concert... Alfred îi salută, trebuia să-i părăsească, a doua zi cânta la Dublin.

*

Mathias așteptă până ce taxiul se făcu nevăzut la colțul străzii. O privi pe Audrey, care rămăsese tăcută.

— Sunt obosită, Mathias, și am de traversat toată Londra. Mulțumesc pentru cină.

—Măcar pot să te duc acasă?

— În Brick Lane... cu mașina?

Și, cât ținu drumul, conversația se rezumă la indicațiile pe care i le dădea Audrey. În vechea mașină, tăcerile lor erau punctate de câte un „dreapta”, „stânga”, „drept înainte” și uneori de un „circuit pe partea greșită”. Mathias o lăsă pe Audrey în fața unei căsuțe numai și numai din cărămidă roșie.

— Îmi pare nespus de rău pentru spectacol, am fost prins într-un ambuteiaj, se scuză el oprind motorul.

— Nu ți-am făcut nici un reproș, spuse Audrey.

— Oricum, în seara asta, unul în plus, unul în minus..., continuă Mathias zâmbind. Aproape că nici nu mi-ai vorbit în timpul cinei. Puteam să jur că viața acestui tenor narcisist e mai interesantă decât viața lui Moise, atât erai de pasionată de tot ceea ce povestea el! Îi sorbeai cuvintele. Cât despre mine, am avut impresia că sunt un școlar de paisprezece ani, pedepsit să stea la colț toată seara.

— Vai, ești gelos! spuse Audrey, înveselită.

Se priviră ținând. Încetul cu încetul, fețele li se apropiară, dar când buzele lor schițară o părere de sărut, ea își înclină capul și îl puse pe umărul lui Mathias. El o mângâie pe obraz și o strânse în brațe.

— O să nimerești drumul? Îl întrebă ea, cu o voce de catifea.

— Promite-mi că vii să mă iei de la poliție dacă mă înhață.

— Șterge-o! O să te sun mâine.

— Nu pot s-o șterg, ești încă în mașină, răspunse Mathias, reținând mâna lui Audrey în mâna lui.

Ea deschise portiera și se îndepărtă, toată numai zâmbet. Silueta îi dispăru în grădina ce împrejmuia casa. Mathias o luă înapoi, spre centru. Ploaia începuse din nou. După ce traversă Londra în cruciș și-n curmeziș, se pomeni de două ori în Piccadilly Circus, făcu o întoarcere la Marble Arch, după care, ceva mai târziu, se întrebă de ce o fi mergând din nou de-a lungul Tamisei. În cele din urmă, la ora două și jumătate trecute, îi făgădui unui șofer de taxi douăzeci de lire sterline, ca să-l ducă până în South Kensington. Escortat cum se cuvine, ajunsese, în fine, la destinație, pe la ora trei noaptea.

IX

Pe masă se aflau deja cerealele și borcanele cu dulceață pregătite pentru micul dejun. Imitând atitudinea tatălui său, Louis citea ziarul, în timp ce Emily își repeta lecția la istorie. În dimineața asta, avea o lucrare de control. Își ridică ochii de pe carte și îl văzu pe Louis, care își pusese pe nas ochelarii folosiți uneori de Mathias. Cu un bobârnac, ea îi aruncă un cocoloș de pâine. La etaj, se auzi o ușă. Emily sări de pe scaun, deschise frigiderul și luă sticla cu suc de portocale. Umplu un pahar mare și îl puse lângă tacâmul lui Antoine; imediat după aceea, luă cafetiera și turnă cafea în ceașcă. Louis lăasă baltă jurnalul, pentru a-i sări în ajutor: puse două felii de pâine în toaster, apăsă pe buton, apoi se întoarseră amândoi la locurile lor, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Antoine cobora scara cu fața încă somnoroasă; se uită în jurul lui și le mulțumi copiilor pentru că pregătiseră micul dejun.

— Nu noi, spuse Emily, tati l-a pregătit; s-a dus din nou sus, ca să-și facă dușul.

Uluit, Antoine luă feliile de pâine prăjită și se așeză pe locul lui. Mathias coborî după zece minute și o îndemnă pe Emily să se grăbească. Fetița îl pupă pe Antoine și își luă ghiozdanul de la intrare.

— Vrei să-l iau și pe Louis? întrebă Mathias.

— Dacă ești drăguț! Eu n-am nici cea mai mică idee pe ce coclauri o fi parcată mașina mea!

Mathias se scotoci prin buzunarul vestonului și puse pe masă cheile și un proces-verbal de contravenție.

— Îmi pare nespus de rău, ieri am ajuns prea târziu: fusesesi deja taxat!

Îi făcu semn lui Louis să se grăbească și ieși împreună cu copiii. Antoine luă amenda și o studie cu atenție. Infracțiunea de staționare într-o zonă de acces permisă numai pompierilor fusese comisă în Kensington High Street, la ora zero și douăzeci și cinci.

Se ridică să-și mai toarne o cafea, se uită la ceasul cuptorului și urcă în fugă, ca să se pregătească.

*

— Sper să n-ai prea mult trac la lucrarea de control! îi spuse Mathias fiicei lui, intrând în curtea școlii.

— Vorbești despre ea sau despre tine? îl luă în zeflema Louis.

Emily își liniști tatăl cu un semn din cap. Se opri la linia trasată pe sol pentru a delimita terenul de baschet. Aceasta nu mai reprezenta zona coșului ci granița de la care tatăl său trebuia să-i redea libertatea. Colegii de clasă o așteptau sub umbrar. Mathias o zări pe adevărata doamnă Morel sprijinită de un copac.

— Bine am făcut că am repetat ecuațiile în weekend. Ai să-mi fii în pole position, spuse Mathias pe un ton pasămite încurajator.

Emily se înfipse în fața lui taică-său.

— Asta nu-i cursă de Formula 1, tati!

— Știu eu... totuși vizăm un locșor pe podium, nu?

Fetița se îndepărtă întovărășită de Louis, lăsându-și tatăl de unul singur în mijlocul curții. El o urmări până dispăru pe ușa sălii de clasă și plecă, neliniștit.

Când intră pe Bute Street îl zări pe Antoine, care se instalase pe terasă, la Coffee Shop, și se duse să se așeze lângă el.

— Crezi că Emily ar trebui să se prezinte la alegerile pentru șefia clasei? întrebă Mathias, gustând din ceașca de cappuccino a lui Antoine.

— Depinde. Dacă ai de gând s-o înscrii și pe lista consiliului municipal, eu nu sunt pentru un cumul de mandate.

— N-ați vrea și voi să așteptați vacanța, ca să vă ciondăniți mai bine?! spuse Sophie, bine dispusă, venind spre ei.

— Dar nu se ciondănește nimeni, îi răspunse pe dată Antoine.

Bute Street se trezea la viață și toți trei se bucurau din plin, împănându-și micul dejun cu comentarii zeflemitoare la adresa trecătorilor iar miștocăreala continua cu toată verva.

Sophie trebuia să plece, o așteptau două cliente la ușa florăriei.

— Și eu o să mă duc, e timpul să deschid librăria, spuse Mathias, ridicându-se. Să nu te atingi de nota aia, fac eu cinste.

— Ai pe altcineva? întrebă Antoine.

— Ai putea preciza ce înțelegi, mai exact, prin „altcineva”? Pentru că, sincer să fiu, mă îngrijorezi!

Antoine luă nota de plată din mâna lui Mathias și o înlocui cu contravenția pe care acesta i-o înmânase în bucătărie.

— Nu contează, uită; era un caraghioslâc, spuse Antoine, cu glasul trist.

— Aseară, simțeam nevoia de puțin aer curat; atmosfera din casă era cam apăsătoare. Antoine, care-i treaba? De ieri, ai un bot lung de o sută de metri.

— Am primit un mail de la Karine. Nu-și poate lua băiatul în vacanța de Paști. Cel mai rău e că vrea să-i explic lui Louis de ce îi este imposibil, iar eu nici măcar nu știu cum să-i dau de veste copilului.

— Dar ei ce i-ai spus?

— Karine e salvatoare a omenirii, ce-ai vrea să-i spun? Louis va fi distrus, și eu sunt ăla care va trebui să se descurce cu toate astea, continuă Antoine, cu vocea tremurândă.

Mathias se așează iar lângă Antoine. Își înconjură prietenul cu brațul și-l strânse lângă el.

— Am o idee, spuse. Dacă i-am duce pe copii de Paști în Scoția, să vâneze fantome? Am citit un articol despre o excursie organizată, cu vizite la vechile castele bântuite.

— Nu crezi că sunt încă prea mici? S-ar putea speria, nu?

— Ba tu ești ăla care o să facă pe el de frică. N-o să uiți câte zile oi avea.

— Și tu, cu librăria, o să-ți poți lua liber?

— În timpul vacanțelor școlare, clientela se rărește. O să închid și eu cinci zile, că doar nu s-o sfârși lumea!

— Ce știi tu despre clientelă? N-ai fost niciodată aici în perioada asta.

— Știu, și gata. O să mă ocup de bilete și de rezervările la hotel. Și, pe urmă, în seara asta, tu o să le dai vestea copiilor.

Și Mathias se uită la Antoine, ca să se asigure că prietenul lui își regăsise zâmbetul.

— Ah! Uitam un amănunt important. Dacă ne întâlnim de-adevăratelea cu o fantomă, te ocupi tu de ea, engleza mea încă nu e prea bine pusă la punct. Pe curând!

Mathias puse la loc pe masă procesul-verbal și plecă — de data asta, pe bune — spre librărie.

*

În timpul cinei, când Antoine dezvălui — sub privirile complice ale lui Mathias — destinația aleasă pentru vacanță, Emily și Louis fură atât de fericiți, încât începură pe dată să facă inventarul echipamentului ce trebuia luat, pentru a face față tuturor

pericolelor posibile și imposibile. Apogeul acestui moment de fericire fu atins când Antoine le înfățișă două aparate de fotografiat, echipat fiecare cu un flash special, pentru luminarea liniștilor.

După ce se culcară copiii, Antoine intră în dormitorul fiului său și se lungi pe pat, lângă el.

Era foarte stânjenit; trebuia să-i împărtășească lui Louis problema care îl preocupa: mămica nu putea veni cu ei în Scoția. Jurase să nu spună nimic, dar n-avea încotro: adevărul e că ea se temea îngrozitor de fantome și n-ar fi fost prea drăguț din partea lor să-i impună o asemenea călătorie. Louis se gândi o clipă la acest subiect și căzu de acord că, într-adevăr, n-ar fi fost prea drăguț. Atunci — pentru a fi iertați că, de data asta, o abandonau — făgăduiră că Louis va petrece toată luna august la mare, împreună cu ea. Antoine spuse povestea de dinaintea culcării și, când respirația liniștită a băiețelului îi dădu toate motivele să creadă că acesta adormise, tatăl lui ieși în vârful picioarelor.

În timp ce închidea ușa, Antoine își auzi fiul, care întreba, cu un glas abia auzit, dacă în luna august mămica lui avea să se întoarcă de-adevăratelea din Africa.

*

Pentru Mathias și Antoine săptămâna trecu în cea mai mare viteză. Dar pentru cei doi copii care numărau câte zile îi mai despărteau de castelele din Scoția, timpul se scurse mult mai greu. În casă viața își stabilise de acum, propriile repere. Și, chiar dacă Mathias ieșea deseori seara în grădină ca să ia o gură de aer cu telefonul mobil lipit de ureche, Antoine se abținea să-i pună fie și cea mai mică întrebare.

Sâmbătă fu o adevărată zi de primăvară și toți hotărâră să dea o raită în jurul lacului din Hyde Park. Sophie, care îi însoțea, încercă fără succes să îmblânzească un bățlan. Spre marea fericire a copiilor, zburătoarea se îndepărta de îndată ce Sophie se apropia și se întorcea de îndată ce ea se îndepărta.

În timp ce Emily își împărțea cu generozitate pachetul de biscuiți fărâmițați într-un scop nobil, cu găștele de Canada, Louis avea misiunea de a salva rățoi mandari de o indigestie sigură, fugărindu-i. Cât despre Sophie și Antoine, merseră tot drumul unul lângă celălalt, cu Mathias la câțiva pași în urma lor.

— Ei, cum mai stă cu sentimentele tipul ăla cu scrisorile? întreabă Antoine.

— E complicat, răspunse Sophie.

— Știi tu vreo poveste de dragoste care să fie simplă? Hai, mie poți să-mi mărturisești. Doar știi că ești prietena mea cea mai bună și n-am să te judec. E însurat?

— Divorțat.

— Și atunci! Ce-l oprește?

— Bănuiesc că amintirile.

— Asta-i o lașitate, ca atâtea altele. Un pas înainte, un pas înapoi, scuze amestecate cu pretexte și, uite-așa, găsește niște motive cât se poate de bune pentru a-și interzice să trăiască în prezent.

— Venind din partea ta, asta e o părere cam aspră, nu crezi? îi ripostă Sophie.

— Consider că ești nedreaptă. Eu fac o meserie care-mi place, îmi cresc băiatul. Maică-sa a plecat acum cinci ani și socotesc că am făcut ceea ce trebuia să fac pentru a lăsa trecutul în urmă.

— Locuind împreună cu prietenul tău cel mai bun și îndrăgostindu-te de un burete? râse Sophie.

— Hai, gata! Nu face din asta o legendă!

— Tu ești cel mai bun prieten al meu, așa că am dreptul să-ți spun totul. Uită-te drept în ochii mei și îndrăznește să-mi spui dacă te poți culca liniștit până nu-ți faci curat în bucătărie.

Antoine ciufuli părul lui Sophie.

— Ești o adevărată scorpie.

— Nu, tu însă ești un adevărat maniac!

Mathias își încetini pașii. Socotind că era suficient de departe, își ascunse celularul în palmă și trimise la iuțeală un mesaj.

Sophie se agăță de brațul lui Antoine.

— Ai să vezi că, în treizeci de secunde, Mathias vine zburând.

— Ce tot spui? E gelos?

— Pe prietenia noastră? Bineînțeles, îi dădu înainte Sophie, tu n-ai văzut? Când era la Paris și mă suna seara ca să vadă ce mai fac...

— Te suna seara ca să vadă ce mai faci? îi tăie vorba Antoine.

— Da, de două-trei ori pe săptămână. Cum îți ziceam: când mă suna ca să vadă ce mai fac...

— Chiar te suna o dată la două zile? o întrerupse din nou Antoine.

— Pot să termin fraza?

Antoine aprobă din cap. Sophie continuă.

— Dacă îi spuneam că nu pot vorbi fiindcă ești tu pe cealaltă linie, suna din zece în zece minute, ca să vadă dacă am închis.

— Dar e absurd, ești sigură de ceea ce spui?

— Nu mă crezi? Dacă îmi pun capul pe umărul tău, pariez că e lângă noi în mai puțin de două secunde!

— Dar ce Dumnezeu? E ridicol! șopti Antoine. De ce să fie gelos pe prietenia noastră?

— Pentru că și în prietenie poți fi exclusivist. Și ai întru totul dreptate, e absolut ridicol!

Antoine râcăi pământul cu vârful pantofului.

— Crezi că are pe cineva cu care se vede aici, la Londra?

— Vrei să spui un psihanalist?

— Nu... o femeie!

— Nu mi-a spus nimic!

— Nu ți-a spus nimic sau nu vrei să mărturisești că ți-a spus ceva?

— În orice caz, dacă ar fi întâlnit pe cineva, ar fi o veste bună, nu?

— Bineînțeles! Aș fi nebun de bucurie pentru el, declară Antoine.

Sophie îl privi consternată. Se opriă în fața unui vânzător ambulant. Louis și Emily optară pentru înghețată, Antoine pentru o clătită, iar Sophie comandă o gofră. Antoine îl căută pe Mathias, care mergea ceva mai în urmă, cu ochii lipiți de ecranul celularului.

— Pune-ți capul pe umărul meu, să vedem! spuse Antoine, întorcându-se spre Sophie.

Ea zâmbi și făcu ce-i ceruse el.

Mathias li se proțăpi dinainte.

— Bun! Păi, deoarece văd că vi se fâlfâie tuturor dacă sunt sau nu aici, am să vă las pe amândoi! Dacă vă deranjează cumva copiii, nu ezitați să-i aruncați în lac! Eu mă duc la muncă, cel puțin așa o să am impresia că exist!

— Te duci la muncă. Sâmbătă după-amiaza? Librăria e închisă, îi răspunse Antoine.

— Se vând la licitație niște cărți vechi. Am citit azi-dimineață în ziar.

— Acum, te-ai apucat și de comerțul cu cărți vechi?

— Bun! Ascultă aici, Antoine! Dacă, într-o bună zi, *Christie's* ar pune în vânzare echere sau compasuri vechi? Mă înțelegeți sau ai nevoie de un desen? Și dacă — prin cea mai neașteptată întâmplare — diseară o să vă dați seama că nu sunt la masă, asta va însemna, cu siguranță, că am rămas la licitația în nocturnă.

Mathias își sărută fiica, îi făcu un semn lui Louis și o luă din loc fără ca măcar s-o fi salutat pe Sophie.

— Pariasem pe ceva? întrebă ea, triumfătoare.

*

Mathias traversă parcul în goană. Ieși prin Hyde Park Corner, chemă un taxi și rosti adresa de destinație într-o engleză ce vădea mari eforturi. În curtea Palatului Buckingham se schimba garda. Ca în fiecare weekend, circulația din jurul palatului era perturbată de numeroșii trecători care pândeau defilarea soldaților reginei.

O coloană de călăreți mergea la pas pe Birdcage Walk. Nerăbdător, Mathias, care își rezemase brațul de fereastră, bătu cu mâna în portieră.

— Țsta e taxi, domnule, nu e cal, spuse șoferul, aruncând o privire întunecată în retrovizor.

În depărtare, acoperișurile înalte ale Parlamentului se profilau pe cer. Socotind după lungimea șirului de mașini ce se întindea până pe podul Westminster, n-avea să ajungă la timp. Când Audrey îi răspunsese la mesajul prin care o ruga să vină la întâlnire lângă Big Ben, ea îi precisase că nu-l va aștepta mai mult de o jumătate de oră.

— Țsta e singurul drum? întrebă, rugător Mathias.

— Țsta este, cu siguranță, cel mai frumos, îi răspunse șoferul, arătând cu degetul spre aleile înflorite din Saint James Park.

Fiindcă tot venise vorba de flori, Mathias mărturisi că avea o întâlnire de dragoste, că fiecare secundă conta și că, dacă întârzia, pentru el totul era pierdut.

Șoferul întoarse imediat mașina. Strecurându-se pe străduțele înguste din cartierul ministerelor taxiul ajunse cu bine la locul de întâlnire.

Big Ben bătea de ora trei, Mathias nu întârziase decât cinci minute. Îi mulțumi cu un bacșiș generos șoferului și coborî, patru

câte patru, treptele ce duceau spre chei. Audrey care îl aștepta pe o bancă, se ridică și se aruncă în brațele lui. Un cuplu ce trecea tocmai atunci zâmbi când îi văzu îmbrățișându-se.

— Nu trebuia sa-ți petreci ziua cu prietenii tăi?

— Ba da, dar nu mai puteam, voiam să te văd! Toată după-amiaza am avut cincisprezece ani.

— E o vârstă care nu-ți stă deloc rău, spuse ea, îmbrățișându-l.

— Dar tu nu trebuia să lucrezi astăzi?

— Ba da, din păcate... N-avem pentru noi decât o biată jumătate de oră.

Pentru că se afla la Londra, canalul de televiziune la care lucra îi ceruse să facă un al doilea reportaj despre cele mai importante centre de interes turistic din oraș.

— Cameramanul meu a plecat de urgență la viitorul loc de desfășurare a Jocurilor Olimpice și eu trebuie să mă descurc de una singură. Am de filmat cel puțin zece obiective, nu știu nici măcar de unde să încep, iar materialul trebuie trimis la Paris luni dimineață.

Mathias îi șușoti la ureche ideea genială care îi venise chiar atunci. Luă camera pusă la picioare și o apucă pe Audrey de mână.

— Juri că știi cu adevărat să cadrezi?

— Dacă ai vedea filmele pe care le-am făcut în concedii, ai rămâne cu gura căscată.

— Și cunoști suficient de bine orașul?

— Doar trăiesc de atâta vreme în el!

Convins că se putea baza, în parte, pe competența conducătorilor de *black cabs* londonezi, Mathias nu se temea să-și asume tot restul după-amiezii, rolul de ghid-reporter-cameraman.

Vecinătatea obligă, așa că trebuia să înceapă filmarea cu maiestuoasele coturi ale Tamisei și cu perspectivele colorate ale podurilor care o traversează. Era fascinant să vezi cât de perfect se integraseră în peisajul urban de pe malurile fluviului imensele clădiri, rod al arhitecturii moderne. Întrecându-le pe toate mezinele sale europene, Londra își regăsise, în mai puțin de doua decenii, o indiscutabilă tinerețe. Audrey voia să tragă câteva cadre cu palatul reginei, însă Mathias o rugă insistent să se încreadă în experiența lui: sâmbăta, nu te puteai apropia de Buckingham. Nu departe de ei, câțiva turiști francezi ezitau între

vizita la New Tate Gallery și cea în zona centralei electrice din Battersea, ale cărei patru coșuri figurau pe coperta emblematică a unui album Pink Floyd.

Cel mai vârstnic dintre ei își deschise ghidul și citi pe larg, cu voce tare, despre toate atracțiile pe care le oferea locul. Mathias ciuli urechea și se apropie, discret de grup. În timp ce Audrey se trăsesse puțin mai la o parte, ca să vorbească la telefon cu producătorul ei, turiștii deveniră foarte îngrijorați de prezența acelui bărbat ciudat, care se lipise de ei. Teama de pickpockets⁴ îi făcu să se îndepărteze exact în momentul când Audrey își băga telefonul în buzunar.

— Vreau să-ți pun o întrebare importantă pentru viitorul nostru, o anunță Mathias. Ți place Pink Floyd?

— Da, răspunse Audrey. Și de ce este important pentru viitorul nostru?

Mathias luă din nou camera și o informează că următoarea lor etapă se situa puțin mai în amonte fluviului.

Mergând pe jos spre obiectiv, Mathias îi repetă lui Audrey, cuvânt cu cuvânt, ceea ce auzise: că Sir Gilbert Scot, arhitectul care concepusese centrala, era și designerul faimoaselor cabine telefonice roșii.

Cu camera pe umăr, îi spuse că lucrările de construcție de la Power Station din Battersea începuseră în 1929 și se terminaseră după zece ani. Audrey era impresionată de cunoștințele lui Mathias; el o încredință că noua destinație pe care o alesese îi va plăcea și mai mult.

Traversând esplanada, Mathias salută grupul de turiști francezi ce mergeau în direcția lui și îi făcu apăsător cu ochiul celui mai vârstnic dintre ei. Câteva momente mai târziu, un taxi îi ducea la Tate Modern.

Mathias făcuse o alegere foarte bună; Audrey vizita pentru a cincea oară muzeul care adăpostea cea mai mare colecție de artă modernă din Marea Britanie și nu se sătura niciodată de ea. Îi cunoștea aproape fiecare ungher. La intrare, gardianul îi rugă să-și depună echipamentul video la vestiar. Renunțând pentru câteva clipe la reportaj, Audrey îl luă pe Mathias de mână și se îndreptă spre etaj. O scară rulantă îi duse în spațiul unde era expusă o retrospectivă a operei realizate de fotografii canadian Jeff Wall. Audrey intră direct în sala nr. 7 și se opri în fața unei

⁴ Pickpocket (engl.) — hoț de buzunare.

imagini de aproape trei metri pe patru.

— Uite, îi spuse, încântată, lui Mathias.

Pe fotografia monumentală, un bărbat privea cum niște foi de hârtie smulse de vânt din mâinile unui trecător se învârtteau pe deasupra capului său. Paginile dintr-un manuscris pierdut închipuiau curba unui zbor de păsări.

Audrey văzu emoția din ochii lui Mathias și se simți fericită că putea împărtăși cu el acea clipă. Totuși, pe ea nu o mișca fotograficul, ci privitorul.

Își făgăduise să nu întârzie prea mult la muzeu, dar, când ieșiră, ziua era aproape pe sfârșite. Porniră iar la drum, mergând mână în mână, de-a lungul fluviului, spre Turnul Oxo.

*

— Rămâi la cină? Întrebă Antoine, în ușa casei.

— Sunt obosită, e târziu, răspunse Sophie.

— Și tu trebuie să te duci la o licitație de flori uscate...

— Dacă ar fi o cale de a scăpa de ursuzlăcul tău, aș putea chiar să deschid din nou prăvălia și să vând în nocturnă...

Antoine își plecă ochii și intră în salon.

— Ce ai? De când am ieșit din parc, nu ți-ai mai descleștat dinții.

— Pot să-ți cer un serviciu? șopti Antoine. Ai fi așa de drăguță să nu mă lași singur cu copiii, în seara asta?

Sophie fu surprinsă de tristețea pe care i-o citea în privire.

— Cu o singură condiție: să nu pui piciorul în bucătărie și să mă lași să vă duc pe toți la restaurant.

— Mergem la Yvonne?

— Categorie, nu! Ai să ieși nițel din rutina ta. Știu eu un loc în Chinatown, un birt într-o sală oribilă, dar care prepară cea mai bună rață lăcuită din lume.

— Și e curat birtul ăla al tău?

Sophie nici măcar nu-i răspunse, îi chemă pe copii și îi informă că programul lor de seară atât de nașpa tocmai fusese schimbat din inițiativa ei. Nici nu apucase bine să-și termine fraza, că Louis și Emily se și așezaseră pe locul lor de pe bancheta din spate a Austinului.

Coborând din nou treptele peronului, ea mormăi, maimuțărindu-l pe Antoine: „Și e curat birtul ăla al tău?”

Mașina mergea pe Old Brompton, când Antoine apăsă brusc pe frână.

— Ar fi trebuit sa-i lăsăm vorbă lui Mathias unde suntem. Nu ne-a spus că vânzarea aia în nocturnă se ține cu certitudine.

— E nostim, șopti Sophie. Când am vorbit de proiectul tău de a-l aduce la Londra, ți-era teamă că Mathias n-o să se mai dezlipească de tine. Crezi că ai să fi în stare sa petreci o seară întreagă fără el?

— Noi ne cam îndoim, răspunseră în cor Louis și Emily.

*

Esplanada care înconjura complexul Oxo se întindea până la râu. De o parte și de cealaltă a înaltului turn de sticlă, o droaie de mici magazine și ateliere își prezentau în vitrine ultimele colecții de țesături, obiecte de ceramica, mobilă și accesorii pentru decorațiuni interioare. Stând cu spatele la Audrey, Mathias luă telefonul mobil și apăsă mașinal pe butoanele acestuia.

— Mathias! Te implor, ia camera aia și filmează-mă, că acum se lasă noaptea!

El lăsă telefonul să-i alunece în buzunar și se întoarse, zâmbind cu gura până la urechi.

— Ești bine? întreabă ea.

— Da, da, totu-i bine. Vasăzică, unde rămăsesem?

— Prinzi în cadru malul opus și când încep să vorbesc, îl restrângi și mă filmezi pe mine. Fii foarte atent: întâi mă filmezi în întregime și după aia revii asupra feței.

Mathias apăsă pe butonul de înregistrare. Motorul camerei pornise deja. Audrey își spunea textul; vocea i se schimbase și frazarea ei adoptase acel ritm sacadat pe care televiziunea părea să-l impună tuturor celor care se exprimau în fața obiectivului. Deodată, se întrerupse:

— Ești sigur că știi să filmezi?

— Evident că știu, răspunse Mathias, îndepărtându-și ochiul de aparat. De ce mă întrebi?

— Pentru că tocmai faci un zoom, acționând rondela parasolarului.

Mathias privi obiectivul și își puse camera la loc pe umăr.

— Bun, rămâi cu obiectivul pe mine, reluăm de la ultima frază.

Dar de data asta, Mathias întrerupse filmarea.

— Mă deranjează eșarfa ta; din cauza vântului, îți acoperă fața.

Se apropie de Audrey, îi înnodă mătasea în jurul gâtului, o sărută și se întoarce la locul lui. Audrey ridică fruntea; lumina înserării căpătase o nuanță portocalie, în timp ce, spre apus, cerul devenea roșu.

— Las-o baltă, e prea târziu, spuse ea, cu vocea întristată.

— Dar te văd încă foarte bine în obiectiv!

Audrey veni la el și îi luă echipamentul greoi, care îl încurca.

— Poate, dar la televizorul tău ai să vezi doar o pată mare și întunecată.

Ea îl trase spre o bancă de lângă mal. După ce își aranjă aparatele, se ridică și îi ceru scuze lui Mathias.

— Ai fost un ghid perfect.

— Mulțumiri din partea lui, răspunse, laconic, Mathias.

— Ești bine?

— Da, zise el, cu jumătate de gură.

Ea își puse capul pe umărul lui și amândoi priviră, tăcuți, un vapor care plutea încet în susul fluviului.

— Știi, și eu mă gândesc la asta, murmură Mathias.

— La ce te gândești?

Se țineau de mână, jucându-se cu degetele.

— Și mie mi-e teamă, continuă Mathias. Dar nu-i nimic rău dacă ne e teamă. În noaptea asta, vom dormi împreună și va fi un fiasco. Cel puțin, acum, știm că și celălalt știe. De altfel, acum, când știu că tu știi...

Audrey își lipi buzele de gura lui, ca să-l facă să tacă.

— Cred ca mi-e foame, spuse ea, ridicându-se.

Se agăță de brațul lui și îl ghidă către turn. La ultimul etaj, ferestrele largi ale restaurantului le ofereau o nemaipomenită priveliște a orașului...

Audrey apăsă pe un buton și cabina de sticlă a liftului se ridică în puțul său transparent. Ea îi arătă o roată mare în depărtare. La distanța aceea, aveai impresia că te afli aproape mai sus decât ea. Și, când se întoarce să-l privească pe Mathias, descoperi că el avea fața mai albă ca hârtia.

— Te simți bine? îl întrebă îngrijorată.

— Deloc! răspunse Mathias, cu un glas abia auzit.

Încremenit, puse jos camera, lăsându-se să alunece lângă peretele liftului. Mai înainte ca Mathias să leșine, Audrey îl lipi de

ea, ținându-i capul strâns, pe umărul său, pentru a-l împiedica să vadă golul de sub picioarele lor. Îl înconjură cu brațele ei protectoare.

Clopoțelul sună și ușile se deschiseră la ultimul etaj, în fața recepției restaurantului. Un majordom elegant privi, cu mare uimire, perechea înlănțuită într-o îmbrățișare atât de pasională și, în același timp, atât de tandră, încât sărutul lor făgăduia — chiar și el singur — un viitor plin de frumusețe. Șeful de sală se încruntă, clopoțelul sună și cabina coborî din nou. După câteva clipe, un taxi gonia spre Brick Lane, ducând cu el doi îndrăgostiți înlănțuiți în aceeași nesfârșită îmbrățișare.

*

Cearșaful o acoperea până la șolduri. Audrey își pusese capul pe pieptul lui Mathias, care se juca cu pletele ei.

— Ai țigări? îl întrebă.

— Nu fumez.

Ea se aplecă, îl sărută pe ceafă și deschise sertarul noptierei. Băgă mana înăuntru și luă, cu vârful degetelor, un pachet vechi, mototolit și o brichetă.

— Eram sigură că mincinosul ăsta pufăie.

— Care mincinos?

— Un amic fotograf pentru care studioul de televiziune a închiriat apartamentul ăsta. E plecat șase luni în Asia, să facă un reportaj.

— Și, când nu e în Asia îl vezi des pe amicu' ăsta?

— E un coleg, Mathias! spuse ea, dându-se jos din pat.

Silueta înaltă a lui Audrey înaintă până la fereastră. Își duse țigara la gură, iar flacăra brichetei pâlpâi.

— La ce te uiți? întrebă ea, cu fața lipită de geam.

— La rotocoalele de fum.

— De ce?

— Uite-așa, răspunse Mathias.

Audrey se întoarse în pat, se lungi lipindu-se de Mathias, și îi mângâie cu degetul mare conturul buzelor.

— Ai o lacrimă la marginea pleoapei, îi spuse ea, culegând-o cu vârful limbii.

— Cât ești de frumoasă, murmură Mathias.

*

Antoine tremura. Își trase cuvertura peste el, descoperindu-și, în același timp, picioarele. Deschise ochii, dârdâind. În salon era penumbră; Sophie nu mai era acolo. Își luă pledul; ajuns pe palier întredeschise ușa lui Mathias și văzu că patul era neatins. Intră în camera fiului său și se strecură sub plapumă. Își puse capul pe pernă. Louis se răsuci și, fără să deschidă ochi își luă tatăl în brațe. Așa trecu noaptea.

*

Lumina zilei umplea încăperea. Mathias își miji ochii se întinse. Mâna lui băjbâi prin pat. Descoperi un bilețel lăsat pe perne. Se ridică în capul oaselor și desfăcu hârtia.

Am plecat să caut casete noi. Tu dormeai ca un înger. Mă întorc cât pot de repede. Cu drag, Audrey.

P.S. Patul e doar la cincizeci de centimetri de sol, așa că treaba e sigură!

Puse bilețelul pe noptieră și căscă îndelung. După ce recupără blugii trântiți la picioarele patului, își luă cămașa din vestibul, indispensabilii de pe un scaun aflat nu departe de acolo, și începu să-și caute restul lucrurilor. În baie, se uită suspicios la periutele de dinți care se încrucișau într-un pahar. Luă tubul cu pastă de dinți, lăsă prima picătură de pastă care ieșea din el să se scurgă în chiuvetă, apoi și-o întinse pe vârful arătătorului pe următoarea.

Scotoci prin bucătărie, dar nu găsi decât două cutii de ceai pe jumătate goale, într-un dulap, un vechi pachet de biscuiți, pe un colț de etajeră, o bucățică de unt sărat pe un raft de frigider, și propriile și șosete, sub masă.

Grăbit să ajungă într-un loc unele să i se servească un mic dejun demn de acest nume, se îmbracă în goana mare.

Audrey lăsase un mănunchi de chei la vedere, pe gheridon.

Judecând după mărimea lor, nu erau toate pentru broasca acestui apartament. Probabil că descuiau garsoniera în care locuia Audrey, la Paris, și pe care ea i-o descrisese noaptea trecută.

Își trecu printre degete cordeluțele pomponului agățat de

veriga pe care erau prinse cheile. Uitându-se la el, începu să se gândească la șansa pe care o avea acest obiect. Și-l imagina în mâna lui Audrey, păstrat mereu aproape de ea, în geantă. Se gândea la toate dățile când Audrey vorbea la telefon jucându-se cu el, care o asculta făcând confidențe unei prietene. Când își dădu seama că e pe cale să pizmuiască pomponul unui portchei, se stăpâni. Chiar că era timpul să mănânce ceva!

*

Trotuarele erau mărginite de căsuțe din șindrilă roșie. Cu mâinile în buzunare, Mathias începu să meargă fluierând spre intersecția care se vedea puțin mai departe. După ce trecu de câteva străzi, se bucură, în sfârșit, că își găsisse limanul fericirii.

Ca în fiecare duminică dimineața, piața de la Spitalfields era în plină activitate. Tarabele gemeau de fructe uscate și de mirodenii venite din toate provinciile Indiei. Ceva mai la o parte, negustorii de stofe importate își expuneau țesăturile de Madras, Cașmir sau Pashmina. Mathias se așeză pe terasa primei cafenele ieșite în cale și îl întâmpină cu brațele deschise pe chelnerul care se înfățișă.

Băiatul, originar din Calcutta, identifică imediat accentul lui Mathias și îi spuse cât de mult iubea Franța. Pe toată durata studiilor, își alesese franceza ca primă limbă străină, chiar înaintea englezei. Frecventa un curs de economie internațională, British School Academy. I-ar fi plăcut să învețe la Paris, dar viața nu-ți dădea întotdeauna de ales. Mathias îl felicită pentru vocabularul lui, pe care îl considera remarcabil. Profitând de șansa de a se exprima, în sfârșit, fără dificultăți, comandă un mic dejun complet și un ziar, dacă se afla vreunul, din întâmplare, la casă.

Băiatul se înclină adânc, mulțumind astfel pentru comanda lui, care îl onora. Cu pofta de mâncare ațâțată, Mathias își freca mâinile, fericit de toate aceste momente neprevăzute oferite de viață, fericit că stătea acolo, pe terasa însorită, fericit la gândul că se va întâlni în curând cu Audrey și — chiar dacă, la urma urmei, nu era conștient de acest lucru — fericit că era fericit.

Trebuia sa-l anunțe pe Antoine că nu se întoarce până diseară; începu să se gândească la o scuză prin care să-și justifice absența, în timp ce se scotocea în buzunar, căutându-și

telefonul, dar pesemne că-l lăsase în veston. De altfel, își vizualiza haina cât se poate de clar, ghemotocită pe canapeaua din apartamentul lui Audrey. O să trimită mesajul mai târziu; chelnerul se întorcea deja, purtând pe umăr o tavă imensă. Acesta îi puse pe masă o serie întreagă de mâncături, precum și un exemplar din ajun al lui *Calcutta Express* și un altul, vechi de două zile, din *Times of India*. Ziarele erau tipărite în bengali și în hindi.

— Ce-i asta? Se sperie Mathias, arătând cu degetul spre supa de linte ce aburea în fața lui.

— *Dhal* și *halwa suri*, e ceva foarte bun! răspunse chelnerul. Paharul de iaurt sărat este *lassi*, adăugă el. Un adevărat mic dejun complet... indian. O să vă delectați.

Și chelnerul se întoarse în sală, încântat că-și mulțumise clientul.

*

Amândouă avuseseră, fără să se consulte, aceeași idee. Ziua era minunată, așa că avea să atragă numeroși turiști în Bute Street. În timp ce una își deschidea terasa restaurantului, cealaltă își aranja florile din vitrină.

— Și tu muncești duminică? o interpelă Yvonne pe Sophie.

— Îmi place mai mult să fiu aici, decât să tândălesc prin casă.

— Și eu mi-am spus exact același lucru.

Yvonne se apropie de Sophie.

— Ce-i cu mutra asta șifonată? îi spuse ea, trecându-și mâna peste obrajii tinerei femei.

— O noapte dificilă; pesemne că a fost lună plină.

— Doar dacă nu cumva s-o fi hotărât să fie plină de două ori în aceeași săptămână, luna ta. Ar trebui să cauți altă explicație.

— Atunci, să zicem că am dormit prost.

— Astăzi nu te vezi cu băieții?

— Azi vor să rămână în familie.

Sophie ridică o vază mare, Yvonne o ajută s-o ducă în prăvălie. Când recipientul fu pus la locul lui, ea o luă de braț și o trase afară.

— Hai, lasă-ți florile o clipă, că nu se ofilesc. Vino să bei o cafea pe terasa mea; am impresia că noi două avem să ne spunem niște chestii.

— Să tai trandafirul ăsta și vin imediat, răspunse Sophie, care își regăsise zâmbetul.

*

Secatorul secționă tija. John Glover privi cu atenție floarea. Corola ei era aproape la fel de mare ca aceea a unui bujor, petalele îi erau încântător de boțite, dându-i trandafirului aspectul sălbatic pe care îl visase grădinarul. Ce-i drept, rezultatul operației de altoire realizate anul trecut în propria-i seră depășea toate speranțele. Când își va prezenta trandafirul în sezonul viitor, la marea expoziție florală din Chelsea, probabil că va câștiga premiul de excelență. Pentru John Glover, această floare nu era doar un simplu trandafir, ci devenise cel mai straniu paradox cu care se confruntase vreodată. La acest bărbat, ieșit dintr-o familie engleză de vază, modestia era aproape o religie. Tatăl său, căzut eroic în război, îi lăsase o avere pe care o administra prin împuterniciți. Și nici un client al micii librării în care lucrase ani la rând, nici un vecin nu și-ar fi putut imagina vreodată că acest om solitar, care trăia în cea mai mică parte dintr-o casă care, de altfel, îi aparținea, era atât de bogat.

Câte pavilioane spitalicești nu i-ar fi purtat numele gravat pe frontispiciu, câte fundații nu l-ar fi putut onora, dacă el n-ar fi impus mereu, ca singură condiție a generozității sale, anonimatul. Și totuși, la vârsta de șaptezeci de ani, în fața unei simple flori, nu putea rezista tentației de-a o boteza cu numele lui.

Trandafirul cu petale pale avea să se numească Glover. Singura scuză pe care și-o găsea John era aceea că nu avea copii. La urma urmei, era singura cale pe care o găsisese pentru a-și face numele să trăiască.

Puse trandafirul într-o vază făcută anume pentru o singură floare și îl duse în seră. Privi fațada albă a casei sale de țară, fericit — după o activitate atât de îndelungată — să-și trăiască binemeritații ani de pensie. Grădina vastă întâmpina, în toată splendoarea ei, primăvara. Dar, în mijlocul acestei frumuseți, îi lipsea singura femeie pe care o iubise, la fel de pudic cum trăise. Într-o bună zi, Yvonne avea să vină la el, în Kent.

*

Pe Antoine îl treziră copiii. Aplecat peste balustrada scării, se uită la salonul de jos. Louis și Emily își pregătiseră micul dejun, pe care îl înfulecau stând pe jos, la picioarele canapelei. Programul de desene animate abia începuse, ceea ce, pentru Antoine, însemna că va avea tot atâtea minute de liniște. Evitând să se facă reperat, se trase cu un pas înapoi, visând deja la porția suplimentară de somn care i se oferea. Înainte de a se cuibări din nou în pat, intră în camera lui Mathias și privi patul neatins. Din salon, râsul lui Emily urca până la etaj. Antoine desfăcu așternutul, apoi luă pijamaua agățată în cuierul din baie și o puse la vedere, pe scaun. Închise ușa cu discreție și se întoarse în apartamentul său.

*

Fără veston, Mathias n-avea nici portofelul, nici telefonul; neliniștit, scotoci prin buzunarele pantalonilor, căutând niște bani cu care să plătească nota prezentată de chelner. Simți, cu vârful degetelor, o bancnotă. Ușurat, îi întinse băiatului cele douăzeci de lire sterline și așteptă restul.

Tânărul îi restitui cincisprezece monede și recupără jurnalul, întrebându-l pe Mathias dacă noutățile erau bune. Ridicându-se, acesta îi răspunse că nu citea decât în limba tamilă, în hindi îi era ceva mai greu.

Trebuia neapărat să se întoarcă, probabil că Audrey îl aștepta acasă. O luă înapoi, pe unde venise, până la prima intersecție, unde înțelese că se pierduse cu desăvârșire. Făcând stângamprejur, în căutarea unei tăblițe cu un nume de stradă sau a unei clădiri pe care s-o recunoască, își dădu seama că prima oară când venise la Audrey era în timpul nopții și îl ghidase chiar ea, iar a doua oară fusese adus de taxi, așa că nu era chip să-i regăsească adresa.

Simți că-l cuprinde panica și îi ceru ajutor unui trecător. Bărbatul, elegant, avea barbă albă și purta un turban extraordinar de bine legat pe frunte. Dacă, în *Party*, Peter Sellers ar fi avut un frate, cu siguranță că acesta ar fi fost chiar bărbatul din fața lui.

Mathias căuta o casă cu trei etaje, care avea fațada din cărămidă roșie; bărbatul îl îndemnă să se uite în jur. Pe toate

străzile din preajmă erau înșiruite case din cărămidă roșie și, ca în multe orașe englezești, perfect identice.

— *I am so lost*⁵, declară Mathias, buimăcit.

— *Oh, yes sir*, răspunse bărbatul, înghițind „r”-urile, *don't worry so much, we are all lost in this big world...*⁶

Apoi, îl bătu amical pe umăr și își văzu de drum.

*

Antoine dormea liniștit... cel puțin până când două ghiulele de tun aterizară în patul lui. Louis îl trăgea de brațul stâng, Emily de cel drept.

— Tati nu-i aici? Întrebă fetița.

— Nu, răspunse Antoine, ridicându-se în capul oaselor; în dimineața asta, a plecat foarte devreme la muncă. Astăzi, eu mă ocup de monștri.

— Știu, îi luă vorba din gură Emily, m-am dus să mă uit în camera lui; nici măcar nu și-a făcut patul.

Emily și Louis îi cerură voie să se plimbe cu bicicleta pe trotuar, jurând că n-or să coboare de pe el și că or să fie foarte prudenți. Mașinile treceau rareori pe străduța lor, așa că Antoine le acordă permisiunea. Și, în timp ce ei coborau în goană scara, el își puse pijamaua și se duse să-și pregătească micul dejun. Pe fereastră bucătăriei putea să-i supravegheze și pe copiii.

*

Singur în mijlocul cartierului Brick Lane, cu puținul mărunțiș care îi rămăsese pe fundul buzunarului, Mathias se simțea cu adevărat pierdut. În colțul străzii, o cabină telefonică îi întindea brațele. Se năpusti înăuntru, puse monedele pe aparat și, înfrigurat, introduse una în fantă. Disperat, formă singurul număr de telefon londonez pe care îl învățase pe dinafară.

*

⁵ *I am so lost* (engl.) — sunt așa de dezorientat/m-am rătăcit.

⁶ *Oh, yes sir [...], don't worry so much, we are all lost in this big world* (engl.) — Oh, da, domnule [...], dar nu fiți așa de îngrijorat, toți suntem rătăciți în lumea asta mare.

— Scuză-mă o clipă, poți să-mi explici mai exact ce cauți în Brick Lane? Întrebă Antoine, turnându-și o ceașcă de cafea.

— Ascultă aici, moșule, nu-i deloc momentul să-mi pui genul ăsta de întrebări. Te sun dintr-o cabină care n-a mai fost hrănită de vreo șase luni și care mi-a înfulecat trei monede dintr-un foc, doar ca să-ți spun bună dimineața, așa că nu mi-au mai rămas multe.

— Nu mi-ai spus nici un bună dimineața, mi-ai spus „Am nevoie de tine”, continuă Antoine, ungându-și tacticos, cu unt, o felie de pâine. Bun, te ascult...

Neștiind ce să-i spună, Mathias îl rugă, resemnat, să i-o dea pe fie-sa la telefon.

— Nu, nu pot, e afară. Se plimbă cu bicicleta împreună cu Louis. Nu știi pe unde o fi dulceța de vișine?

— Antoine, sunt în rahat, mărturisi Mathias.

— Cu ce te pot ajuta?

Mathias se întoarse pe loc, în cabină, pentru a constata că, în fața ușii, se formase un adevărat șir indian.

— Cu nimic, nu mă poți ajuta cu nimic, murmură el dându-și seama în ce situație se afla.

— Atunci, de ce m-ai sunat?

— De-aia, dintr-un reflex... Spune-i lui Emily că sunt la muncă și pup-o din partea mea.

Mathias puse telefonul în furcă.

*

Stând jos, pe trotuar, Emily se ținea de genunchiul julit și lacrimi mari îi curgeau deja pe obraji. O femeie traversă strada ca să-i dea ajutor.

Louis o luă la fugă spre casă. Se repezi la taică-său și îl trase cu toate puterile de pantalonii pijamalei.

— Hai, vino odată, Emily a căzut! Repede!

Antoine năvăli pe urmele feciorului său și începu să alerge pe stradă.

Ceva mai departe, femeia se agita pe lângă Emily, ridicând brațele și adresându-se, scandalizată, cui voia s-o asculte.

— Dar, la urma urmei, unde este mama ei?

— Mama ei e aici! spuse Antoine, ajuns lângă ele.

Femeia se uită, perplexă, la pijamaua ecosez a lui Antoine, ridică ochii spre cer și plecă fără să mai zică nimic.

— Peste cincisprezece zile plecăm la vânătoreea de fantome! zbiră Antoine, în urma femeii care se îndepărta. Așa că am și eu dreptul la o ținută adecvată, nu?

*

Mathias ședea pe o bancă, bătându-i ușor spătarul. O mână îi atinse ceafa.

— Ce faci aici? Întrebă Audrey. Aștepți de mult?

— Nu, mă plimbam, răspunse Mathias.

— Singur-singurel?

— Păi, da, singur-singurel. De ce?

— M-am întors în apartament. Și, cum nu răspundeai, cum n-aveam nici cheile ca să intru, am fost îngrijorată.

— Chiar că nu înțeleg de ce! Amicul tău, reporterul, pleacă foarte bine de unul singur în Tadjikistan, așa că pot și eu să dau totuși o raită prin Brick Lane fără să fie nevoie să alarmezi Europe Assistance.

Audrey îl privi zâmbind.

— De când te-ai rătăcit?

X

După ce genunchiul lui Emily fu bandajat și după ce fetița uită de lacrimi în schimbul făgăduielii că va avea voie să mănânce la prânz toate deserturile la care poftea, Antoine urcă să-și facă dușul și să se îmbrace. Apartamentul din partea cealaltă a scării era cufundat în liniște. În baie, Antoine se așeză pe marginea căzii și își privi imaginea din oglindă. Balamalele ușii scârțâiră și mutrișoara lui Louis se ivi în deschizătură.

— Ce-i cu boticul ăsta? îl descusu Antoine.

— Asta voiam să te întreb și eu, îi răspunse Louis.

— Să nu-mi spui că ai venit să faci un duș din proprie inițiativă!

— Am venit să-ți spun că, dacă te simți trist, poți să stai de vorbă cu mine. Nu Mathias e prietenul tău cel mai bun, ci eu.

— Nu sunt trist, scumpule, sunt doar puțin obosit.

— Și mami zice că e obosită când pleacă în călătorie.

Antoine își privi fiul, care îl urmărea din ușă.

— Intră, vino încoace, murmură Antoine.

Louis se apropie și tatăl lui îl luă în brațe.

— Vrei să-i faci tatei, cu adevărat, un serviciu?

Și, cum Louis făcu „da” din cap, Antoine îi șopti la ureche:

— Să nu crești prea repede.

*

Pentru a completa reportajul lui Audrey, trebuiau să traverseze orașul și să se ducă la Portobello. La inițiativa lui Mathias, care tot nu-și găsisese portofelul în buzunarul vestonului, se hotărâră să ia autobuzul. Duminică, târgul era închis și doar anticarii din susul străzii își deschiseseră dughenele. Audrey nu lăsa camera din mână; Mathias se ținea după ea și nu scăpa nici o ocazie de-a o fotografia cu micul aparat digital pe care îl luase din arsenalul ei video. La începutul după-amiezii, se așezară pe terasa restaurantului *Mediterraneo*.

*

Antoine mergea pe jos pe Bute Street. Intră în magazinul lui Sophie și o întrebă dacă voia să-și petreacă după-amiaza cu ei. Tânăra florăreasă refuză invitația: strada era foarte animată, iar ea mai avea de făcut câteva buchete.

Yvonne alerga de la bucătărie la mesele de pe terasă, unde aproape toate locurile fuseseră ocupate. Unii clienți erau nerăbdători să dea comanda.

— E în ordine? întrebă Antoine.

— Nu, nu-i deloc în ordine, răspunse Yvonne. Ai văzut ce de lume am afară; într-o jumătate de oră, n-ai să mai poți arunca un ac. M-am sculat de la șase dimineața ca să cumpăr somon proaspăt. Voiam să fie specialitatea zilei, dar nu-l pot prepara, fiindcă m-a lăsat cuptorul.

— Mașina de spălat vase funcționează? întrebă Antoine.

Yvonne îl privi cu o expresie ciudată.

— Ai încredere în mine, o liniști Antoine. În zece minute, ai să le poți servi specialitate a zilei.

Și, când o mai întrebă dacă are pungi Ziploc, Yvonne deschise, fără să-și mai piardă vremea, un sertar și îi dădu ceea ce îi

ceruse.

Antoine se duse la copii, care îl așteptau în fața barului. Se așeză în genunchi și îi consultă; Emily îi acceptă imediat propunerea, dar Louis îi ceru o despăgubire în bani de buzunar. Antoine îi atrase atenția că era cam tânăr pentru a se ține de șantaje, dar fiul său îi răspunse că aici era vorba de un târg. Făgăduiala unei chelfăneli îi puse, până la urmă, de acord. Cei doi copii se așezară la o masă, iar Antoine intră în bucătărie, își puse un șorț și ieși imediat cu un carnet în mână, ca să ia comenzile de pe terasă. Când Yvonne îl întrebă ce făcea, de fapt, el îi sugeră, pe un ton ce nu lăsa loc nici unei replici, să-și vadă de treburile din bucătărie, în timp ce se ocupă el de restul. Adăugă că avusese parte de destule negocieri în acea zi. Somonul urma, să fie gata în zece minute.

*

Mathias puse pe masă aparatul digital și apăsă pe butonul de temporizare. Apoi, o invită pe Audrey să vină mai spre el, ca să încapă amândoi în cadru. Înveselit de gimnastica lor, chelnerul le propuse să-i fotografieze el. Mathias primi bucuros.

— Noi doi arătăm chiar ca niște turiști, spuse Audrey, după ce îi mulțumi băiatului.

— Vizităm orașul, nu?

— E un mod de a vedea lucrurile, răspunse ea, turnându-și încă puțin vin.

Mathias îi luă sticla din mână și o servi.

— Un bărbat galant e lucru rar. Tu nu mi-ai vorbit niciodată despre fiica ta.

— Nu, într-adevăr, răspunse Mathias, coborând vocea.

Audrey observă că expresia lui Mathias se schimbase.

— E în grija ta?

— Stă cu mine.

— Emily e un nume frumos. Unde e în acest moment?

— Cu Antoine, prietenul meu cel mai bun. L-ai întâlnit în librărie, dar probabil că nu-ți mai amintești de el. Antoine a contribuit într-o oarecare măsură la reîntâlnirea noastră din curtea școlii.

Chelnerul aduse desertul comandat de Audrey și o cafea simplă pentru Mathias. Ea își întinse crema de castane peste

gofră.

— Tu nu știi nici că, la început, am crezut că ești învățătoarea lui Louis, continuă Mathias.

— Poftim?

— Învățătoarea fiului lui Antoine.

— Ce idee aiurea! De ce?

— E cam complicat să-ți explic, răspunse Mathias, băgându-și degetul în cremă.

— Și învățătoarea e mai drăguță ca mine? se interesă Audrey, cu un aer pișicher.

— Oh, nu!

— Fiica ta și Louis se înțeleg bine?

— Ca un frate și o soră.

— Când o s-o vezi? întrebă Audrey.

— Diseară, răspunse Mathias.

— Pică bine, spuse ea, căutând o țigară în genată; în seara asta trebuie să-mi pun nițel la punct treburile.

— Spui asta de parcă ai avea de gând să te arunci mâine dimineață în fața trenului.

— O să mă arunc, dar nu în fața lui, ci în el.

Ea se întoarse spre chelner și îi comandă o cafea.

— Pleci? întrebă Mathias, cu o voce din care dispăruse cu totul siguranța.

— Nu plec, mă întorc. Mă rog, îmi închipui că-i același lucru.

— Și când aveai de gând să-mi spui?

— Acum.

Audrey învârtea lingurița în ceașca de cafea cu un gest mecanic. Mathias o opri.

— N-ai pus zahăr, spuse el luându-i lingurița din mână.

— Parisul este doar la două ore și patruzeci de minute. Și, pe urmă, poți veni și tu să mă vezi, nu? În fine, dacă ai această dorință.

— Bineînțeles că am. Dar aș avea mai ales dorința să nu pleci, să ne putem vedea în cursul săptămânii. Nu ți-aș fi propus să iei cina cu mine luni, data ar fi fost prea apropiată și n-aș vrea să te sperii sau să-ți impun prea mult prezența mea, însă te-aș fi invitat marți, iar tu mi-ai fi răspuns că, din păcate, marți ești ocupată; atunci am fi stabilit să ne întâlnim miercuri. Miercuri ar fi fost perfect pentru amândoi. Prima parte a săptămânii ni s-ar fi părut, bineînțeles, fără sfârșit, a doua ceva mai puțin, fiindcă ne-

am fi întâlnit în weekend. De altfel, duminica următoare am fi luat brunch⁷-ul la aceeași masă, care ar fi devenit masa noastră.

Audrey își lipi buzele de gura lui Mathias.

— Știi ce ar trebui să facem acum? murmură ea. Să ne bucurăm de această duminică, dacă tot stăm la masa noastră și mai avem încă o după-amiază întreagă numai pentru noi.

Dar Mathias nu mai era deloc în stare să asculte ce-i propunea Audrey. Știa el: după-amiaza asta avea să aibă culoarea aleanului. Se prefăcu înveselit de alura unui trecător. Degeaba stătea Audrey lângă el; de când îl anunțase că pleacă, începuse să-i ducă dorul. Mathias se uită la norii de deasupra lor.

— Crezi că o să plouă?

— Nu știu, răspunse Audrey.

El se întoarse și îi făcu un semn chelnerului.

*

— Ați cerut nota? întrebă Antoine.

— Aici, răspunse un client care își flutura mâna la celălalt capăt al terasei.

Antoine, care purta pe braț trei farfurii în echilibru, adună tacâmurile în dezordine și șterse masa cu buretele, dând dovadă de o impresionantă dexteritate. În spatele lui, Sophie aștepta să ocupe locul celor care plecau.

— Pare-se că-ți iubești meseria, spuse ea, așezându-se.

— Sunt în al nouălea cer! exclamă Antoine, prezentându-i, radios, un meniu.

— Nu le spui copiilor să vină lângă mine?

— Felul zilei este un foarte frumos somon gătit la abur. Dacă-mi îngăduiți să vă dau un sfat, mai păstrați-vă un locșor și pentru desert, crema noastră caramel este de neuitat.

Și Antoine se întoarse în sală.

*

Mathias se scotocea prin veston, după portvizit, dar, degeaba, nu-l găsea. Audrey îl liniști: cu siguranță, îl uitase acasă. De altfel, ea nu-l văzuse niciodată scoțându-l; plătitise notele în numerar. Totuși, Mathias era îngrijorat și teribil de încurcat din

⁷ Brunch (engl.) — masă între micul dejun și prânz.

cauza acestei situații.

De când se cunoșteau, nu o lăsase niciodată să plătească, așa că Audrey se bucura că putea, în sfârșit, s-o facă ea, deși regreta că doar pentru o simplă gofră și câteva cafele. Cunoscutese o mulțime de bărbați care împărțeau plata pe din două.

— Ai cunoscut chiar așa de mulți? se interesă Mathias.

— Scapă-mă și pe mine de o îndoială, nu cumva ești un pic gelos?

— Niciodată. Și, pe urmă, Antoine spune tot timpul: Gelozia nu-i decât lipsă de încredere în celălalt, adică un lucru ridicol și degradant.

— Asta spune Antoine sau asta gândești tu?

— Mă rog, sunt puținel gelos, acceptă el. Dar numai atât cât trebuie. Dacă nu ești deloc, înseamnă că nu prea ești îndrăgostit.

O luară pe jos, pe Portobello Road. Audrey îl ținea pe Mathias de braț. Pentru el, fiecare pas care îi apropia de stația de autobuz era un pas care îi îndepărta pe unul de celălalt.

— Am o idee, spuse Mathias. Să ne așezăm pe banca asta. Cartierul e drăguț, iar noi n-avem nevoie de mare lucru; să nu ne mai mișcăm de aici!

— Adică să rămânem aici neclintii?

— Exact asta vreau să spun.

— Cât timp? întrebă Audrey, așezându-se.

— Cât timp o să vrem.

Începu să bată vântul; ea se înfioră.

— Și când o să vină iarna? întrebă Audrey.

— O să te strâng mai tare în brațe.

Ea se aplecă spre Mathias și îi șopti o idee mult mai bună. Dacă ar lua-o la fugă ca să prindă autobuzul care se vedea în depărtare, ar ajunge în camera din Brick Lane în cel mult o jumătate de oră. El o privi, zâmbi și o luă din loc.

Autobuzul cu imperială opri în stație. Audrey urcă pe platforma din spate, Mathias rămase pe trotuar. Când întâlni privirea ei, înțelese și îi făcu semn controlorului să nu dea încă semnalul de pornire. Ea puse un picior pe carosabil.

— Știi, îi mărturisi Audrey, la ureche, ieri a fost tot ce vrei, numai fiasco nu.

Mathias nu răspunse nimic; ea îi puse o mână pe obraz și îi mângâie buzele.

— Parisul nu-i decât la două ore și patruzeci de minute, spuse

ea.

— Urcă, ai început să tremuri.

Când autobuzul se îndepărtă, Mathias făcu semne cu mâna și așteptă până când Audrey dispăru.

Se întoarse și se așeză pe banca din mica piață Westbourne Grove, uitându-se la perechile de îndrăgostiți care treceau prin fața lui. Când căută în buzunar monedele rămase pentru a se întoarce acasă, dădu de o hârtiuță.

Și mie mi-a fost dor de tine toată după-amiaza.

Audrey

XI

Ziua era pe sfârșite. Sophie îi însoți pe Antoine și pe copii până în ușa casei. Louis ar fi vrut ca ea să-l ajute la lecții, dar Sophie îi spuse că și ea avea teme de făcut.

— Nu vrei să rămâi? insistă Antoine.

— Nu, mă duc acasă, sunt obosită.

— E chiar așa de util să deschizi duminica?

— Am câștigat ceva în avans, așa că voi putea închide pentru câteva zile.

— Pleci în vacanță?

— În weekend.

— Unde?

— Încă nu știu, e surpriză.

— Omul cu scrisorile?

— Da, omul cu scrisorile, cum zici tu; ne întâlnim la Paris și, după aia, mă duce undeva.

— Și nu știi unde? stăruie Antoine.

— Dacă aș ști, n-ar mai fi o surpriză.

— O să-mi povestești la întoarcere?

— Poate. Mi se pare că ai devenit, dintr-odată, foarte curios.

— Scuză-mi indiscreția, se porni Antoine. La urma urmei, de ce să mă amestec? Fac pe Cyrano, scriind vorbe de amor în locul tău, doar de șase luni încoace, așa că nu văd de ce mi-ar da chestia asta dreptul de a împărtăși cu tine veștile bune!... Așa, dar când plecăm în weekend, nu care cumva să ne întrebi ceva, Antoine! Tu ai grijă doar să-ți umpli stiloul cu cerneală, cât sunt eu plecată, pentru că, la întoarcere, în caz că o să mă ia cumva

cu ictis-plictis, o să-ți fiu recunoscătoare dacă o să binevoiești să-mi aduci iar din condei o epistolă nouă, care să-l facă pe El să se îndrăgostească mai tare de mine și i să mă invite într-un weekend despre care ție n-o să-ți povestesc nimic!

Cu brațele încrucișate, Sophie se uita țință la Antoine.

— Gata? Ai terminat?

Antoine nu răspunse; își fixa cu privirea vârful pantofilor, iar expresia chipului îl făcea să semene, până la cea mai mică trăsătură, cu fiul său. Sophie, care se căznea să rămână serioasă, îl sărută pe frunte și i se îndepărtă.

*

Noaptea se lăsa peste Westbourne Grove. O tânără îmbrăcată într-un pardesiu mult prea mare pentru ea se așează pe banca din fața stației de autobuz.

— Vă e frig? întrebă ea.

— Nu, merge, răspunse Mathias.

— Parcă nu sunteți în apele dumneavoastră.

— Mai sunt și duminici din astea.

— Am cunoscut și eu destule, spuse tânăra, ridicându-se.

— Bună seara, spuse Mathias.

— Bună seara, spuse tânăra.

El o salută cu un semn din cap, ea făcu la fel și se urcă în autobuzul care sosise. Mathias o privi plecând și se întrebă unde Dumnezeu o mai întâlnește.

*

După cină, copiii adormiră pe canapea, epuizați de după-amiaza petrecută în parc. Antoine trebui să-i ducă în pat purtându-i în brațe. Întors în salon, savura acel moment de liniște, când observă portvizitul lui Mathias, uitat în cupa pe care o foloseau pentru a-și goli în ea buzunarele. Îl deschise și trase ușor de colțul unei fotografii care ieșea în afară. Din portretul boțit de ani, Valentine zâmbea cu mâinile puse peste pântecul rotunjit, mărturie din alte vremuri. Antoine puse fotografia la loc.

*

Yvonne intră sub duș și deschise robinetul. Apa îi șiroi pe corp. Antoine o salvase, ajutând-o la servit; uneori, se întreba ce ar fi făcut dacă omul ăsta n-ar fi fost acolo. Gândul îi zbură la somonul gătit la abur în mașina de spălat vase și începu să râdă de una singură. Un acces de tuse îi calmă la iuțea hohotele de râs bune. Epuizată, dar binedispusă, opri apa, își puse un halat și se întinse pe pat. Auzi ușa din capătul coridorului închizându-se. Probabil că se întorsese fata pe care o găzduia în odaia din fundul palierului. Yvonne nu știa multe despre ea, dar era obișnuită să se încreadă în propriul instinct. Micuța asta avea nevoie doar de un mic ajutor ca să se descurce. În fond, Yvonne era mulțumită. Prezența fetei îi făcea bine; de când renunțase John la librărie, ea simțea tot mai des povara singurătății.

*

Enya se dezbracă de pardesiu și se lungi în pat. Scoase bancnotele pe care le avea în buzunarul blugilor și le numără. Avusese o zi bună; bacșișurile clienților de la restaurantul din Westbourne Grove, unde înlocuise pe cineva, îi asigurau traiul pe o săptămână. Patronul era mulțumit de ea și îi propusese să vină la lucru și în weekendul viitor.

Ciudată soartă mai avea și Enya! Cu zece ani în urmă, familia ei nu scăpase din foametea care urmase după o vară fără recoltă. O tânără doctoriță o luase dintr-o tabără de refugiați improvizată.

Într-o noapte, ajutată de doctorița franțuzoaică, s-a ascuns într-un camion care pleca la drum. Atunci începuse lungul exod — care dura se luni de zile — al fetei ce fugea din sud, îndreptându-se către nord. Cei ce o însoțeau nu-i erau tovarăși de nefericire, ci de speranță, speranța de a descoperi, într-o bună zi, ce însemna belșugul.

Traversase marea pornind din Tanger. Apoi, alte meleaguri, alte văi, Pirineii. O călăuză care o trecuse peste munți îi dezvăluise că, pe vremuri, bunicul lui era plătit ca să treacă oamenii în sens invers. Istoria se schimba, dar nu și soarta oamenilor.

Un prieten îi spusese că de cealaltă parte a Canalului Mânecii va găsi ceea ce căutase dintotdeauna: dreptul de a fi liberă și de a fi ea însăși. Pe pământul Albionului, trăiau în pace,

respectându-se unii pe alții, oameni de toate etniile și de toate religiile. Așa că pornise, de data asta din Calais, ascunsă sub boghiurile unui tren. Și, când se lăsase să lunece, sfârșită, pe traseele căii ferate englezești, știuse că exodul ei se încheiase.

În seara asta, privea fericită în jur. Un pat îngust, dar cu cearșafuri curate; un birouaș cu un frumos buchet de albăstrele, care înveseleau odăița; o lucarnă prin care, dacă se apleca puțin, vedea acoperișurile din cartier. Camera era drăguță, gazda discretă, iar vremurile pe care le trăia căpătaseră de câteva zile un aer primăvărat.

*

Audrey încercă să așeze benzile video între două pulovere și trei teeshirt-uri pe care le ghemotocise. Cumpărăturile făcute aici-colo, în decursul acestei luni petrecute la Londra, își găsiseră tare greu un loc în valiză.

Se ridică și se uită în jur, verificând pentru ultima oară dacă nu uitase ceva. N-avea chef să cineze, un ceai îi era de ajuns și, chiar dacă simțea că insomnia îi dădea târcoale, trebuia să încerce să doarmă. Mâine, după ce va coborî din tren în Gara de Nord, ziua ei de lucru va începe fără întârziere. Trebuia să depună înregistrările la regie, să ia parte la ședința colectivului de redacție în cursul după-amiezii și — dacă reportajul îi va fi programat repede — să vizioneze chiar atunci benzile, în sala de montaj. Intrând în bucătărie, își aruncă ochii la țigara strivită în scrumieră. Privirea îi alunecă apoi spre cele două pahare care căpătaseră o nuanță rozalie, din pricina vinului roșu uscat în ele.

Audrey luă în mână ceașca rămasă în chiuvetă și îi examinează marginea, întrebându-se unde și-o fi pus buzele Mathias. Apoi, se întoarse cu ea în cameră și o băgă în fundul valizei.

*

Salonul era în penumbră. Mathias închise ușa de la intrare cât mai încet cu putință și se duse tiptil spre scară. Cum puse piciorul pe prima treaptă, lampa de pe gheridon se aprinse. Se întoarse și îl descoperi pe Antoine stând în fotoliu. Se duse spre el, luă sticla cu apă pusă pe mescioară și o goli dintr-o sorbitură.

— Dacă-i musai ca unul dintre noi să se îndrăgostească din

nou, primul o să fiu eu! spuse Antoine.

— Dar faci cum vrei, moșule! răspunse Mathias, punând jos sticla.

Furios, Antoine se ridică.

— Nu, nu fac cum vreau eu, și nu mă mai zăpăci! Dacă m-aș îndrăgosti eu, ar fi deja o trădare, așa că nu-ți mai spun cum ar fi dacă ai face-o tu!

— Potolește-te! Crezi că, după ce am făcut pe dracu-n patru ca să dărâm zidul ăsta, după ce, în sfârșit, îmi împart traiul zilnic cu fie-mea, după ce asist la fericirea copiilor noștri, pe care, de altfel, nu i-am văzut niciodată atât de bucuroși... crezi cu adevărat că aș risca să stric totul?

— Categorie! răspunse, cu toată convingerea, Antoine, apoi începu să se plimbe în lung și-n lat, arătând, cu un gest circular, încăperea.

— Vezi? În jurul tău, totul e așa cum ai vrut tu. Ai vrut copii care râd, ai copii care râd; ai vrut zgomot în casă, ai zgomot de nici nu ne mai auzim! Ți-am deschis până și televizorul în timpul cinei! Așa că, ascultă bine aici: ai să renunți la egoismul tău și ai să-ți asumi propriile opțiuni măcar o dată — o dată mică de tot — în viață. Prin urmare, dacă ești pe cale să te îndrăgostești de o femeie, lași totul baltă imediat!

— Ți se pare că sunt egoist? întrebă Mathias, cu glasul întristat.

— Ești mai mult decât mine! răspunse Antoine.

Mathias se uită lung la el și, fără să mai scoată o vorbă, se duse spre scară.

— Fii atent, continuă Antoine din spatele lui, să nu zici că nu ți-am spus... dar nu mă opun, dacă ai de gând să i-o tragi!

Ajuns la etaj, Mathias se opri brusc și se întoarse.

— Da, dar eu mă opun dacă ai de gând să vorbești în felul ăsta despre ea!

Din josul scărilor, Antoine întinse spre el un deget acuzator.

— Te-am prins! Ești îndrăgostit! Am dovada! Așa că o lași imediat!

Ușa camerei lui Mathias se trânti cu putere în urma lui. Ușile de la camerele lui Emily și Louis se închiseră mult mai discret.

Trenul era imobilizat de treizeci de minute în gara Ashford. Vocea controlorului își făcu datoria de a-i trezi pe călătorii care încă nu-și dăduseră seama, pentru a-i informa că trenul... era imobilizat în gara Ashford.

Mesajul era cu atât mai vital, cu cât același șef de tren adăugă că îi era imposibil să spună când va porni din nou garnitura, dat fiind că, în tunel, intervenise o problemă de circulație.

— Am predat fizica vreme de treizeci de ani și aș dori tare mult să mi se explice cum poate interveni o problemă de circulație pe linii paralele și cu sens unic. Doar dacă nu cumva s-o fi oprit mecanicul trenului dinaintea noastră în mijlocul tunelului ca să facă pipi... bombăni o doamnă în vârstă, care stătea în fața lui Audrey.

Audrey studiase literatura, așa că scăpă cu fața curată mulțumită telefonului mobil, care începu să țââie.

O suna prietena ei cea mai bună, bucuroasă de vestea întoarcerii. Audrey îi povesti despre călătoria la Londra și, mai ales, despre evenimentele din ultimele zile, care îi modificaseră cursul vieții... Dar Elodie cum de ghicise?... Da!... A întâlnit un bărbat... foarte diferit de toți ceilalți. După luni de zile de la despărțirea de cel care își făcuse într-o dimineață valiza, luând și inima ei, era pentru prima oară când voia din nou să iubească. Lungile anotimpuri de doliu amoros aproape că se evaporaseră într-un singur weekend. Elodie avea dreptate... magia asta îi era proprie vieții... trebuia doar să ai suficientă răbdare, fiindcă, până la urmă, primăvara se întorcea întotdeauna. Când se vor întâlni amândouă... din păcate, poate că nu diseară, s-ar putea întâmpla să lucreze până târziu... da o să-i povestească tot... Fiecare moment petrecut cu Mathias e un nume frumos, nu-i așa? Da, era un bărbat chipeș. Da, Elodie o să-l adore, cultivat, curtenitor... Nu, nu era însurat... Da, divorțat... dar, în zilele noastre, la bărbații celibatari, faptul că nu mai sunt însurați era deja un mare avantaj... Cum de ghicise? Daaaa, în ultimele două zile nici nu se mai dezlipiseră unul de celălalt... I-a întâlnit în curtea unei școli, ba nu, într-o librărie, în fine, în amândouă... îi promitea că o să-i povestească totul, dar trenul se punea în mișcare și se vedea deja intrarea în tunel... Alo!... Alo!

Emoționată, Audrey se uită la telefonul din mână ei, îi mângâie ecranul și îl puse, zâmbitoare, în buzunar. Profesoara de fizică oftă și putu, în sfârșit, să dea pagina cărții pe care o ținea în

mână. Citise de vreo douăzeci și șapte de ori același rând.

*

Mathias împinse ușa bistroului lui Yvonne și o întrebă dacă se poate așeza pe terasă ca să bea o cafea.

— Ți-o aduc imediat, spuse Yvonne, apăsând maneta percolatorului.

Scaunele stăteau încă unele peste altele; Mathias luă unul și se instalează confortabil în bătaia soarelui. Yvonne puse ceașca pe masa din fața lui.

— Vrei un corn?

— Două, spuse Mathias. Ai nevoie de o mână de ajutor ca să aranjezi terasa?

— Nu, dacă aranjez scaunele de acum, clienții vor face ca tine și n-am să pot sta liniștită la bucătărie. Antoine nu e cu tine?

Mathias își bău cafeaua dintr-o sorbitură.

— Îmi mai faci una?

— Te simți bine? îl întrebă Yvonne.

*

Așezat la birou, Antoine își consulta e-mailul. În josul ecranului, tocmai apăruse un pliculeț.

Iartă-mă că te-am lăsat baltă în weekendul ăsta. Hai să luăm masa la Yvonne, la ora treisprezece. Prietenul tău, Mathias.

Îi răspunse cu textul următor:

Iartă-mă și tu pentru aseară. Ne vedem la ora treisprezece, la Yvonne.

După ce intră în librărie, Mathias își deschise vechiul Macintosh, citi mesajul lui Antoine și răspunse:

De acord cu ora treisprezece, dar de ce spui „și tu”?

În același moment, în sala de informatică a Liceului Francez, Emily și Louis stingeau calculatorul de la care trimiseseră aceste mesaje.

*

Țărmul de la Calais rămăsese în urmă, Eurostarul gonea cu trei

sute cincizeci de kilometri la oră pe șinele franțuzești. Telefonul lui Audrey începu să sune și, cum răspunse, doamna în vârstă din fața ei își lăsă cartea din mână.

Mama lui Audrey era așa de fericită că i se întorcea fata... Audrey avea o voce diferită... nu era cea pe care i-o știa de obicei... n-avea rost să se ascundă, fata ei trebuie să fi întâlnit pe cineva, tonul ăsta i l-a mai auzit când Audrey a anunțat-o despre idila ei cu Romain... Da, Audrey își amintea foarte bine cum s-a terminat povestea cu Romain și cum stătea seara, plângând, la telefon. Da toți bărbații erau la fel... — Cine era bărbatul ăsta nou? Bineînțeles că știa că era un băiat nou... doar ea a făcut-o... — Într-adevăr, întâlnise pe cineva, dar nu, nu se ambalase... oricum, n-avea nimic de-a face cu Romain, și multe mulțumiri că-i mai răsucea o dată cuțitul în rană, în caz că încă nu era cicatrizată... Ba da, rana se închisese... Nu voise să spună asta, era doar în cazul când... Nu, nu mai vorbise de șase luni cu Romain... doar o singură dată, luna trecută, pentru o poveste cu o valiză uitată, la care se pare că ținea mai mult decât la demnitatea lui...

Bun, în orice caz, nu era vorba de Romain, ci de Mathias... Da, era un nume frumos... Librar... Da, era și o meserie frumoasă... Nu, nu știa dacă un librar câștigă bine, dar banii nu sunt importanți, nici ea nu câștiga bine și — în afară de asta — nu era răspunsul pe care îl aștepta de la mama ei...

Și, pe urmă, dacă tot nu se puteau bucura împreună, mai bine schimb au subiectul... Da, locuia la Londra și, da, Audrey știa că acolo viața e scumpă, tocmai stătuse o lună întreagă în orașul ăla... Da, o lună era de ajuns, mami, mă obosești... Nuuu, n-avea de gând să se mute în Anglia, îl cunoștea de două zile... de cinci zile... Nu, nu se culcase cu el din prima seară. Da, e adevărat că dorise să plece la Madrid, ca să stea cu Romain, la patruzeci și opt de ore după ce-l cunoscuse, dar Mathias nu era neapărat bărbatul vieții ei... pentru moment, era doar un om formidabil... Da, o să vadă în timp, și nu, nu trebuia să-și facă griji pentru munca ei, nu se zbatuse cinci ani pentru a avea propria emisiune ca să strice totul acum, numai fiindcă întâlnise un librar la Londra! Da, o s-o sune cum ajunge la Paris, și ea o pupa.

Audrey își puse telefonul în buzunar și oftă din rărunchi. Bătrâna doamnă din fața ei își luă din nou cartea, dar o lăsă imediat.

— Scuzați-mă că mă amestec în lucruri care nu mă privesc, spuse ea, coborându-și ochelarii pe vârful nasului. Vorbeați despre același bărbat în amândouă conversațiile?

Și, cum Audrey, uluită, nu-i răspundea nimic, ea bombăni:

— Și să nu-mi mai vină mie aștia cu brașoave, cum că trecerea prin tunel nu are nici un efect asupra organismului!

*

De când se așezaseră pe terasă, nu schimbaseră nici o vorbă.

— Te gândești la ea? întrebă Antoine.

Mathias luă o bucată de pâine din coșuleț și o înmuie în borcanul cu muștar.

— O cunosc?

Mathias mușcă din pâine și mestecă încet.

— Unde ai întâlnit-o?

De data asta, Mathias își luă paharul și-l dădu peste cap.

— Știi? Poți să-mi vorbești despre ea, continuă Antoine.

Mathias puse paharul pe masă.

— Înainte, îmi spuneai totul..., adăugă Antoine.

— Înainte, cum zici tu, nu stabiliserăm regulile tale tâmpite.

— Tu ești ăla care a zis să nu aducem femei acasă, eu spusesem doar despre babysittere.

— Era o idioțenie, Antoine! Ascultă, diseară mă întorc acasă, dacă asta voiai să știi.

— Totuși, să nu facem o dramă din faptul că ne-am impus câteva reguli de viață. Fii drăguț, fă un mic efort, pentru mine e important.

Yvonne le aduse două salate și se întoarse în bucătărie, ridicând ochii spre cer.

— Măcar ești fericit? continuă să întrebe Antoine.

— Vorbim despre altceva?

— Sigur, cu plăcere, dar despre ce?

Mathias se scotoci în buzunarul vestonului și scoase patru bilete de avion.

— Te-ai dus să le iei? se luminează la față Antoine.

— Păi, vezi bine că nu!

Peste cinci zile, după ce vor ieși copiii de la școală, își vor lua tălpășița spre aeroport și, chiar în aceeași seară, vor dormi în Scoția.

La sfârșitul mesei, cei doi erau din nou amici la toartă. Cu toate că... Mathias îi preciză lui Antoine că n-avea nici un chichirez să fixezi reguli, dacă nu încercai să le încalci.

Ura prima zi a săptămânii, prin urmare, Antoine trebuia să-i ia pe Emily și pe Louis de la școală, Mathias făcea cumpărăturile, după ce pleca de la librărie, apoi pregătea cina, iar Antoine îi culca pe copii. În ciuda unor mici frecuşuri, viața din casa lor era perfect organizată...

*

În cursul serii, Antoine primi un telefon urgent de la McKenzie. Tocmai sosise la birou prototipul de masă pe care îl desenase pentru restaurant. Șeful de agenție considera să modelul se potrivea de minune cu stilul lui Yvonne, dar prefera să cunoască totuși și altă părere. Antoine promise că o să-l vadă a doua zi cum ajunge la birou, însă McKenzie insistă: furnizorul putea realiza cantitățile cerute, în termenul dorit și la prețul pe care îl speraseră, cu condiția să primească în aceeași seară comanda... Drumul până la birou și înapoi i-ar lua lui Antoine cel mult o jumătate de oră.

Mathias încă nu se întorsese, așa că Antoine îi puse pe copii să-i promită că vor fi cu băgare de seamă în lipsa lui. Le era cu desăvârșire interzis să deschidă ușa, dacă suna cineva, să răspundă la telefon, dacă nu-i chema el — ceea ce o făcu pe Emily să se topească de râs... parcă puteai să știi cine era la telefon, până nu ridikai receptorul — le era interzis, de asemenea, să se apropie de bucătărie, să pună în priză sau să scoată din priză orice aparat electric, să se aplece peste balustrada scării, să se atingă de ceva... și trebui ca Emily și Louis să caște în cor pentru a întrerupe polologhia unui tată care își dăduse totuși cuvântul de onoare că, de felul lui, nu era un tip prăpăstios.

De îndată ce plecă taică-său, Louis dădu buzna în bucătărie, se urcă pe un taburet, luă de pe etajeră două pahare mari și i le dădu lui Emily, după care coborî. Apoi, deschise frigiderul, alege două sucuri, alinie din nou sticlele așa cum le așeza Antoine întotdeauna (cele roșii, de Coca, la stânga, cele portocalii, de Fanta, și cele verzi, de Perrier, la dreapta). Paiele se găseau în sertarul de sub chiuvetă, tarteles cu caise erau aranjate în cutia

de biscuiți, iar tava pentru dus toate astea în fața televizorului era pe masă. Totul ar fi fost perfect dacă ecranul ar fi binevoit să se aprindă.

După o examinare minuțioasă a cablurilor, fură incriminate bateriile telecomenzii. Emily știa unde să găsească unele la fel. În ceasul deșteptător cu radio al tatălui ei. Urcă scara în goana mare, abia îndrăznind să pună mâna pe balustradă. Când intră în cameră, fu atrasă de un mic aparat foto digital pus pe noptiera. Fusesse cumpărat, de bună seamă, pentru vacanța din Scoția. Curioasă, îl luă și apăsă pe toate butoanele. Pe ecran defilară primele poze pe care le făcuse tatăl ei, probabil ca să testeze aparatul. Pe cea dintâi nu se vedeau decât două picioare și o porțiune de trotuar, pe a doua, colțul unei tarabe din piața Portobello, pe a treia trebuia să înclini imaginea, pentru ca felinarul să stea drept... Ceea ce apărea pe ecran nu prezenta, la urma urmei, mare interes, cel puțin până la imaginea cu numărul treizeci și doi, singura, de altfel, cadrată normal... Unde se vedea o pereche stând pe terasa unui restaurant și sărutându-se în fața obiectivului.

*

După cină — în timpul căreia Emily nu scosese nici un cuvânt — Louis urcă în camera bunei sale prietene și scrisese în jurnalul intim că descoperirea aparatului foto fusese un șoc al naibii de mare pentru ea; totuși, era prima oară când taică-sau o mințea. Chiar înainte de-a adormi, Emily adăugă pe margine că era a doua... după figura cu Moș Crăciun.

XII

Yvonne închise ușa garsonierei și se uită la ceas. Mergând pe culoar auzi pașii Enyei, care ieșea din odăița ei.

— Ești tare drăguță în dimineața asta, spuse ea, întorcându-se.

Enya o sărută pe obraz.

— Am o veste bună.

— Nu vrei să-mi spui ceva mai mult?

— Ieri am fost chemată la biroul de imigrări.

— Ah! Și asta e o veste bună? întrebă Yvonne, îngrijorată.

Apoi, se uită la permisul de muncă pe care Enya i-l arăta cu mândrie. Yvonne o luă pe tână femeie în brațe și o strânse la piept.

— Dacă am sărbători chestia asta la o ceașcă de cafea? îi spuse Enyei.

O luară pe scara în spirală ce cobora în sală. Ajunsă jos, Yvonne o privi cu atenție.

— De unde ai cumpărat pardesiul ăsta? o întrebă, perplexă.

— De ce? Voi să știe Enya.

— Pentru că un prieten de-al meu avea unul la fel. Era pardesiul lui preferat. Când mi-a spus că l-a pierdut, am vrut să-i cumpăr același model, dar nu se mai fabrică de ani de zile.

Enya zâmbi, își scoase pardesiul și i-l întinse lui Yvonne. Gazda ei o întrebă cât voia să-i plătească, dar Enya îi răspunse că era un cadou pe care i-l oferea cu mare plăcere. Îl găsisese într-un cuier, într-o zi când norocul îi zâmbise.

Yvonne intră în bucătărie și deschise ușa dulapului ce slujea ca vestiar.

— Ce fericit o să fie! spuse Yvonne, bucuroasă, punând haina pe un umerăș. Nu se despărțea niciodată de el.

Apoi, luă două boluri mari de pe etajera de deasupra chiuvetei, turnă două măsuri de cafea în partea superioară a cafetierei italienești și aprinse un chibrit. Arzătorul aragazului deveni imediat albastru.

— Simți parfumul ăsta minunat? spuse Yvonne, adulmecând aroma care umpluse bucătăria.

*

După treaba cu aparatul foto, Emily îi sugera lui Louis ca, miercurea, fiecare să ia masa tête-à-tête cu tatăl lui. Cum Louis era nebun după nem⁸, băieții s-ar putea duce la restaurantul thailandez din capătul lui Bute Street, pe partea cu numere pare, iar Emily și taică-său s-ar duce la Yvonne, pe partea cu numere impare, pentru că ea se dădea în vânt după crema caramel.

Yvonne ștergea paharele în spatele tejghelei, urmărindu-l cu coada ochiului pe Mathias. Emily se aplecă peste farfurie, ca să-i

⁸ Nem — clătită de orez cu diverse umpluturi, rulată și prăjită (specialitate vietnameză).

atragă atenția tatălui ei.

— În Scoția, ar fi mai bine să dormim în corturi. Ne-am putea instala printre ruine și am fi siguri că o să vedem fantomele.

— Foarte bine, murmură Mathias, bătând un mesaj pe tastele mobilului său.

— Noaptea, o să facem focuri de tabără și tu o să stai de pază.

— Da, da, spuse Mathias, cu ochii pironiți pe ecranul telefonului.

— Acolo, țânțarii cântăresc două kile, continuă Emily, bătând darabana în masă, și, cum te adoră, sunt de ajuns două înțepături și te lasă fără sânge!

Yvonne veni la masa lor ca să-i servească.

— Cum vrei tu, scumpo, răspunse Mathias.

Și, în timp ce patroana se întorcea fără o vorbă la bucătărie, Emily continuă cât se poate de serioasă conversația.

— Și, pe urmă, o să fac primul meu salt cu elasticul, din vârful unui turn.

— Două secunde, inimioara mea, să răspund la mesajul ăsta, și mă ocup de tine.

Degetele lui Mathias zburau pe tastatură.

— E marfă, ne aruncă și, după aia, ne taie coarda, continuă Emily.

— Care e felul zilei? întrebă Mathias, absorbit de lectura mesajului ce se afișase pe ecranul mobil ului.

— Salată de râme.

Mathias puse, în sfârșit, telefonul pe masă.

— Scuză-mă o secundă, mă duc să mă spăl pe mâini, spuse el, ridicându-se.

Mathias își sărută fata pe frunte și se duse spre fundul sălii. De la teighea, Yvonne nu pierduse nimic din scenă. Se apropie de Emily și privi, cu o expresie în care se citea reproșul, piureul de cartofi pe care Mathias încă nici nu-l atinsese. Făcu un semn din ochi spre stradă, pe deasupra vitrinei, și îi zâmbi fetiței. Emily înțelese ce-i sugera și zâmbi la rândul ei, apoi se ridică, își luă farfuria și, sub privirea vigilentă a lui Yvonne, traversă strada.

*

Mathias se privea în oglinda de deasupra chiuvetei. Nu-l preocupa faptul că Audrey o scurtase cu schimbul de mesaje, era

În sala de montaj și el înțelegea foarte bine că avea de lucru... Doar și eu sunt ocupat, iau masa cu fata mea, toți suntem foarte ocupați... oricum, dacă lucrează la imaginile din Londra, fără doar și poate că se gândește la mine..., trebuie că technicianul i-o fi zis ceva de dulce, parcă îl și văd pe tip, genul ăla ciufut și pizmaș... Azi am o față de bidon turtit... E bine că Audrey a scris că îi e dor să mă vadă... nu e ea aia care să spună lucruri în care nu crede... Poate că ar trebui să mă duc să-mi tund părul...

Așezați într-o boxă, Antoine și Louis atacau a doua tavă de nem. Ușa restaurantului se deschise, Emily intră și se duse lângă ei. Louis nu făcu nici un comentariu; se mulțumi doar să guste din piureul celei mai bune prietene.

— E tot la telefon? întrebă Antoine.

Și, după cum îi era obiceiul, Emily răspunse „da” dând din cap.

— Știi, și mie mi se pare că e dezorientat, în momentul ăsta. Nu fi îngrijorată. E ceva care li se întâmplă celor mari, dar le trece întotdeauna, spuse Antoine, cu un glas care voia s-o liniștească.

— Adică, tu crezi că noi nu suntem niciodată preocupați? i-o întoarse Emily, șterpelind un nem din tavă.

*

Mathias ieși de la toaletă fluierând. Emily nu mai era la locul ei. În fața lui, pe masă, telefonul celular era înfipt drept în mijlocul farfuriei cu piure. Buimăcit, se întoarse și întâlni privirea acuzatoare a lui Yvonne, care îi arăta vitrina restaurantului thailandez.

*

În drum spre conservatorul de muzică, Emily mergea cu pași mari, fără să-i adreseze un cuvânt tatălui ei, care nu știa cum să-și mai ceară scuze. Recunoștea că nu prea fusese cu mintea acolo, în timpul prânzului, și făgăduia că n-o să mai facă așa ceva. Și, pe urmă, și lui i se întâmpla să-i spună ceva lui Emily și ea să nu-l asculte, de exemplu când desena. Putea să se răstoarne pământul, și ea nu-și lua ochii de pe foaie. În fața privirii incendiare pe care i-o aruncă Emily, Mathias trebui să

admită că nu făcuse deloc o comparație genială. Pentru a fi iertat, în seara aia rămânea în camera ei până când avea s-o fure somnul. Intrând la cursul de chitară, Emily se ridică pe vârful picioarelor și își sărută tatăl. Îl întrebă dacă mămica ei o să vină s-o vadă în curând și închise ușa.

Întors la librărie, Mathias se ocupă de doi clienți, după care se așează în fața calculatorului și intră pe site-ul internet al Eurostarului.

*

A doua zi, când Antoine ajunsese la birou, McKenzie îi dădu dosarul renovării restaurantului, la care lucrase toată noaptea. Antoine desfăcu planșele și le întinse în fața lui. Examină desenele proiectului, plăcut surprins de rezultatele muncii colaboratorului său. Fără să-și piardă identitatea, bistroul modernizat avea să fie foarte elegant. Consultând caietul ele sarcini și devizul ascuns în fundul mapei, Antoine fu gata-gata să se asfixieze. Își convocă imediat șeful de agenție. McKenzie, cu coada între picioare, fu de acord că poate se întrecuse puțin cu gluma.

— Tu îți închipui cumva că, dacă-i transformăm restaurantul în palat, Yvonne chiar o să creadă că am folosit materiale recuperate? zberă Antoine.

După McKenzie, nimic nu era prea frumos când era vorba de Yvonne.

— Și îți mai amintești oare că trebuie să-ți realizezi capodopera în două zile?

— Am prevăzut totul, răspunse McKenzie, plin de entuziasm.

Elementele vor fi asamblate în atelier, iar o echipă de doisprezece instalatori, zugravi și electricieni vor fi la fața locului sâmbătă, pentru ca totul să fie terminat duminică.

— Și agenția o să fie terminată tot duminică, puse capăt discuției Antoine, plin de tristețe.

Costul unei asemenea lucrări era uluitor. Cei doi bărbați nu-și vorbiră tot restul zilei. Antoine fixase planurile restaurantului, în piuneze, pe pereții biroului său. Cu creionul în mână, se plimba în lung și-n lat, de la fereastră la schițe și de la schițe la calculator. Când nu desena, calcula cum să mai reducă din bugetul lucrărilor. Cât despre McKenzie, stătea la locul de muncă,

aruncând prin peretele de sticlă niște priviri așa de mânioase spre Antoine, încât ai fi zis că șeful lui o insultase pe regina Angliei.

La sfârșitul după-amiezii, Antoine îl chemă în ajutor pe Mathias. Acesta trebuia să-i ia pe copii de la școală și să se ocupe de ei toată seara, pentru că el avea să se întoarcă foarte târziu.

— O să mănânci undeva sau vrei să-ți pregătesc ceva pentru când te întorci?

— Același platou cu hrană rece, ca ultima oară, ar fi formidabil.

— Vezi că, uneori, viața în doi are și părțile ei bune? conchise Mathias și închise telefonul.

Antoine termină pe la miezul nopții planurile proiectului, care devenise mai realist. Nu-i mai rămânea decât să-l convingă pe tâmplarul cu care lucra de obicei să aibă atâta bunăvoință încât să accepte toate modificările, și să spere că acesta va primi să-l sprijine într-o asemenea aventură. Șantierul trebuia să se deschidă în două, cel mult trei săptămâni; sâmbătă, la prima oră, se va duce la el cu planurile de execuție. Atelierul era la trei ore de Londra, până seara ar fi înapoi. Mathias va avea grijă de Louis și de Emily. Fericit că găsise o soluție, Antoine plecă spre casă.

Prea obosit ca să mai poată înghiți ceva, intră în camera lui și se prăbuși pe pat. Nici nu apucă să se dezbrace, și somnul puse stăpânire pe el.

*

Dimineața era friguroasă, copacii se îndoiu sub asaltul vântului. Paltoanele, lăsate în părăsire de la primele semne de primăvară, fuseseră luate din nou; în timp ce calcula câștigurile din cursul săptămânii, Mathias se gândea la cât de rece va fi în Scoția. Plecarea în vacanță se apropia, iar nerăbdarea copiilor era din zi în zi mai vizibilă. O clientă intră, frunzări trei lucrări luate din rafturi și ieși, după ce le lăsă pe o masă. „De ce-oi fi plecat de la Paris, ca să mă așez în acest cartier francez?”, bodogăni Mathias, punând cărțile la locul lor.

*

Antoine avea nevoie de o cafea tare, de ceva care să-l țină cu

ochii deschiși. Noaptea fusese foarte scurtă, iar treaba care îl aștepta la agenție nu-i lăsa nici un răgaz pentru odihnă.

O luă pe jos pe Bute Street și intră iute în librăria lui Mathias. Îl informă că sâmbătă e nevoit să plece în provincie și că va trebui să se ocupe el de Louis. „Imposibil”, protestă Mathias. Nu putea închide librăria.

— Fiecare la rândul lui; când ai copii, nu știi ce-i aia „relaș”, răspunse Antoine, epuizat, ieșind din magazin.

La Coffee Shop, o întâlni pe Sophie.

— Cum vă merge cu viața în doi? îl întrebă ea.

— Cu sușuri și coborâșuri, ca în toate cuplurile.

— Îți reamintesc că voi nu sunteți un cuplu...

— Trăim sub același acoperiș; până la urmă, fiecare își găsește locul.

— Cred că din cauza frazelor de genul ăsta prefer eu să fiu celibatară, replică Sophie.

— Da, dar tu nu ești...

— Arăți cam dărâmat, Antoine.

— Am lucrat toată noaptea la proiectul lui Yvonne.

— Și merge bine?

— O să încep lucrările în weekendul următor, după ce ne întoarcem din Scoția.

— Copiii nu mai vorbesc decât despre vacanța asta. O să fie cam pustiu pe aici, când o să plecați.

— Las' că îl ai pe omul cu scrisorile, timpul o să treacă repede.

Sophie schiță un zâmbet.

— S-ar părea că ești foarte deranjat de plecarea mea! spuse ea, suflând în ceaiul fierbinte.

— Ba nu, de ce crezi așa ceva? Dacă tu ești fericită, sunt și eu fericit.

Celularul lui Sophie vibra pe masă. Ea luă aparatul și recunoscă numărul afișat pe ecran: era cel de la librărie.

— Te deranjez? întrebă vocea lui Mathias.

— Niciodată...

— Aș vrea să-ți cer un serviciu imens, dar trebuie să-mi promiți că nu-i spui nimic lui Antoine.

— Bineînțeles!

— Vorbești cam ciudat.

— Sigur că da, sunt încântată.

— De ce ești încântată?

— O să iau trenul de ora nouă și o să ajung la prânz.

— E lângă tine? Întrebă Mathias.

— Exact!

— Uf! Băga-mi-aș'...

— Mi-ai luat vorba din gură! Și eu la fel.

Antoine o urmărea intrigat pe Sophie.

— Poți să ai grijă de copii sâmbătă? continuă Mathias.

Antoine trebuie să plece în provincie, iar eu am de făcut ceva absolut vital.

— Îmi pare rău; atunci va fi imposibil, dar în altă zi, cu plăcere.

— Tu pleci chiar în weekendul ăsta?

— Așa e.

— Bun, văd că te stânjenesc, o să te las, șopti Antoine, ridicându-se.

Sophie îl apucă de încheietura mâinii și îl obligă să se așeze. Acoperi microfonul cu mâna și îi promise că închide într-o clipă.

— Văd că te deranjez, mormăi Mathias. O să mă descurc de unul singur. Găsesc eu o soluție. Nu-i spui nimic, promiți?

— Jur! Vezi la vecina ta, nu se știe niciodată.

Mathias închise. Sophie mai ținu aparatul la ureche vreo câteva secunde.

— Și eu te pup mult. Pe foarte curând!

— Era omul cu scrisorile? Întrebă Antoine.

— Mai vrei o cafea?

— Nu văd de ce nu-mi spui. Am înțeles foarte bine că era el.

— Dar ce contează?

Antoine își luă un aer înțepat.

— Nu contează, dar, înainte, ne spuneam totul.

— Ești conștient că aceeași remarcă i-ai făcut-o și colocatarului tău?

— Ce remarcă?

— „Înainte ne spuneam totul”... și e ceva ridicol.

— Adică, el îți povestește despre noi? Păi, asta chiar că e prea de tot!

— Credeam că voiai să ne spunem totul, nu?

Sophie îl sărută pe obraz și plecă la muncă. În clipa în care se pregătea să treacă pragul agenției, Antoine îl văzu pe Mathias dând buzna la Yvonne.

- Am nevoie de tine!
- Dacă ți-e foame, ai venit puțin cam devreme, răspunse patroana, ieșind din bucătărie.
- Vorbesc serios.
- Te ascult, spuse ea, scoțându-și șorțul.
- Poți să ai grijă de copii sâmbătă? Spune da, te implor!
- Îmi pare nespus de rău, dar îmi iau ziua liberă.
- Închizi restaurantul?
- Nu, am ceva de făcut și i o s-o rog pe fătua aia, pe care o găzduiesc, să se ocupe de el. Să nu spui nimic, e o surpriză. Dar, mai întâi, o s-o pun la încercare diseară și mâine.
- Trebuie să fie ceva al naibii de important dacă-ți lași tu tingirile! Unde te duci?
- Eu te întreb pe tine, cumva, de ce vrei să am grijă de copii?
- Asta-i bafta mea! Sophie pleacă, Antoine se duce în provincie, tu nu știi pe unde, iar de mine tuturor li se fâlfâie.
- Sunt fericită când văd cât de mult ai ajuns să-ți apreciezi modul de viață londonez.
- De fapt, nu văd care e legătura, bombăni Mathias.
- Ei bine, înainte îți petreceai weekendurile singur-singurel și nu te plângeai nici un pic. Acum, constat cu plăcere că, dacă lipsim, ne duci dorul. Văd că te schimbi...
- Yvonne, trebuie să mă ajuți, e o chestiune de viață și i de moarte.
- Dacă tu crezi că găsești într-o joi o babysitter care să fie liberă sâmbătă, înseamnă că ești optimist... Bun, întinde-o de aici, că am treabă. O să văd eu dacă îți pot găsi o soluție.
- Mathias o sărută.
- Să nu-i spui nimic lui Antoine... Mă bazez pe tine!
- Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de ăia mici, ca să te duci din nou la o licitație de cărți vechi?
- Da, cam așa ceva...
- Atunci, poate că m-am înșelat. Nu te-ai schimbat chiar așa de mult.
- La sfârșitul după-amiezii, Mathias primi un telefon de la Yvonne: pare-se că dibuise o perlă rară. Fostă directoare de școală, Danièle avea fixurile ei, însă era de toată încrederea. De altfel, dorea neapărat să-l vadă pe tată, înainte de a accepta să-i ia copiii în grijă. Avea să vină a doua zi într-o vizită la librărie și,

dacă se înțelegeau, primea să vadă de copii în weekend. Mathias întrebă dacă Danièle era discretă. Yvonne nici măcar nu catadicsi să-i răspundă. Danièle, una din cele trei prietene la cataramă pe care le avea, nu era genul de turnătoare...

— Crezi că se pricepe la fantome? întrebă Mathias.

— Poftim?

— Nu... nimic, doar, așa, o idee.

În fața școlii, Mathias era atât de bucuros, încât, când sună clopoțelul, trebui să-și ia mutra lui cea mai serioasă.

La librărie, Emily observă cea dintâi că ceva nu era în ordine. În primul rând, taică-său nu scosese o vorbă de când se întorseseră. Pe urmă, oricât de cufundat în lectură ar fi părut, ea știa prea bine că se preface; ca dovadă, citea de zece minute aceeași pagină. În timp ce Louis răsfoia o revistă cu benzi desenate, stând pe un taburet, ea ocoli casa de marcat și se așeză pe genunchii lui Mathias.

— Ești ocupat?

Mathias puse jos cartea și își privi, cu un aer încurcat, fiica.

— Nu prea știu cum să vă spun chestia asta.

Louis lăsa cititul și își ciuli, cât se poate de atent, urechea.

— Cred că o să fim nevoiți să renunțăm la Scoția, anunță, cu gravitate, Mathias.

— Dar de ce? întrebare în cor copiii, distruși.

— Într-un fel, e vina mea; când am făcut rezervările, n-am precizat că o să ne luăm și copiii cu noi.

— Ei și? Totuși, asta nu-i o crimă! replică, scandalizată, Emily. De ce să nu ne vrea?

— Erau unele reglementări cărora nu le-am dat atenție, gemu Mathias.

— Care? întrebă, de data asta, Louis.

— Ei acceptă copiii, dar numai dacă au unele cunoștințe de fantomologie; altfel, nu îndeplinesc condițiile de securitate. Organizatorii nu vor să-și asume riscuri.

— Păi, n-avem decât să citim niște cărți..., răspunse Emily. Trebuie să ai așa ceva pe aici, nu?

— Plecarea e peste trei zile; mi-e teamă că n-o să aveți destul timp să v[puneți la punct.

— Tati! Trebuie să găsești o soluție! se burzului fetița.

— Da' știi că ești bine?! De azi-dimineață, numai la asta mă gândesc! Crezi că am stat cu mâinile în sân? Toată dimineața n-

am făcut altceva decât să mă căznesc să-ți găesc soluția aia!

— Bun! Și ai găsit-o sau nu? îl întrebă Louis, care nu-și mai găsea locul.

— Poate că ar fi una, însă nu știu...

— Spune-o, ce mai stai?

— Dacă aș reuși să dau de un profesor de fantome, ați fi de acord să urmați un curs intensiv sâmbătă, pe toată durata zilei?

Răspunsul fu „da” în unanimitate. Louis și Emily dădură fuga să ia două caiete cu spirală și cu foaia în pătrățele, precum și carioci, și culori, în eventualitatea că vor avea de făcut lucrări practice.

— Ah! O ultimă chestie, spuse Mathias, pe un ton foarte solemn. Antoine vă iubește atât de mult, încât se îngrijorează din orice nimic; așa că nu trebuie să-i ajungă la urechi nici o vorbuliță despre toate astea. Operațiunea „Cucles și mocu’ mic!”⁹. Dacă află cumva că organizatorii au rezerve în privința siguranței, o să anuleze tot. Treaba trebuie să rămână strict între noi.

— Dar ești sigur că, după cursul de fantome, ne lasă și pe noi să venim? se îngrijoră Louis.

— Întreab-o pe fie-mea de câtă eficiență am dat dovadă când am fost să vedem dinozaurii!

— Suntem în mâini bune, zău! spuse Emily pe un ton cât se poate de afirmativ. De când cu figura aia de la planetariu, toată luna vrea să fiu șefa clasei.

În seara aceea, Antoine nu văzu nimic din ochadele complice pe care și le aruncau Mathias și copiii. În casă, ei ocupaseră de toate cele. Antoine considera că viața de familie era tot mai plăcută.

Cât despre Mathias, nu auzea nici unul din complimentele pe care i le făcea Antoine. Gândurile îi erau în altă parte. Mai avea un ultim detaliu, foarte important, de pus la punct cu prietena lui Yvonne. Abia atunci avea să-și poată organiza și el ziua de sâmbătă.

*

Stând la bar, Enya parcurgea, cu stiloul în mână, paginile cu oferte de lucru. Yvonne o servi cu o cafea și o rugă să fie atentă

⁹ Anagramă de la: Mulces și ciocu’ mic!

câteva clipe. Tânăra își strânse ziarul. Yvonne avea nevoie de Enya, să-i facă un serviciu.

— Ai vrea să-mi dai o mână de ajutor astăzi, în restaurant? O să te plătesc, bineînțeles.

Enya se îndreptă spre bucătărie.

— Dumneavoastră sunteți cea care îmi faceți un serviciu, spuse ea.

Cunoscând vestiarul, Enya își luă imediat de acolo un șorț și începu să aranjeze mesele din sală. Pentru prima oară, după mulți ani, Yvonne putu, în sfârșit, să stea toată dimineața în bucătărie. Cum se deschidea ușa restaurantului, ea își lăsa bucatele, pentru a descoperi că Enya notase, ba chiar și servise comenzile. Tânăra mânuia percolatorul cu dexteritate, deschidea și închidea la iuțeală, ca o adevărată profesionistă, frigiderul barului. La sfârșitul zilei, Yvonne se hotărâse. Enya avea toate aptitudinile de care era nevoie pentru a o înlocui sâmbătă. Amabilă cu clienții, știa să-i pună la locul lor, fără gălăgie, pe cei certați cu politețea și, culmea ușurării, reușise până și minunea de a-i capta atenția lui McKenzie, care, de altfel, nu părea în cea mai bună formă. Mathias, venit să ia o cafea, conversase cu noua chelneriță. Era sigur că o mai întâlnise undeva. Dacă asta era metoda lui de a agăța, rămăsese cam în urmă cu politica, îi spuse Yvonne, între patru ochi. Bărbații foloseau pretextele astea stupide, pentru a intra în vorbă cu fetele, încă de pe vremea ei. Mathias jură pe onoarea lui că nici pomeneală de așa ceva; era sigur că o mai văzuse pe Enya înainte.

Yvonne îl întrerupse ca să-i arate cât era ceasul; trebuia să se întâlnească, în curând, cu Danièle. Mathias plecă la librărie.

Danièle păstrase, de pe vremea când era directoare de școală, o atitudine autoritară și o distincție de netăgăduit. Intră în librărie, își scutură pe preș umbrela, luă o revistă de pe suportul pentru ziare și hotărî să-l observe pe Mathias înainte de a se prezenta. Toată cariera, aplicase aceeași metodă. La începutul anului școlar, studia atitudinile părinților adunați în curtea școlii și, deseori, afla mai mult mai multe despre ei decât atunci când îi asculta la ședințe. Danièle spunea mereu: „Viața nu-ți oferă niciodată o a doua șansă de a face o primă impresie”. Când estimă că aflase destul, i se prezentă lui Mathias și anunță că era trimisă de Yvonne. El o duse în camera din spatele prăvăliei,

pentru a răspunde la toate întrebările pe care ea voia să i le pună.

Da, Emily și Louis erau amândoi adorabili și foarte bine-crescuți... Nu, nici unul nu avea vreo problemă cu autoritatea parentală. Da, era prima oară când apela la o babysitter... Antoine era împotriva... Cine era Antoine? Cel mai bun prieten al lui... și nașul lui Emily! Da... mama ei lucra la Paris... Și, da, era regretabil că erau despărțiți... pentru copii, bineînțeles dar important era că nu duceau lipsă de dragoste. Nu, nu erau prea răsfățați... Da, erau elevi buni, foarte studioși. Învățătoarea lui Emily o considera înzestrată mai ales pentru mate... Cea a lui Louis? Din păcate, nu reușise să ajungă la ultima ședință cu părinții... Nu, nu întârziase; trebuise să ajute un copilaș care se cățăraseră într-un copac... Da, ciudată poveste, dar nu s-a rănit nimeni, și asta era esențialul... Nu, copiii nu țineau regimuri speciale; da, mâncau dulciuri... dar într-o cantitate absolut rezonabilă! Emily urma un curs de chitară... nici o grijă, nu repeta niciodată sâmbăta...

Văzându-l pe Mathias că își roade unghiile, Danièle nu mai putu să-și păstreze aerul serios. Îl torturase destul; o să aibă de ce face haz cu Yvonne, când o să-i povestească despre această întâlnire, așa cum își promisese amândouă.

— De ce râdeți? întrebă Mathias.

— Nu știu dacă m-a apucat când ați încercat să vă justificați în privința dulciurilor sau când mi-ați povestit tărășenia cu copacul. Bun, gata cu șotiile; Louis fiind băiețelul lui Antoine, presupun că Emily este fiica dumneavoastră. Cred că nu mă înșel, nu?

— Îl cunoașteți pe Antoine? întrebă Mathias, îngrozit.

— Sunt una dintre cele mai bune prietene ale lui Yvonne; din când în când, noi patru mai vorbim despre voi. Așa că, da, îl cunosc pe Antoine. Fiți pe pace, sunt mută ca mormântul!

Mathias abordă problema onorariului, dar lui Danièle. Îi era de ajuns plăcerea de a-și petrece ziua cu Emily și cu Louis. Pentru fosta directoare de școală, faptul că nu avea nepoți era o măgărie pe care nu i-o ierta cu una, cu două fiului ei.

Mathias se putea bucura liniștit de sâmbăta lui. O să găsească ea o cale pentru a-i face pe copii să petreacă o zi palpitantă. Palpitantă?... Poate că Mathias avea posibilitatea de-a o face de neuitat!

*

Fosta directoare de școală găsea că ideea era epatantă! Să-i înveți pe copii câte ceva despre istoria locurilor pe care aveau să le viziteze în vacanță i se părea un lucru înțelept. Ea cunoștea bine Marea Britanie și fusese ele mai multe ori în Highlands, dar ce înțelegea, mai exact, Mathias prin „curs de fantome”? Mathias se duse la o etajeră, de unde luă mai multe cărți groase, cartonate: *Legenda tartanelor*¹⁰, *Loch*¹¹-urile bântuite, *Tiny MacTimid*, *Micile fantome călătoresc prin Scoția*.

— Cu toate lucrările astea, nimeni nu vă poate băga în cofă! spuse el, punându-i în față tot teancul.

O însoți până la ușa librăriei.

— Cadou din partea casei! Și să nu uitați cumva mica lucrare scrisă, la sfârșitul zilei...

Danièle ieși cu brațele încărcate. Pe stradă, se întâlni cu Antoine.

— Strașnică vânzare! fluieră acesta, intrând în librărie.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Mathias, cu un aer nevinovat.

— Mâine, în zori, o să plec. Ai un program pentru copii?

— Totul e în ordine, răspunse Mathias.

*

La cină, Mathias nu-și putu găsi locul pe scaun. Sub pretext că își caută un pulover — în casă era frig, nu? — se duse să citească un mesaj de la Audrey. O *să lucrez tot weekendul în sala de montaj*. Mai târziu, întorcându-se în cameră — ce se auzea sus, deșteptătorul lui cu radio? — mai află că ea trebuia să monteze din nou toate secvențele din cursul escapadei lor londoneze: *Tehnicianul meu își smulge părul din cap, toate imaginile sunt prost cadrate*. Și, după zece minute, închis în baie, îi mărturisi lui Audrey uimirea sa: *Îți jur că, în vizorul camerei, totul era perfect!!!*

*

¹⁰ Tartan (engl.) — stofă în carouri de diverse culori, fabricată în Scoția.

¹¹ Loch (engl.) — lac foarte alungit, pe fundul unei văi, în Scoția.

Seara se încheia. Yvonne oftă din rărunchi și închise ușa după ultimii clienți. În spatele tejghelei, Enya spăla paharele.

— Am avut o seară bună, nu? Întrebă tânăra chelneriță.

— Treizeci de tacâmuri; nu-i rău pentru o vineri seara. A mai rămas ceva din felul zilei?

— Totul s-a vândut.

— Atunci, e o seară bună. Mâine ai să te descurci foarte bine, spuse Yvonne, strângând mesele din sală.

— Mâine?

— Îmi iau liber și îți las ție pe mână restaurantul.

— Adevărat?

— Nu pune paharele cu picior pe etajera aia, pentru că vibrează când merge percolatorul... Mărunțiș, ca să dai restul, găsești în sertarul casei. Mâine seară, ai grijă să duci sus, la tine în cameră, tot ce încasezi. Nu-mi place să las banii aici, că nu se știe niciodată.

— De ce aveți atâta încredere în mine?

— De ce n-aș avea? Întrebă Yvonne, măturând podelele.

Tânăra chelneriță se apropie și îi luă mătura din mână.

— Întrerupătoarele sunt în dulăpiorul din spatele tău. Mă duc la culcare.

Yvonne urcă scara și intră în camera ei. Își făcu toaleta la iușteală și se băgă în pat. Întinsă sub cearșaf, asculta zgomotele din sală. Enya tocmai spărsese un pahar. Yvonne zâmbi și stinse lumina.

*

Antoine se culcă o dată cu copiii: noaptea lui avea să fie scurtă. Cât despre Mathias, se închise în dormitor și continuă să schimbe mesaje cu Audrey. Pe la ora unsprezece, ea îl preveni că o să coboare la bufet. Sala era la subsol și nu o mai putea suna. Îi mai spuse și că avea un chef nebun să stea în brațele lui. Mathias deschise șifonierul și își întinse pe pat toate cămășile. După câteva încercări, alege una aibă, cu guler italian, care îi stătea mai bine.

*

Sophie închise valijoara așezată pe scaun. Își luă biletul de tren, verifică ora de plecare și se duse la baie. Se apropie de oglindă, ca să-și studieze tenul, scoase limba și făcu o strâmbătură. Apoi, își luă un teeshirt agățat într-un cuier din spatele ușii și se întoarse în cameră. După ce potrive deșteptătorul, se lungi în pat, stinse lumina și se rugă să nu adoarmă prea târziu.

A doua zi, voia să arate bine și, mai ales, să nu aibă cearcăne în jurul ochilor.

*

Cu ochelarii pe vârful nasului, Danièle stătea aplecată peste caietul mare, cu spirală. Luă rigla și sublinie cu un marker galben titlul capitolului pe care tocmai îl copiasse. Volumul al II-lea din *Legendele Scoției* stătea pus la vedere, pe birou. Rosti cu glas tare paragraful al treilea de pe pagina deschisă în fața ei.

*

Emily deschise încet de tot ușa. Traversă palierul, pășind în vârful picioarelor, și râcăi la ușa lui Louis. Băiețelul apărură în pijama. Ea îl trase, tiptil, pe scară. Ajunși în bucătărie, Louis întredeschise ușa frigiderului, ca să aibă puțină lumină. Cu infinite precauții, copiii pregătiră micul dejun. În timp ce Emily umplea cu suc de portocale un pahar și alinia cutiile de cereale în fața tacâmului, Louis se instală la biroul tatălui său și își puse degetele pe tastatură. Se apropia cel mai periculos moment al misiunii; închise ochii și apăsă pe tasta „print”, rugându-se cât putea de fierbinte ca imprimanta să nu le scoale tații din somn. Așteptă câteva clipe și apucă foaia care ieșea. Textul i se părea perfect. Îndoi hârtia în așa fel încât să stea cât mai drept pe masă și i-o întinse lui Emily. O ultimă privire, pentru a verifica dacă toate erau la locul lor, și cei doi copii urcară imediat, să se culce.

XIII

Ora cinci și treizeci. Cerul de peste South Kensington era de un roz pal. Se crăpa de ziuă. Enya închise fereastra și se băgă din nou în pat.

*

Deșteptătorul afișa ora cinci și patruzeci și cinci. Antoine luă din șifonier un pulover gros și îl puse pe umeri. Își ridică sacul de la picioarele secrétaire-ului și îl deschise pentru a verifica dacă dosarul era în ordine. Planurile de execuție se aflau la locul lor, planșele de asemenea, așa că închise din nou sacul și coborî. Ajungând în bucătărie, descoperi micul dejun, care îl aștepta. Desfăcu hârtia din fața farfuriei și citi bilețelul pus acolo, cu atâta drăgălășenie, anume pentru el. *Fi foarte prudent și nu depăși limita de viteză. Puneți bine centura (chiar dacă stai pe bancheta din spate). Țam pregătit un termos, ca săl ei la drum. Te așteptăm la cină. Ai grijă să leađuci copiilor un mic cadou din călătorie, fincă le face întodeauna plăcere. Te îmbrățișez, Mathias.* Foarte emoționat, Antoine luă termosul, își recupera cheile din cupa de la intrare și ieși din casă. Austinul era parcat în capătul străzii. Aerul mirosea frumos, a primăvară, cerul era lipsit de nori; drumul avea să fie plăcut.

*

Sophie se întinse, în timp ce intra în bucătăria micului ei apartament. Își pregăti o ceașcă de cafea și se uită la ceasul cuptorului cu microunde. Era ora șase, trebuia să se grăbească nițel, dacă nu voia să piardă trenul. Șovăi în fața rochiilor atârinate în dressing și hotărî că niște blugi și o cămașă ar merge de minune.

*

Ora șase și treizeci. Yvonne închise ușa care dădea în curtea din spate. Își puse ochelarii de soare și, cu o valijoară în mână, porni pe Bute Street, către stația de metrou South Kensington. La fereastra Enyei era lumină. Putea pleca liniștită, fata se trezise. În felul ăsta, avea și mititica de lucru. Oricum, era mult mai bine

așa, decât să țină restaurantul închis toată ziua.

*

Lui Danièle îi plăcea punctualitatea; se uită la ceasul de mână: era șapte fix. Apăsă pe butonul soneriei. Mathias o conduse în casă și îi propuse o ceașcă de cafea. Cafetiera era pe masa din bucătărie, cămile stăteau la scurs, în compartimentul lor, zahărul era în dulapul de deasupra chiuvetei. Copiii dormeau. Sâmbăta se trezeau, în general, pe la ora nouă; mai avea de așteptat două ore. El își puse un trenchi, își aranjă gulerul cămășii în oglinda de la intrare, își trecu puțin mâna prin păr, ca să și i-l aranjeze, și-i mulțumi lui Danièle de o mie de ori. Va fi acasă cel târziu pe la ora nouăsprezece. Robotul telefonic era pus în funcțiune. Dacă suna Antoine, nu care cumva să-i răspundă. Dacă el o să aibă nevoie să-i vorbească, o s-o sune de două ori, după care o să închidă și, apoi, o să sune din nou.

Mathias ieși din casă, o luă la fugă pe stradă și, când ajunse în Old Brompton, chemă un taxi.

Singură în salonul spațios, Danièle își deschise servieta și scoase din ea două caiete Clairefontaine. Pe coperta unuia, era o mică fantomă desenată cu creionul albastru; pe a celuilalt, desenul era făcut cu creionul roșu.

*

Traversând Sloane Square, unde nu era nici țiipenie la această oră matinală, Mathias își privi ceasul: avea să ajungă la timp în gara Waterloo.

*

De la gura metroului, ieșeau în capătul podului Waterloo. Yvonne o luă spre scara rulată. În stradă, traversă și se uită la ferestrele largi ale Spitalului St. Vincent. Era ora șapte și treizeci, mai avea nițel timp. Pe carosabil, un taxi negru mergea în viteză către gară.

*

Ora opt. Cu valijoara în mână, Sophie chemă un taxi care trecea pe lângă ea. „Waterloo International”, spuse ea, închizând portiera. *Black cab*-ul o luă pe Sloane Avenue. Orașul era strălucitor; de jur împrejurul lui Eaton Square, magnoliile, migdalii și cireșii erau în floare. Marea esplanadă a palatului reginei se umplea de turiștii care pândeau schimbarea gărzii. Cea mai frumoasă parte a traseului începea când intrai pe Birdcage Walk. Era de-ajuns să întorci capul, pentru a vedea bătlanii cenușii care ciuguleau, la câțiva metri, peluzele ordonate din St. James Park. Doi tineri părinți mergeau deja pe o alee, ținând-o fiecare, de mână, pe fetița dusă dintr-un salt în altul, pentru a face pași de uriaș. Sophie se plecă spre geamul despărțitor, ca să-i spună câteva cuvinte șoferului; la următorul stop, mașina își schimbă direcția.

*

— Și meciul tău de cricket? N-ai azi finala? întrebă Yvonne.

— Nu ți-am cerut voie să te însoțesc, pentru că m-ai fi refuzat, răspunse John, ridicându-se.

— Nu văd ce interes ai avea să-ți petreci dimineața așteptând. Pacienții n-au dreptul să fie însoțiți.

— De îndată ce vom primi rezultatele analizelor tale — și n-am nici o îndoială că vor fi satisfăcătoare — te duc să iei masa în parc, iar după aceea, dacă mai este timp, mergem să vedem partida care se joacă după-masă.

Era ora opt și cincisprezece. Yvonne își prezentă convocarea la ghișeul de programări. O infirmieră îi ieși în întâmpinare, împingând un scaun cu roțile.

— Dacă faceți totul ca să avem impresia că suntem bolnavi, cum oți fi vrând să ne meargă mai bine? bombăni Yvonne, care refuza să se așeze pe scaunul cu roțile.

Infirmierei îi părea nespus de rău, dar spitalul nu îngăduia nici o abatere de la regulile stabilite. Companiile de asigurări erau cele care cereau ca pacienții să circule astfel. Furioasă, Yvonne cedă.

— De ce zâmbești? îl întrebă pe John.

— Fiindcă îmi dau seama că, pentru prima oară în viața ta, o să fii obligată să faci ce ți se spune... acest spectacol face cât

toate finalele de cricket.

— Tu ești conștient că o să-mi plătești însutit veselia asta?

— Chiar și înmiit, și tot o să fie o afacere bună, spuse John, râzând.

Infirmiera o luă cu ea pe Yvonne. Când John rămase singur, zâmbetul i se șterse. El oftă adânc și își târî silueta înaltă spre băncile din sala de așteptare. Ceasul de pe perete arăta ora nouă. Dimineața avea să fie tare lungă.

*

Întoarsă acasă, Sophie își deschise valiza și își aranjă lucrurile în dulap. Își puse halatul alb și ieși din cameră. Mergând spre florărie, trimise un mesaj de pe telefonul mobil. *Mi-e imposibil să vin în weekendul ăsta. Pupă-i pe părinți din partea mea. Sora ta, care te iubește. Și apăsă pe tasta „send”.*

*

Ora nouă și treizeci. Așezat lângă geam, Mathias privea la câmpia englezească ce se desfășura sub ochii lui. În difuzor, o voce anunță intrarea iminentă în tunel.

— Dumneavoastră nu simțiți nimic în urechi când trecem pe sub mare? o întrebă Mathias pe pasagera din fața lui.

— Ba da, un mic zumzet. Fac drumul ăsta dus și întors o dată pe săptămână și cunosc anumite persoane pentru care efectele secundare sunt mult mai serioase! răspunse bătrâna doamnă, reluându-și lectura.

*

Antoine semnaliză și părăsi autostrada M1; pentru el partea cea mai plăcută a călătoriei începea când intra pe drumul ce mergea de-a lungul coastei. Conducând cu viteza asta, avea să ajungă la atelierul de tâmplărie cu o jumătate de oră mai devreme. Luă termosul cu cafea de pe scaunul pasagerului, îl prinse între genunchi și, cu o mână, îi deșurubă capacul iar cu cealaltă ținu bine volanul. Îl duse la gură și oftă:

— Ce bou! Ăsta-i suc de portocale!

În depărtare, gonea un Eurostar. Trenul avea să dispară, în

mai puțin de un minut, în tunelul ce trecea pe sub Canalul Mânecii.

*

În Bute Street era încă liniște. Sophie deschise grilajul din fața vitrinei. La câțiva metri de ea, Enya așeza mesele pe terasa restaurantului. Sophie îi zâmbi. Enya dispăru în sală și ieși, după câteva clipe, cu o ceașcă în mână.

— Fii atentă că frige, spuse ea, întinzându-i lui Sophie un cappuccino.

— Mulțumesc, ești foarte drăguță. Yvonne nu e aici?

— Și-a luat ziua liberă, răspunse Enya.

— Mi-a pomenit ea ceva, dar eram cu mintea în altă parte. Să nu-i spui că m-ai văzut astăzi. N-are nici un rost.

— N-am pus zahăr, nu știam dacă trebuie, spuse Enya, întorcându-se la muncă.

În prăvălie, Sophie își trecu palma peste masa pe care tăia florile. O ocoli și se aplecă să ia cutia cu scrisori. Alese una din mijlocul teancului și puse cutia la loc. Stând pe podea, la adăpostul tejghelei, începu să citească scrisoarea cu glas tare, și ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Mare tâmpită! Ce înclinație avea să-și facă rău de una singură! Și când te gândești că era abia sâmbătă... Duminica era, de obicei, ziua ei cea mai rea. Uneori, i se întâmpla să fie atât de tare copleșită de singurătate, încât — straniu paradox! — nu avea nici puterea, nici curajul de a căuta puțină consolare lângă ai ei. Bineînțeles că ar fi putut răspunde la invitația fratelui său. Ar fi putut să nu renunțe încă o dată. El ar fi luat-o de la gară, așa cum stabiliseră.

Cumnata și nepotul i-ar fi pus mii de întrebări, pe toată durata drumului. Și, ajungând în casa părintească, în momentul în care tatăl sau mama ar fi întrebat-o cum îi merge, probabil că ar fi izbucnit în lacrimi, cum să le spună că nu mai dormise de trei ani în brațele unui bărbat? Cum să le explice că dimineața, la micul dejun, i se tăia respirația când își privea ceașca? Și cum să le descrie cât de grei îi erau pașii, când se întorcea seara acasă? Singurul moment în care uita de toate astea era concediul, când pleca să-și întâlnească prietenii; dar concediile se terminau întotdeauna și singurătatea își intra din nou în drepturi. Așa că, dacă tot avea să plângă, măcar s-o facă aici, unde n-o vedea

nimeni.

Și chiar dacă glăsciorul din mintea ei îi spunea că putea să ia oricând trenul, la ce bun? În seara următoare, la întoarcere, ar fi fost și mai rău. De aceea, preferase să-și desfacă valiza. Și era mai bine așa.

*

Șirul de călători care așteptau pe trotuarul din fața Gării de Nord se lungea întruna. După trei sferturi de oră de la coborârea din Eurostar, se urcă, în sfârșit, și Mathias într-un taxi. De când începuseră lucrările de reparații în zona din jurul gării, colegii lui nici nu mai voiau să vină, îi explică șoferul. Ca să ajungi și ca să pleci de aici, era o întreagă peripeție, un periplu suprarrealist. Amândoi erau de acord că autorul planului de organizare a circulației din Paris ori nu locuia în oraș, ori era vreun personaj scăpat dintr-un roman de Orwell. Șoferul se interesă de felul în care se desfășura circulația în centrul Londrei, de când se plătea taxă, dar Mathias nu era interesat decât de ora afișată pe tabloul de bord. Socotind după îmbulzeala de pe bulevardul Magenta, n-avea să ajungă prea curând pe esplanada de lângă Turnul Montparnasse.

*

Infirmiera opri fotoliul în fața marcajului de pe pardoseală. Yvonne se ținea țănoșă.

— Gata, acum pot să mă ridic?

După toate semnele, personalul spitalicesc n-avea să-i ducă dorul, se gândi John. Dar se înșela: tânăra femeie o sărută pe Yvonne pe amândoi obraji. Nu mai răsese atâta de ani de zile, declară ea. Momentul în care Yvonne l-a pus la locul lui pe șeful de serviciu Gisbert va rămâne gravat pentru totdeauna în memoria ei, ca și în cea a colegelor. Chiar și după ce o să iasă la pensie, o să râdă povestind ce mutră a făcut șeful ei când Yvonne l-a întrebat dacă e doctor în medicină sau în tâmpenie.

— Ce ți-au spus? întrebă, cu glasul scăzut, John.

— Că o să trebuiască să mă mai suportți încă vreo câțiva ani.

Yvonne își puse ochelarii ca să studieze nota de plată pe care funcționarul spitalului i-o strecurase pe sub geamul ghișeului.

— Lămuriți-mă, suma asta va intra în buzunarul felcerului care s-a ocupat de mine?

Casierul o liniște în această privință și refuză cecul pe care i-l întindea ea. Onestitatea îi interzicea să încaseze, a doua oară contracostul analizelor. Domnul din spatele ei achitase deja suma datorată.

— De ce ai făcut asta? întrebă Yvonne, când ieșiră din spital.

— Pentru că n-ai asigurare, iar analizele astea te ruinează. Scumpa mea Yvonne, fac și eu ce pot; tu nu mă lași deloc să mă ocup de tine, așa că, măcar de data asta, când stăteai cu spatele, am profitat de ocazie, ca un laș!

Ea se înalță în vârful picioarelor și îl sărută cu duioșie pe frunte.

— Dacă-i așa, dă-i înainte încă nițel și du-mă să mănânc, fiindcă mi-e o foame de lup!

*

Primii clienți ai Enyei se instalară pe terasă. Perechea consultă meniul și întrebă dacă felul pe care îl mâncaseră săptămâna trecută se mai găsea pe listă. Era vorba despre un somon delicios, preparat la abur și servit pe un pat de salată.

*

La două sute de kilometri de acolo, o mașină Austin Healey trecea pe sub portalul de cărămidă roșie al unei mari tâmplării. Antoine opri în curte și se duse pe jos spre birouri. Patronul îl întâmpină cu brațele deschise și îl conduse înăuntru.

*

Hotărât lucru, astăzi, zeii nu erau de partea lui. După ce îndurase chinurile circulației, Mathias se pierduse în mijlocul imensei esplanade din dreptul gării Montparnasse. Un gardian binevoitor, ce făcea de pază la turn, îi arată pe unde s-o ia. Studiourile de televiziune erau exact în partea opusă locului în care se aha. Trebuia s-o ia înapoi pe Rue de l'Arrivée și pe bulevardul Vaugirard, s-o facă la stânga, pe bulevardul Pasteur, și să intre pe Allée de la 2e Division Blindée, care se afla tot în

stânga lui. În pas alergător, avea să ajungă acolo cam în zece minute. Mathias făcu o oprire scurtă, ca să cumpere un braț de trandafiri de la un vânzător ambulant, și ajunse, în sfârșit, la intrarea în studiouri. Un agent de pază îl legitimă și căută într-un caiet numărul de interior de la regia de imagine. Când i se răspunse la telefon, îl informă pe un tehnician că Audrey era așteptată la recepție.

Ea purta blugi și o bluză care îi sublinia încântătoarea curbă a sânilor. Când îl văzu pe Mathias, obrații i se îmbujorară.

— Ce-i cu tine aici? Întrebă ea.

— Mă plimbam.

— E o surpriză plăcută, dar, te implor, ascunde florile alea. Nu aici, toată lumea se uită la noi, șopti ea.

— Nu văd decât doi-trei tipi, în spatele geamului.

— Aia doi-trei tipi în chestiune sunt directorul redacției, șeful de la departamentul de informații și o ziaristă care e cea mai mare farfara din PAF¹², așa că te rog să fii discret. Altfel, o să am parte de cincisprezece zile de glume nesărate.

— Ai o clipă liberă? Întrebă Mathias, ascunzând la spate buchetul de trandafiri.

— Mă duc să-i anunț că lipsesc vreo oră, așteaptă-mă la cafenea, vin și eu imediat.

Mathias o privi intrând. Dincolo de peretele de sticlă se vedea platoul, unde se desfășura în direct ediția de la ora treisprezece a telegazetelor. Se apropie puțin; chipul prezentatorului îi părea cunoscut. Audrey se întoarse și se uită apăsător la el, arătându-i cu degetul drumul către ieșire. Resemnăt, Mathias se supuse și făcu stânga-mprejur.

Ea ajunse la capătul aleii unde o aștepta Mathias, stând pe o bancă. În spatele lui, pe un teren al Primăriei Parisului, se jucau trei partide de tenis. Audrey luă trandafirii și se așeză alături de el.

— Sunt foarte frumoși, spuse ea, sărutându-l.

— Fii atentă, avem în spate trei agenți de la SDEC, care dispută o partidă de tenis amator cu trei frățâni de-ai lor, de la DGSE.

— Îmi pare nespuse de rău pentru adineauri, dar n-ai idee ce e

¹² PAF (paysage audiovisuel français) — totalitatea canalelor TV și radio autorizate să emită pe teritoriul francez.

acolo.

— Un platou de televiziune, cumva?

— Nu vreau să-mi amestec viața particulară cu munca.

— Înțeleg, mormăi Mathias, privind florile pe care Audrey și le pusese pe genunchi.

— Faci bot?

— Nu, dis-de-diminează am luat trenul înapoi și nu știu dacă îți dai seama cât sunt de fericit că te văd.

— Și eu sunt la fel de mult, spuse ea, sărutându-l din nou.

— Nu-mi plac poveștile de dragoste în care trebuie să te pitești. Dacă am niște sentimente pentru tine, vreau să pot spune asta întregii lumi, vreau ca oamenii care sunt lângă mine să-mi împărtășească fericirea.

— Și este cazul? întrebă Audrey, zâmbind.

— Nu încă... dar va fi. Și, pe urmă, nu văd ce-o fi așa de nostim. De ce râzi?

— Pentru că ai spus „poveste de dragoste” și pentru că asta îmi face, cu adevărat, plăcere.

— Vasăzică, ești totuși puținel fericită că mă vezi?

— Prostovane! Hai, degeaba lucrez la o televiziune liberă, cum zici tu, pentru că nu-s chiar așa de liberă când e vorba de timpul meu.

Mathias o luă pe Audrey de mână și o trase spre terasa unei cafenele.

— Am lăsat florile pe bancă! spuse Audrey, încetinindu-și pașii.

— Lasă-le acolo, sunt nasoale, le-am cumpărat în piața din fața turnului. Aș fi vrut să-ți ofer un buchet adevărat, dar am plecat mult mai înainte ca Sophie să-și deschidă prăvălia.

Și, cum Audrey nu spunea nimic, Mathias adăugă:

— O prietenă florăreasă, de pe Bute Street; vezi că și tu ești puținel geloasă!

*

Un client intră în magazin. Sophie își aranjă halatul.

— Bună ziua, am venit pentru cameră, spuse bărbatul, strângându-i mâna.

— Ce cameră? întrebă Sophie, intrigată.

El avea aerul unui explorator ceea ce nu însemna că era mai puțin rătăcit. Îi spuse că tocmai sosise în acea dimineață din

Australia și făcea o escală la Londra, după care, a doua zi, pleca pe coasta de est a Mexicului. Își făcuse rezervarea prin internet, plătitese chiar și un acot și se afla la aceeași adresă care figura în chitanța lui de rezervare. Sophie putea constata ea însăși.

— Am trandafiri sălbatici, *hélianthème*¹³, bujori — de altfel, sezonul abia a început și sunt superbi — dar încă nu am camere de oaspeți, răspunse ea, râzând din toată inima. Cred că ați fost escrocat.

Încurcat, bărbatul își puse jos valiza, alături de o husă care — dacă te luai după forma ei — proteja o planșă de surf.

— Știți cumva un loc accesibil, unde să pot dormi în seara asta? Întrebă el, cu un accent care îi trăda originea australiană.

— Este un hotel foarte drăguț, chiar aproape de aici.

Luând-o înapoi, pe stradă, o să-l găsiți în Old Brompton Road, pe partea cealaltă, la numărul 16.

Bărbatul îi mulțumi cu căldură și își luă lucrurile.

— E adevărat că bujorii dumneavoastră sunt superbi, spuse el, ieșind.

*

Patronul tâmplăriei studia planurile. Oricum, proiectul lui McKenzie ar fi fost greu de realizat în termenul prevăzut. Desenele lui Antoine simplificau în mod considerabil lucrul în atelier; lemnul încă nu fusese tăiat, prin urmare, nu ar fi fost nici o problemă să se revină asupra comenzii anterioare. Acordul fu pecetluit printr-o strângere de mână. Antoine putea pleca absolut liniștit să viziteze Scoția. Sâmbăta următoare, după întoarcerea lui, un camion avea să transporte mobila la restaurantul lui Yvonne. Montorii, care însoțeau camionul, aveau să se pe treabă, iar duminică seara totul avea să fie gata.

Acum, venise timpul să vorbească despre celelalte proiecte în curs; într-un han situat la nici zece kilometri de acolo, îi aștepta o masă cu două tacâmuri.

*

Mathias se uită la ceas. Se făcuse deja ora doua!

¹³ *Hélianthème*(fr.) — plantă vivace cu flori galben-aurii.

— Dacă am mai rămâne nițel pe terasa asta? spuse el, voios.

— Am o idee mai buna, răspunse Audrey, trăgându-l de mână.

Ea stătea într-o mică garsonieră cocoțată într-un turn din fața portului Javel. Dacă luau metroul, ajungeau în mai puțin de un sfert de oră. În timp ce ea suna la redacție, ca să anunțe că întârzie, Mathias telefona ca să-și schimbe biletul de tren. Metroul aerian gonia pe șine. Garnitura se opri la peronul stației Bir-Hakeim. Coborâră în fuga scările înalte, metalice, și măriră pasul pe cheiul Grenelle. Când ajunseră pe esplanada din fața turnului, Mathias se opri, cu răsuflarea tăiată, și se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi. Se ridică și privi clădirea.

— Ce etaj? întrebă el, gâfâind.

Liftul urcă la etajul douăzeci și opt. Cabina era opacă, iar Mathias era atent numai la Audrey. Intrând în garsonieră, ea se duse la fereastra largă ce dădea spre Sena și trase perdeaua, ca să-l cruțe pe Mathias de amețelile lui. Apoi, îi dădu altele, scoțându-și bluza și lăsându-și blugii să-i alunece de-a lungul coapselor.

*

Terasa nu se mai golea. Enya alerga de la o masă la alta. Încasa nota unui surfer australian și accepta cu plăcere să-i păstreze planșa. N-avea decât s-o rezeme de peretele oficiului. Restaurantul era deschis în cursul serii; până la ora douăzeci și două, și-o putea recupera. Ea îi arăta drumul și se întoarse imediat să servească.

*

John sărută mâna lui Yvonne.

— Cât timp? întrebă el, mângâind-o pe obraz.

— Ți-am spus: o să fiu centenară.

— Dar doctorii ce ți-au spus?

— Aceleași prostii ca întotdeauna.

— De exemplu, că ar trebui să te menajezi?

— Da, cam așa ceva. Știi, ca să-i pricep, cu accentul ăla al lor...

— Retrage-te și vino la mine, în Kent.

— Apăi, dacă te-aș asculta pe tine, chiar că mi-aș scurta viața!

Știi prea bine că nu-mi pot lăsa restaurantul.

— Azi, l-ai lăsat foarte bine...

— John, dacă bistroul ar trebui să se închidă după moartea mea, asta m-ar omorî a doua oară. Și, pe urmă, tu mă iubești așa cum sunt, și de-aia te iubesc și eu.

— Doar de-aia? Întrebă John, cu un aer șiret.

— Nu, și pentru urechile alea mari ale tale. Hai în parc, o să pierdem finala.

Dar, astăzi, pe John îl durea în cot de cricket. Luă puțină pâine din coșuleț, plăti nota și o luă pe Yvonne de braț. O trase spre lac, ca să hrănească împreună găștele, care și începuseră să găâie, văzându-i că se apropie.

*

Antoine îi mulțumi gazdei sale. Se întoarseră amândoi la tâmplărie, unde aveau să discute în detaliu, cu șeful de atelier, planurile de execuție. În două ore, putea s-o pornească iar la drum. În orice caz, nu avea nici un motiv de grabă, copiii erau cu Mathias.

*

Audrey își aprinse o țigară și veni să se culce iar lângă Mathias.

— Îmi place gustul pielii tale, spuse ea, mângâindu-i pieptul.

— Când te întorci? Întrebă el, trăgând fumul pe nas.

— Tu fumezi?

— M-am lăsat, spuse el, tușind ușor.

— O să pierzi trenul.

— Asta înseamnă că trebuie să te întorci la studio?

— Dacă vrei să vin în vizită la Londra, trebuie să termin montajul acestui reportaj, care e departe de a fi gata.

— Imaginile erau chiar atât de proaste?

— Mai rău: sunt nevoită să scotocesc prin arhive. Mă întreb de ce te-or obseda atâta genunchii mei; practic, nu i-ai filmat decât pe ei.

— Este vina obiectivului, nu a mea, răspunse Mathias, îmbrăcându-se.

Audrey îi spuse să n-o aștepte, fiindcă ea avea să profite de

ocazie, că tot e acasă, pentru a se schimba și a lua ceva de ronțăit pentru diseară. Intenționa să lucreze toată noaptea, ca să recupereze timpul pierdut.

— Țsta e chiar timp pierdut? întrebă Mathias.

— Nu; în schimb, tu chiar ești nătâng, răspunse ea, sărutându-l.

Mathias era deja pe palier. Audrey se uită lung la el.

— De ce te uiți așa la mine? o iscodi el, apăsând pe butonul liftului.

— Tu n-ai pe altcineva în viața ta?

— Ba da, pe fie-mea ...

— Atunci, șterge-o!

Și ușa garsonierei se închise, după ce Audrey îi trimise un sărut.

*

— La ce oră ai tren? întrebă Yvonne.

— Dacă tot nu vrei să mergem la tine, iar Kentul îți este încă prea departe, ce-ai zice să dormim într-un hotel de lux?

— Tu și cu mine într-un hotel? John, da' tu ai văzut ce vârstă avem?

— În ochii mei, tu n-ai vârstă și, când sunt cu tine, nu mai am nici eu. N-am să te văd niciodată decât cu chipul acelei tinere femei care a intrat într-o zi în librăria mea.

— Tu ești singurul! Îți mai amintești de prima noastră noapte?

— Îmi amintesc că ai plâns de sărea cămașa de pe tine.

— Am plâns pentru că nu m-ai atins.

— N-am făcut-o pentru că ți-era teamă.

— Tocmai pentru că ai înțeles asta am plâns, gogomane.

— Am rezervat un apartament.

— Hai să mergem să luăm cina în hotelul tău de lux și, după aia, mai vedem.

— Oare voi avea dreptul de a încerca să te îmbăt?

— Cred că o tot faci de când te-am întâlnit, spuse Yvonne, strângându-l de mână.

*

Ora șaptesprezece și treizeci. Mașina Austin Healey gonea pe

drumuri lăturalnice. Sussex era o regiune magnifică. Antoine zâmbi; în depărtare, trenul Eurostar se opri în mijlocul câmpiei. Pasagerii din el nu vor ajunge prea curând la destinație, în timp ce el va fi la Londra cam în două ore...

*

Ora șaptesprezece și treizeci și două. Controlorul anunțase o întârziere de o oră față de orarul prevăzut. Mathias ar fi vrut s-o sune pe Danièle, ca s-o prevină. Antoine n-avea de ce să ajungă înaintea lui, dar era de preferat să-și pregătească un alibi serios. Câmpia era magnifică, dar, din nefericire pentru el, telefonul nave-a semnal de-a lungul căii ferate.

— Urăsc vacile, spuse el, privind pe geam.

*

Ziua se apropia de sfârșit. Sophie băgă petalele risipite într-un sertar destinat acestui scop. Când făcea buchețele, îi cădeau întotdeauna câțiva pumni. Trase obloanele magazinului, își scoase halatul și ieși pe ușa din spatele prăvăliei. Era răcoare, dar lumina strălucea prea frumos ca să se ducă acasă. Enya o invită să-și aleagă una dintre mesele libere, care erau destule. În sala restaurantului, un bărbat cu aer de explorator cina de unul singur. Ea răspunse zâmbetului său, șovăi o clipă și, apoi, îi făcu semn Enyei că se duce să cineze alături de tânărul acela. Visase dintotdeauna să călătorească în Australia, așa că avea de pus mii de întrebări.

*

Ora douăzeci. Trenul intra, în sfârșit, în gara Waterloo. Mathias se năpusti pe peron și urcă pe scara rulantă, îmbrâncindu-i pe toți care îi stânjeneau trecerea. Ajunse primul în capătul șirului de taxiuri din stație și îi făgădui șoferului un bacșiș substanțial dacă-l lasă, într-o jumătate de oră, în South Kensington.

*

Ceasul de pe tabloul de bord arăta ora douăzeci și zece.

Antoine ezită și o cotește pe Bute Street. Oblonul florăriei era tras, se înțelege, căci Sophie era plecată în weekendul ăsta. Cu brațul pus pe scaunul gol al pasagerului, făcu marșarier și porni iar pe drumul spre Clareville Grove. Chiar în fața casei era un loc de parcat. Îl ocupă și luă din torpedoul mașinii cele două miniaturi confecționate de șeful atelierului de tâmplărie: o pasăre de lemn pentru Emily și un avion pentru Louis. Mathias nu-i va putea reproșa că uitase de micile cadouri pentru copii.

Când intră în salon, Louis îi sare în brațe. Emily abia dacă își ridică ochii; tocmai termina de făcut un desen împreună cu tanti Danièle.

*

Sophie își începuse antreul la Sydney, își decupase limba de mare la Perth, iar, acum, savura o cremă caramel la Brisbane. Hotărât lucru, într-o zi, se va duce în Australia. Din păcate, Bob Walley nu-i va putea fi ghid multă vreme de aici înainte. Chiar de a doua zi, își continua ocolul lumii, pornind spre Mexic. Un centru de vacanță de pe malul oceanului îi promisese o slujbă de instructor de surf timp de șase luni. Apoi? Habar n-avea, viața avea să-i îndrume pașii. El visa să meargă în Argentina; după aceea, în funcție de posibilități, se va duce în Brazilia, în Panama. Coasta de vest a Statelor Unite ar fi prima etapă a periplului pe care îl va face anul viitor. Avea întâlniri cu niște prieteni, în primăvară, ca să pândească marele val.

— Unde, mai exact, pe coasta de vest? întrebă Sophie.

— Pe undeva între San Diego și Los Angeles.

— Aveți puncte de întâlnire fixe, spuse Sophie, râzând din toată inima. Cum faceți să vă găsiți prietenii?

— Din om în om; până la urmă, aflăm întotdeauna unde să dăm unii de alții. Lumea surferilor este o mică familie.

— Și după aceea?

— San Francisco. Trecere obligatorie pe sub Golden Gate, pe planșa cu pânză; apoi, o să caut un cargou care să mă primească la bord și o șterg spre Insulele Hawaii.

Bob Walley socotea că o să rămână cel puțin doi ani în Pacific, avea atâtea atoluri de descoperit... Când tânărul surfer ceru nota de plată, Enya îi aminti de planșa pe care i-o încredințase. Îl aștepta rezemată de perete, la intrarea în oficiu.

— La hotel nu au vrut s-o păstreze? întrebă Sophie.

— Eu vorbisem de o cameră la un preț accesibil... răspunse Bob, jenat.

Pentru a-și continua periplul, trebuia să țină cu dinții de băierile pungii. Nu putea să cheltuiască pe un pat de o noapte o sumă care i-ar permite să trăiască aproape o lună în America de Sud. Dar Sophie n-avea de ce să fie îngrijorată. Vremea era blândă, parcurile din Londra minunate, iar el era încântat să doarmă sub cerul liber. Era obișnuit.

Sophie comandă două cafele. Un explorator australian, care pleca în Mexic și care nu avea să se întoarcă din călătorie decât în secolul viitor... Să nu fie îngrijorată că el își petrece noaptea afară?... Asta însemna că n-o cunoaște! Deodată, se simți foarte vinovată că nu-l îndrumase cum trebuie, de dimineață; era totuși greșeala ei, dacă frumosul surfer nu putuse găsi un loc de cazare la un preț rezonabil... Ce drăgălașă era gropița aia mică pe care o făcea în bărbie... Ca să scap de povara vinovăției, și numai ca să scap de povara vinovăției... E o nebunie cum se adâncește gropița aia, când zâmbește... ce mâini frumoase are... Dacă ar mai putea zâmbi o dată, doar o dată, puțin de tot... Trebuie doar să-mi fac curaj... La urma urmei, n-o fi chiar așa de greu să spui...

— Dumneavoastră nu cunoașteți regiunea, și e normal. Însă, la Londra, poate ploua în orice moment... mai ales noaptea... și, când plouă, păi plouă, nu se-ncurcă...

Sophie strecură nota de plată în poală, o ghemotoci și o aruncă sub masă. Apoi, îi făcu semn Enyei că o să treacă a doua zi ca să plătească.

*

Ceva mai târziu, intrând în casă, Bob Walley o lăsă pe Sophie să treacă înaintea lui. John Glover făcu același lucru cu Yvonne, în pragul apartamentului pe care îl rezervase la *Carlton*. Iar, când Mathias băgă cheia în broască, îi deschise însuși Antoine. Tocmai o conduse se pe Danièle la taxi.

*

Imaginile de filau cu toată viteza înapoi. Audrey apăsă o tastă de pe pupitrul de montaj, întrerupând derularea benzii. Pe ecran,

recunosc vechea uzină electrică, împreună cu cele patru coșuri gigantice. În fața acesteia, zâmbea ea, cu microfonul în mână; chipul îi era totalmente flou¹⁴, dar își amintea foarte bine că zâmbea. Plecă de lângă pupitru și hotărî că era timpul să coboare ca să-și ia de la bufet o cafea cât se poate de fierbinte. Noaptea avea să fie lungă.

*

Mathias ștergea vasele, stând în fața chiuvetei. Alături de el, Antoine, cu șorțul la brâu și cu mănușile de cauciuc în mâini, freca apăsător, cu buretele, un polonic.

— Nu se răzuie lemnul dacă-l freci cu partea aspră? întrebă Mathias.

Antoine îl ignoră. Nu scosese o vorbă toată seara. După cină, Emily și Louis, simțind furtuna care plutea în aer, preferaseră să se așeze mai la o parte, ca să-și repete cursurile din acea zi. Înainte de a pleca, Danièle le dăduse de făcut niște teme.

— Ești psihorigid! se porni Mathias, așezând o farfurie la scurs.

Antoine apăsă pedala pubelei și aruncă în ea polonicul, apoi buretele. Se aplecă să ia un burete nou din dulap.

— De acord, ți-am încălcat regula aia sacrosanctă! continuă Mathias, ridicând brațele spre cer. Am avut nevoie să plec două ore spre sfârșitul zilei, două ore mici-mititele, și mi-am îngăduit să apelez la o prietenă de-a lui Yvonne, ca să aibă grijă de copii. Care e drama?... Și, în afară de asta, ei o adoră.

— O babysitter! bodogăni Antoine.

— Te-ai apucat să speli un păhărel de plastic! zbieră Mathias.

Antoine își desfăcu șorțul și îl aruncă, ghemotocit, pe jos.

— Îți reamintesc că am spus amândoi...

— Am spus amândoi că o să ne distrăm, nu că o să facem concurență standului cu produse Mister Proper, de la Târgul din Paris.

— Tu nu respecti nimic! răspunse Antoine. Ne-am fixat trei reguli, trei reguli mici-mititele...

— Patru! replică, fără să piardă timpul, Mathias. Și n-am aprins nici măcar o țigară în casă, așa că, te rog, da? Da' știi ceva, mă obosești! O să mă duc și eu la culcare. Ah, frumoasă vacanță o

¹⁴ Flou (fr.) — șters; estompat.

să mai avem!

— Asta n-are nimic de-a face cu vacanța.

Mathias, care urca pe scară, se opri la ultima treaptă.

— Ascultă-mă bine, Antoine. Din clipa asta, eu schimb regulile. O să ne purtăm ca un cuplu normal: dacă o să mai avem nevoie, o să chemăm din nou o babysitter, trase el concluzia și intră în cameră.

Singur, în spatele mesei din bucătărie, Antoine își scoase mânușile și se uită la copiii așezați turcește pe jos. Emily ținea o foarfecă, Louis luase un tub de lipici. Cu grijă, aplicaseră pozele decupate și își comparau colajele din caiete.

— De fapt, ce faceți voi? Întrebă Antoine.

— O lucrare despre viața de familie! răspunseră Emily și Louis, ascunzându-și opera.

Antoine avu un moment de ezitare.

— E timpul să mergeți la culcare. Mâine, scularea dis-dimineață, ca să plecăm în Scoția. Hai, toată lumea în pat!

Emily și Louis nu se lăsară rugați și își strânseră lucrurile. După ce aranjă așternutul fiului său, Antoine stinse lumina și așteptă câteva clipe în întuneric.

— Lucrarea aia despre viața de familie... să mi-o citiți totuși și mie înainte de-a i-o da învățătoarei.

Intrând în baie, dădu nas în nas cu Mathias îmbrăcat deja în pijama, care se spăla pe dinți.

— Și, în afară de asta, te fac atent că eu am plătit-o pe babysitter! adăugă acesta, punând paharul la loc, pe etajeră.

Mathias îi spuse noapte bună lui Antoine, deschise ușa și strigă pe culoar:

— Data viitoare, plătește-ți mai bine niște lecții de franceză, pentru că biletul pe care mi l-ai lăsat azi-dimineață era plin de greșeli de ortografie!

Dar Mathias intrase deja în camera lui.

*

Ultimii clienți plecaseră. Enya închise ușa și stinse neonul din vitrină. Curăță sala, se asigură că scaunele erau aliniate lângă mese și se întoarse în oficiu. Verifică încă o dată dacă toate erau în ordine, separă bacșipurile de încasări și puse bancnotele într-un plic pe care avea de gând să-l ascundă sub saltea și să i-l dea

lui Yvonne când se va întoarce. Voi să împingă sertarul casei, dar acesta era blocat. Își strecură mâna și simți, în fundul lui, ceva care opunea rezistență. Era un portvizit foarte vechi, cu pielea patinată de vreme. Împinsă de curiozitate, Enya îl deschise. Înăuntru, găsi o foaie de hârtie îngălbenită, pe care o desfăcu.

7 august 1943

Fetița mea, iubirea mea scumpă,

Asta e ultima scrisoare pe care ți-o scriu. Într-o oră, mă vor împușca. Voi pași spre moarte cu fruntea sus, mândru că nu am vorbit. Nu fi mâhnită pentru această mare nenorocire care ne lovește, eu nu voi muri decât o dată, însă ticăloșii care vor trage în mine vor muri de fiecare dată când istoria îi va pomeni. Îți las moștenire un nume de care vei fi mândră.

Voiam să plec în Anglia; în schimb, voi sângeră în curtea unei închisori din Franța. Dar, pentru mine, libertatea ta și a ei prețuiesc cât viața. M-am luptat pentru ca lumea să fie mai bună și am mare încredere că tu îmi vei realiza visul, când nu voi mai fi.

Orice ai face, nu te da bătută niciodată, căci acesta e prețul libertății oamenilor.

Micuța mea Yvonne, mă gândesc mereu la ziua în care te-am dat în roata mare de la Ternes. Ce drăguță erai în rochia ta înflorată! Arătai cu degetul spre acoperișurile Parisului. Îmi amintesc de dorința pe care ți-ai pus-o. De aceea, înainte de-a fi arestat, am ascuns, într-un seif de bancă, ceva bani puși deoparte pentru tine; îți vor fi de folos. Acum, știu că visele nu au preț, dar poate că acești bani te vor ajuta totuși să ți-l realizezi pe al tău, atunci când eu nu voi mai fi. Îți pun cheia în portvizit, mama ta va ști să te călăuzească acolo unde trebuie.

Aud niște pași care se apropie, dar nu mi-e teamă decât pentru tine.

Vezi tu, aud cheia care se răsucesc în broasca celulei mele și e de-ajuns să mă gândesc la tine ca să zâmbesc. Jos, în curte, legat de stâlp, voi rosti numele tău.

Chiar dacă mor, nu te voi părăsi niciodată. În eternitatea mea, tu vei fi unica rațiune pentru care am existat pe acest pământ.

Realizează-te, tu ești speranța și mândria mea.

Tăticul tău care te iubește

Tulburată, Enya împături scrisoarea și o puse la loc, în portvizit. Împinse sertarul casei și stinse luminile din sală. Când urcă pe scară, i se păru că, în spatele ei, treptele de lemn trosneau sub pașii unui tată care nu-și părăsise niciodată fiica.

XIV

Fiecare își luase obligația de a-l trezi pe tatăl celuiilalt. Louis topăia în patul lui Mathias, în timp ce Emily trăgea, fără menajamente, plapuma de pe Antoine. O oră mai târziu după o mulțime de țipete și de încurcături — Mathias nu mai găsea biletele, Antoine nu era sigur că închisese robinetul gazelor — taxiul îi duse în sfârșit, la aeroportul Gatwick. Trebuiră să traverseze în fugă terminalul, pentru a reuși să se îmbarce — ultimii — înainte ca pasarela să fie ridicată. Boeingul 737 al companiei British Midland ateriză în Scoția la ora prânzului. Dacă, ajungând la Londra, Mathias crezuse că pentru el practica limbii engleze va fi un infern, întâlnirea cu funcționarul de la biroul de închiriere a mașinilor, de pe aeroportul din Edinburgh, îi arătă că, până atunci, nu cunoscuse decât purgatoriul.

— Nu înțeleg o vorbă din ce zice tipul ăsta. O mașină e o mașină, nu? Pe cuvânt dacă n-are prune în gură! se burzului Mathias.

— Lasă-mă pe mine, mă ocup eu de chestia asta, îl împinse deoparte Antoine.

După o jumătate de oră, un Kangoo de culoarea mărului verde o lua pe autostrada M9, înspre nord. Când trecură de orașul Lillinthgow, Mathias îi promise o înghețată cu șase bulgărași primului din cei trei care va izbuti să pronunțe acel nume. După ce se rătăcită când ocoliră Falkirk, ajunseră la căderea nopții în frumosul oraș Airth, al cărui castel străjuia, de pe o înălțime, râul Forth. În seara aceea, aveau să doarmă acolo.

Majordomul care îi întâmpină era pe cât de încântător, pe atât de hidos. Chipul îi era brăzdat de cicatrice, iar peste ochiul stâng avea o legătură. Vocea pițigăiată nu se potrivea deloc cu alura lui

de bătrân corsar. La cererea stăruitoare a copiilor și în pofida orei târzii, el, acceptă cu plăcere să-i ducă să viziteze clădirile-anexă. Emily și Louis fremătară de bucurie când le deschise ușile a două pasaje secrete ce plecau din salonul mare. Unul le permitea să ajungă în bibliotecă, iar celălalt, în bucătărie. Conducându-i spre ultimul etaj al donjonului, le spuse cu cel mai serios aer din lume că, în timpul nopții, apartamentele 3, 9 și 23 erau mai reci decât celelalte, ceea ce era perfect normal, dat fiind că erau bântuite. Conform rezervării înregistrate, oprise pentru ei ultimele două apartamente, fiecare înzestrat cu două paturi.

Antoine se aplecă spre urechea lui Mathias:

— Atinge-l!

— Ce tot spui?

— Îți spun să-l atingi; vreau doar să ne convingem că e real!

— Tu ai băut?

— Uită-te ce față are... Cine te poate asigura că nu e un strigoi? Tu ești ăla care a vrut să venim aici, așa că descurcă-te cum știi; atinge-l ușor de tot, dacă preferi, dar eu, unul, vreau să văd cu ochii mei că mâna ta nu-i traversează corpul.

— Ești ridicol Antoine.

— Bagă de seamă că eu nu mă mișc de aici dacă nu faci ce ți-am spus.

— Cum vrei...

Și, profitând de penumbra care domnea în fundul coridorului, Mathias îl ciupi la iuțeală de fund pe majordom. Acesta tresări.

— Poftim, acum ești mulțumit? șopti Mathias.

Uluit, omul se întoarse și-i privi lung pe cei doi fărtați, cu singurul ochi care-i rămăsese.

— Poate preferați să-i instalăm pe cei mici în aceeași cameră, iar pe dumneavoastră împreună, în cealaltă?

Simțind o oarecare ironie în tonul acestuia, Mathias își îngroșă vocea și confirmă imediat că fiecare tată va dormi foarte bine cu copilul lui.

Întorși în hol, Antoine se apropie de Mathias.

— Pot să vorbesc cu tine o clipă? șopti el trăgându-l mai la o parte.

— Ce mai e?

— Te rog să mă liniștești: poveștile astea cu fantome sunt doar ca să râdem? Nu crezi că locul este cu adevărat bântuit?

— Tu ai să mă întrebi și pe un telescaun din vârful unei piste

dacă pe munte e cu adevărat zăpadă?

Antoine tuși ușor și se întoarse să-l privească pe recepționar.

— La urma urmei, o să stăm toți în aceeași cameră; un pat mare pentru copii și un altul pentru părinți... o să ne îngheșuim. Și, dacă, așa cum spuneți este frig, asta o să ne scutească de o răceală!

Emily și Louis erau în al nouălea cer, vacanța începea strașnic de bine. După cina luată în fața șemineului din sufragerie, unde lemnele puse pe foc trosneau cu putere, toată lumea hotărî să se ducă la culcare. Mathias deschise marșul pe scara donjonului. Apartamentul pe care îl ocupau era magnific. Două paturi mari, din lemn sculptat, cu baldachine roșii, stăteau în fața ferestrelor ce dădeau spre râu. Emily și Louis adormiră de îndată ce stinseră lumina. Mathias se puse pe sforăit în mijlocul unei fraze. La primul țipăt scos de o cucuvaie, Antoine se lipi de el și nu se mai clinti cât fu noaptea de lungă.

*

A doua zi, de dimineață, fură serviți cu un mic dejun copios, înainte de plecare. Mașina începu să gonească spre viitoarea etapă. Toată după-amiaza vizitară castelul Stirling. Impresionantul edificiu fusese ridicat pe niște stânci vulcanice. Ghidul le istorisi povestea lui Lady Rose. Porecla acestei frumoase și tulburătoare femei venea de la culoarea rochiei de mătase pe care o purta întotdeauna fantoma ei când era zărită.

Unii ziceau că era Mary, regina Scoției, încoronată în 1553 în vechea capelă; alții preferau să creadă că era o văduvă disperată, căutând umbra unui soț ucis în luptele teribile duse în timpul asedierii castelului de către Eduard I, în 1304.

Locurile erau bântuite și de spectrul lui Lady Grey, intendentă Mariei Stuart, care își salvase regina de la o moarte sigură, smulgându-i cearșafurile ce luaseră foc. Din păcate, după fiecare apariție a lui Lady Grey, în castel se petrecea o dramă.

— Când mă gândesc că ne-am fi putut face vacanța la Club Med! mormăi Antoine în timpul vizitei.

Emily îi spuse să tacă, fiindcă nu auzea ce spunea ghidul.

De altfel, în acea seară, trebuiau să-și ciulească urechile, pentru a auzi pașii misterioși ce răsunau pe lângă contraforturi. Erau ai lui Margaret Tudor, care aștepta noapte de noapte să i se

întoarce soțul, James al IV-lea, pierdut pe vecie în luptele împotriva fratelui său vitreg, Henric al VIII-lea.

— Pricep eu că l-a pierdut, dar cum oi fi vrând să ne descurcăm cu atâtea cifre? exclamă Mathias.

De data asta, Louis fu cel care îl chemă la ordine.

*

În dimineața următoare, Louis și Emily deveniră mai nerăbdători ca niciodată: aveau să viziteze castelul Glamis, despre care se știa că era unul dintre cele mai frumoase și mai bântuite din Scoția. Paznicul era încântat să-i întâmpine; ghidul obișnuit era bolnav, dar el știa mult mai multe decât acesta. Conducându-i din încăperi pe coridoare, și de pe culoare în donjoane, bătrânul gârbov le spuse că regina-mamă locuise în castel, pe când era copilă. Apoi, se întorsese aici ca s-o aducă pe lume pe încântătoarea prințesă Margaret. Dar istoria castelului se pierdea în noaptea timpurilor; aici fusese și locuința celui mai infam dintre regii Scoției: Macbeth!

Aceste pietre adăposteau o cohortă de fantome. Profitând de o pauză — scara din turnul orologiu lui ostenise picioarele ghidului — Mathias se îndepărtă de grup. Spre marea lui disperare, telefonul celular n-avea deloc semnal. Ultima oară când îi trimisese un mesaj lui Audrey fusese în urmă cu două zile. Mergând spre alte încăperi, aflară că acolo puteau vedea spectrul unui tânăr servitor, mort de frig în șanțul cu apă, și pe cel al unei femei fără limbă, care se târa pe coridoare, la căderea nopții. Dar cel mai mare mister era cel al camerei dispărute. Din afara castelului, i se vedea perfect fereastra, iar, în interior, nimeni nu putea găsi drumul spre ea. Legenda povestea cum contele de Glamis, care juca o partidă de cărți cu niște prieteni, a refuzat s-o întrerupă când orologiul a anunțat că venise duminică. Atunci, li s-a alăturat un străin cu o capă neagră. Când un servitor a venit să le aducă de mâncare, și-a descoperit stăpânul jucând cărți cu diavolul, în mijlocul unui cerc de foc. De atunci, încăperea a fost zidită, iar intrarea i s-a pierdut pentru totdeauna. Dar ghidul adăugă că, după ce vor termina vizita din acea seară, îi vor putea auzi din camerele lor pe jucătorii care își împărțeau cărțile.

Întorși pe aleile parcului, Antoine mărturisi că i se făcuse lehamite de toate poveștile alea cu strigoi și că nici nu putea fi

vorba ca vreun tânăr servitor înghețat bocnă să-i aducă tava — dacă l-ar pune păcatul să sune la *room-service* în toiul nopții — și, cu atât mai puțin, s-o aibă ca vecină de palier pe vreo femeie fără limbă.

Furios, Louis obiectă lui taică-său că nu se pricepea deloc la fantome și, cum acesta din urmă nu pricepea câtuși de puțin unde voia băiatul să ajungă, Emily se grăbi să-i sară în ajutor.

— Spectrele și strigoii n-au nimic în comun. Dacă te-ai fi informat puținel, ai fi știut că există trei feluri de fantome — cele luminoase, cele subiective și cele obiective — și că, deși te pot băga zdravăn în răcori, sunt absolut inofensive; în timp ce strigoii, cum zici tu, care confunzi totul, ei bine, ăștia sunt morți vii și sunt răi. Prin urmare, vezi că n-au nimic în comun, pentru că nu-s la fel!

— Ei bine, puțin îmi pasă dacă sunt ectoplasme sau cataplasme, eu, unul, mă culc diseară într-un Holiday Inn! Și, pe urmă, aş putea să știu și eu de când sunteți voi doi așa de experți în fantome? răspunse Antoine, uitându-se la copii.

Mathias interveni imediat.

— Totuși, sper că acum n-ai să te plângi că avem copii cultivați!

Mathias își învârtea întruna celularul în buzunarul impermeabilului. Într-un hotel modern ar fi avut mai multe șanse să dea un telefon. Acum ori niciodată! Trebuia să sară în ajutorul prietenului său. Îi anunță pe cei doi copii că, în noaptea aceea, fiecare va avea camera lui. Deși paturile din castelele scoțiene erau imense, de când îl împărțea pe al lui cu Antoine, nu mai dormea prea bine... Degeaba tot spuneau ghizii că încăperile erau înghețate; în ultimele nopți, lui îi fusese din cale-afară de cald.

Și, când se îndreptară spre mașină, mergând înaintea lui Louis și a lui Emily, care nu-i slăbeau nici o clipă, ciudata lor conversație le-ar fi uluit pe fantomele acelor locuri...

— Ba da, îți jur că te-ai lipit... Mai întâi, te foiești întruna și, pe urmă, te lipești!

— Ba nu mă lipesc deloc!... În schimb, tu sforăi!

— Asta m-ar mira, încă nu mi-a spus nici o femeie că sforăi.

— Ah, da? Și, mă rog, când ți-ai petrecut tu ultima noapte cu o femeie? Chiar și Caroline Leblond spunea că sforăi!

— Ia mai tacă-ți fleanca!

*

Seara, când își ocupară camerele de la Holiday Inn, Emily o sună pe maică-sa, ca să-i povestească ziua petrecută la castel. Valentine se bucura să-i audă vocea. Bineînțeles că îi era dor de ea; în fiecare seară, înainte de-a adormi, îi săruta fotografia, iar la birou privea tot timpul micul desen pe care Emily i-l strecurase în portvizit. Da, și pentru ea vremea trecea greu, o să vină în curând, poate chiar în weekendul ăsta, după ce se întoarce. N-avea decât să i-l dea pe tăticu', știa că e lângă ea, o să organizeze totul cu el. Sâmbătă trebuia să meargă la un seminar, dar va lua trenul imediat după aceea. Avea s-o caute duminică dimineața, să petreacă toată ziua împreună, ca două îndrăgostite, îi promitea... Da, ca atunci când stăteau amândouă. Acum, nu trebuia să se gândească decât la castelele alea frumoase și să se bucure din plin de vacanța minunată pe care i-o oferea tatăl ei... Și Antoine... da... bineînțeles!

Mathias vorbi cu Valentine, apoi îi dădu fiicei sale din nou receptorul. Când Emily închise, el îi făcu lui Mathias un semn discret să se uite la Louis. Băiețelul stătea singur, fixând ecranul televizorului... dar acesta era stins.

Antoine își strânse fiul la piept și îl acoperi cu mângâieri, mângâieri care cuprindeau întreaga dragoste adunată între brațele lor unite...

*

Profitând de faptul că Antoine le făcea baie copiilor, Mathias se întoarce la recepție, pretextând că-și uitase puloverul în Kangoo.

În hol, izbuti — ajutându-se de o sumedenie de mișcări și strigări — să se facă înțeles de portar. Din păcate, hotelul nu avea decât un singur calculator, în biroul contabilității, iar clienților nu li se permitea să trimită e-mailuri de pe el. În schimb, bărbatul îi propuse cu multă amabilitate, să-l trimită el, de îndată ce patronul nu va fi atent. După câteva minute, Mathias îi înmână un text scris în grabă pe o bucățică de hârtie.

La ora unu noaptea, Audrey primea următorul e-mail:

Sunt plecut în Scuția cu cupiii, me introduc sâmbata viitoare; a

fost impasibil să dau de tine. Mi-e dur teribel de tine. Matthiew.

A doua zi, de dimineață, când Antoine se și instalase la volan, cu copiii prinși în centuri, pe bancheta din spate, telefonistul traversă în fugă parcare hotelului și îi dădu lui Mathias un plic.

Matthiew dragule,

Eram îngrijorată că nu puteam intra în legătură cu tine; sper să faci o călătorie frumoasă. Mie-mi place așa de mult Scutia și scutierii ei! Voi veni în cur and să te văd. Și mie mi-e dur de tine... și-n căcum!

A ta, Hepburn

Fericit, Mathias îndoii foaia și o băgă în buzunar.

— Ce era aia? întrebă Antoine.

— Un duplicat după nota de plată a hotelului.

— Eu plătesc cazarea și ei îți dau factura ție!

— Tu n-o poți trece pe nota de cheltuieli, eu însă pot! Și, la urma urmei, lasă vorba și fii atent la drum. Dacă e să mă iau după hartă, trebuie să faci imediat la dreapta... La dreapta am zis, de ce ai făcut la stânga?

— Pentru că ții harta pe dos, adormitule!

*

Mașina mergea spre nord, în direcția Highlands. Urmau să oprească în încântătorul sătuc Speyside, celebru pentru distileriile lui de whisky și, după masa de prânz, aveau să viziteze faimosul castel Cawdor. Emily povesti că era de trei ori bântuit: mai întâi de o ectoplasmă misterioasă, îmbrăcată toată în mătase violetă, apoi de celebrul John Campbell din Cawdor și, în sfârșit, de o foarte tristă femeie fără mâini. Aflând cine era la treilea locuitor al castelului, Antoine călcă pedala de frână, iar mașina alunecă mai bine de cincizeci de metri.

— Ce te-a apucat?

— Vă poftesc să alegeți mintenaș! Ori mâncăm, ori mergem și o vedem pe femeia ciungă; eu pe amândouă nu le fac! E prea din cale-afară!

Copiii clătinară din cap, abținându-se de la orice comentariu. Decizia fu luată de întreaga adunare. Antoine era scutit de vizită

și îi aștepta la han.

Cum ajunseră, Emily și Louis o șterseră spre chioșcul cu suvenire, lăsându-i pe Antoine și pe Mathias singuri la masă.

— Ce mă fascinează pe mine e că, de trei zile încoace, dormim în locuri care mai de care mai angoasante, iar tu pari să le fi dat de gust! În dimineața asta, în timpul vizitei la castel, vârsta ta mintală era de patru ani, spuse Antoine.

— Apropo de gust! răspunse Mathias, citind meniul. Nu vrei să iei specialitatea zilei? E bine să guști întotdeauna din mâncărurile locale.

— Depinde! Ce este?

— Haggis.

— N-am idee ce-o fi aia, dar haggis să fie, îi spuse Antoine chelneriței care lua comanda.

Zece minute mai târziu, când ea le puse dinainte un prapure de oaie umplut, Antoine își schimbă părerea. Două ochiuri l-ar fi mulțumit pe deplin, nu-i mai era așa de tare foame. La sfârșitul mesei, Mathias și copiii plecară să-și facă vizita și-l lăsară pe Antoine la restaurant.

La masa alăturată, un tânăr și însoțitoarea lui vorbeau despre proiectele lor de viitor. Ciulind urechea, Antoine înțelese că vecinul lui era tot arhitect; singur la masă, se plictisea de moarte, așa că avea două motive cum nu se poate mai bune pentru a intra în vorbă.

Antoine se prezentă, iar bărbatul îl întrebă dacă e francez, așa cum bănuia el. Antoine nu trebuia să se ofenseze, engleza lui era perfectă, dar, cum el însuși trăise câțiva ani la Paris, îi era ușor să identifice acel vag accent.

Antoine adora Statele Unite și ar fi vrut să știe din ce oraș veneau; le recunoscuse și el accentul.

Perechea era originară din San Francisco și se afla într-o binemeritată vacanță.

— Ați venit în Scoția ca să vedeți fantomele? se interesa Antoine.

— Nu; în privința asta, am acasă tot ce-mi trebuie. E de-ajuns să deschid dulapurile, spuse tânărul, privind-și însoțitoarea.

Tânăra îi trase un picior pe sub masă.

El se numea Arthur, ea Lauren, și amândoi străbăteau Europa, urmând aproape cu sfințenie itinerarul recomandat de niște vechi prieteni, Georges Pilguez și soția care se întorseseră

încântați de periplul făcut anul trecut. De altfel, în cursul acelei călătorii, se căsătoriseră în Italia.

— Și dumneavoastră ați venit aici tot ca să vă căsătoriți? întrebă Antoine, îmboldit de curiozitate.

— Nu, nu încă, răspunse încântătoarea tânără.

— Noi sărbătorim un alt eveniment fericit, continuă vecinul de masă. Lauren este însărcinată, ne așteptăm bebelușul la sfârșitul verii. Dar să nu spuneți la nimeni; pentru moment, e secret.

— Nu vreau să se afle la Memorial Hospital, Arthur! spuse Lauren.

Se întoarse spre Antoine și îl luă, cu drăgălășenie, de-o parte.

— Tocmai am fost titularizată și nu vreau să se vorbească pe culoare că aș fi o absenteistă. E normal, nu?

— A fost numită șef de serviciu vara trecută, iar meseria o cam obsedează, continuă Arthur.

Conversația se lungi: tânăra doctoriță avea o replică fără egal. Antoine era fermecat de înțelegerea care domnea între cei doi. Când se scuzară — trebuiau să pornească la drum — Antoine îi felicită pe amândoi pentru bebeluș și le făgădui că va fi discret. Dacă va veni cândva în vizită la San Francisco, spera să nu aibă nici un motiv pentru a ajunge la Memorial Hospital.

— Nu ziceți vorbă mare!... Credeți-mă, viața are mult mai multă imaginație decât noi!

La plecare, Arthur îi dădu lui Antoine cartea sa de vizită, punându-l să promită că, dacă va veni într-o zi în California, îi va căuta.

*

Mathias și copiii se întoarseră nebuni de bucurie pentru felul în care-și petrecuseră după-amiaza. Ar fi trebuit să vină și Antoine cu ei, castelul Cawdor era magnific.

— Ce-ai zice dacă am face o incursiune la San Francisco anul viitor? întrebă Antoine, pornind iar la drum.

— Nu le am cu hamburgerii, răspunse Mathias.

— Ei bine, nici eu nu le am cu haggisul, și totuși sunt aici.

— Bun, păi, om vedea la anul. Da' nu vrei să mai bagi ceva viteză? Abia ne târâim!

A doua zi, porniră spre sud și făcură o oprire îndelungată pe malul lacului Lock Ness. Mathias parie pe o sută de lire că

Antoine n-o să fie „cap” [abil] să-și moaie nici măcar un picior în lac și câștigă pariul.

Vineri dimineață, vacanța era deja pe terminate. La aeroportul din Edinburgh, Mathias o bombardă pe Audrey cu mesaje. Îi trimise unul stând ascuns după un suport de ziare, altele două de la toaletă, unde „trebuise” să se întoarcă după un sac uitat lângă o chiuvetă, un al patrulea în timp ce Antoine trecea pe sub porticul de securitate, un al cincilea din spatele acestuia, când cobora spre pasarela ce ducea la avion, și ultimul în timp ce Antoine punea în compartimentele de bagaje bluzoanele copiilor. Audrey era fericită că Mathias se întoarce, avea un chef nebun să-l vadă și, în curând, va veni la el.

În avionul care-i ducea acasă, Antoine și Mathias se luară la ceartă — întocmai ca la venire — ca să nu se așeze lângă hublou.

Lui Antoine nu-i plăcea să fie înghesuit la capătul rândului, iar Mathias îi reaminti că pe el îl lua amețea.

— Se știe prea bine că nimeni nu are amețea în avion! Vorbești prostii, bodogăni Antoine, așezându-se lângă hublou, în pofida voinței sale.

— Ei bine, când mă uit la capătul aripii, eu am!

— Ei bine, n-ai decât să nu te uiți la ea. Și, oricum, poți să-mi spui ce interes ai avea să te uiți la capătul unei aripi? Ți-e teamă să nu se desprindă?

— Nu mi-e teamă de nimic! Tu ești ăla care se teme să nu se desprindă aripa, de-aia nu vrei să stai lângă hublou! Cine strânge din pumni când sunt turbulențe?

*

Acasă, la Londra, Emily rezumă la perfecție prietenia care-i lega pe cei doi bărbați. Îi destăinuie jurnalului ei intim că Antoine și Mathias erau exact la fel..., dar într-un fel foarte diferit; și, de data asta, Louis nu mai avu nimic de adăugat pe margine!

XV

În biroul directorului secției de știri, Audrey află, în acea dimineață de vineri, o veste care o făcu să sară în sus, nebună de bucurie. Redacția canalului, mulțumită de munca ei, hotărâse

să acorde mai multă importanță subiectului de care se ocupa. Pentru a-și completa reportajul, trebuia să se ducă la Ashford, unde se instalase o parte a comunității franceze. Ca să-și realizeze interviurile, ar fi fost cel mai bine să întâlnească diverse familii sâmbăta, la prânz, când ieșeau copiii de la școală. Audrey ar fi profitat de ocazie pentru a reface unele imagini inutilizabile din pricina unei povești din care directorul secției de știri n-ar pricepe nimic. El nu auzise pesemne niciodată, în toată cariera lui, de vreun „obiectiv de cameră care cadra defectuos planurile”, dar exista un început în toate... La Londra urma să vină și un cameraman profesionist. Audrey abia avea timp să se întoarcă acasă ca să-și facă valiza: trenul ei pleca peste trei ore.

*

Ușa era deschisă, dar Mathias nu găsisese cu cale să iasă din camera din spatele librăriei. La această oră din zi, majoritatea clienților care așteptau să le iasă copiii de la școală intrau la el doar ca să răsfoiască paginile unei reviste și plecau după câteva minute, fără să cumpere nimic. Abia când auzi o voce ușor voalată întrebând dacă avea un Lagarde și Michard, secolul al XVIII-lea, lăsă cartea din mână și se repezi în librărie.

Se priveau, uluit fiecare că îl revede pe celălalt; pentru Mathias, surpriza era totală. O luă în brațe pe Audrey și, de data asta, aproape că ei îi veni amețeala. Cât avea să stea?... — De ce să vorbească deja despre plecare, când abia sosise?... — Pentru că lui timpul i se păruse foarte lung... Patru zile aici era puțin... Pielea ei era ca mătasea, și el o dorea... — Ea avea în buzunarul impermeabilului cheia de la apartamentul din Brick Lane... — Da, o să găsească el pe cineva care să stea cu Emily; o să se ocupe Antoine de chestia asta. — Antoine?... — Un prieten cu care fusese în vacanță... dar gata cu vorba! Era atât de fericit că o vede, voia să-i audă vocea... — Ea trebuia să-i mărturisească ceva, era nițel cam rușinată... dar, pentru că îi fusese atât de greu să dea de el când plecase în Scoția... era dificil de spus... Oh, dar, la urma urmei, era mai bine să mărturisească: ajunsese să creadă că e însurat, că o minte... toate mesajele alea, care soseau întotdeauna înainte de cină, și apoi tăcerea din fiecare seară... era dezolată, dar asta i se întâmpla din cauza rănilor

trecutului... — Bineînțeles că nu era supărat pe ea... dimpotrivă; acum, totul era clar, era mult mai bine când lucrurile se limpezeau. Evident că Antoine știa de ei doi, acolo vorbise întruna despre ea... Și el murea de dorința de-a se întâlni cu ea... poate că nu în acest weekend, fiindcă timpul le era drămuț ... nu voia să fie decât cu ea. — Ea avea să se întoarcă la începutul serii, acum avea întâlnire cu cameramanul la Pimlico și se ducea la Ashford. Din păcate, da, a doua zi avea să lipsească, poate că și duminică; e adevărat, dacă le dădeai deoparte pe astea, nu le mai rămâne au decât două zile... Trebuia neapărat s-o ia din loc, era deja în întârziere. Nu, nu o putea însoți la Ashford, canalul ceruse un profesionist specializat în cadrele... N-avea nici un rost să facă mutra asta, colegul ei era căsătorit și aștepta un copil... Trebuia s-o lase să plece, altfel nu avea să ajungă la întâlnire... Și ea voia să-l mai sărute. O să se revadă la barul lui Yvonne... pe la ora opt.

*

Audrey urcă într-un taxi, iar Mathias se repezi la telefon. Antoine era în ședință; McKenzie nu trebuia decât să-l anunțe să le dea copiilor de mâncare și, mai ales, să nu-l aștepte. Nimic grav, un prieten de la Paris, în trecere prin Londra, îi făcuse surpriza să intre în librărie. Soția lui tocmai îl părăsise și ceruse să păstreze ea copiii. Amicului său îi era cum nu se poate mai greu, așa că avea să se ocupe de el în seara asta. Se gândise el să-l aducă acasă, dar nu era o idee bună... din cauza copiilor. McKenzie era întru totul de acord cu Mathias, era o idee foarte proastă! Îi părea sincer rău pentru prietenul lui Mathias, ce tristețe... Și, în legătură cu copiii, cum suportau situația odraslele prietenului său?

— Ei bine, ascultă, McKenzie, întrebarea asta o să i-o pun diseară, iar mâine te sun ca să-ți povestesc!

McKenzie tuși ușor în receptor și făgădui să transmită mesajul. Mathias închise cel dintâi.

*

Audrey ajunse cu întârziere la întâlnire. Îi spuse cameramanului ce anume aștepta de la el, iar acesta o întrebă

dacă putea nădăjdui să se întoarcă acasă în aceeași seară.

Nici Audrey n-avea chef să doarmă la Ashford, dar munca era pe primul plan. Își dădură întâlnire, pentru a doua zi, pe peronul gării, la primul tren.

Revenind în cartier, se duse să-l ia pe Mathias. În librărie erau trei clienți; din stradă, ea îi făcu semn că îl așteaptă la Yvonne.

Audrey se instalează la bar.

— Să vă păstrez o masă? întrebă patroana.

Audrey nu știa dacă o să ia cina acolo. Prefera să aștepte la bar. Își comandă ceva de băut. Restaurantul era gol; Yvonne se apropie să stea de vorbă cu ea și să-și mai omoare plictiseala.

— Sunteți într-adevăr ziarista care face emisiuni despre noi? spuse Yvonne, ridicându-se. De data asta, cât o să rămâneți?

— Numai câteva zile.

— Atunci, în weekendul ăsta, nu care cumva să pierdeți marea sărbătoare a florilor, din Chelsea, spuse Sophie, care se așeză lângă ele.

Evenimentul, care nu avea loc decât o dată pe an, prezenta creațiile celor mai mari horticultori și posesori de pepiniere din țară. Aici, puteai vedea și cumpăra noi varietăți de trandafiri și de orhidee.

— Viața pare cu adevărat dulce de partea asta a Canalului Mânecii, spuse Audrey.

— Depinde pentru cine, răspunse Yvonne. Dar trebuie să mărturisesc că, atunci când ți-ai făcut un rost în cartier, nu prea mai ai chef să pleci de aici.

Yvonne adăugă, spre marea fericire a lui Sophie, că oamenii din Bute Street deveniseră, o dată cu vremea, aproape o familie.

— În orice caz, aveți aerul că formați o gașcă de prieteni tare frumoasă, răspunse Audrey, uitându-se la Sophie. Locuiți cu toții de mult în cartier?

— La vârsta mea, nu mai stai să numeri. Antoine și-a deschis agenția la un an după ce i s-a născut băiatul, iar Sophie s-a mutat aici puțin după aceea, dacă nu mă înșală memoria.

— Opt ani! îi luă vorba din gură Sophie, sorbind din pahar cu paiul. Iar Mathias este ultimul sosit, încheie ea.

Yvonne se necăji pentru că aproape și uitase de el.

— Ce-i drept, nu este aici decât de puțină vreme, o scuză Sophie.

Audrey roși.

— Aveți o expresie ciudată, am spus eu ceva? întrebă Yvonne.

— Nu, nimic deosebit. De fapt, am avut ocazia să-i iau și lui un interviu. Mi s-a părut că stă în Anglia dintotdeauna.

— A debarcat la 2 februarie, mai exact, afirmă Yvonne.

Ea nu avea să uite nicicând acea dată. Era ziua în care se pensionase John.

— Timpul este relativ, adăugă ea. Probabil că Mathias o avea impresia că s-a mutat aici mai de mult. Când s-a instalat aici, a avut parte de ceva neplăceri.

— Ce fel de neplăceri? întrebă, discretă, Audrey.

— Dacă aş vorbi despre asta, m-ar omorî. Ah, dar, la urma urmei, el este singurul care nici nu are habar de ceea ce ştie toată lumea.

— Cred că ai dreptate, Yvonne. Mathias te-ar omorî! o întrerupse Sophie.

— Poate, dar toate aceste secrete ale lui Polichinelle mă calcă pe nervi şi, pe urmă, azi am chef să mă exprim, continuă stăpâna locului, turnându-şi încă un pahar de bordeaux. Mathias nu şi-a revenit niciodată după despărţirea de Valentine... mama fetei lui. Şi, cu toate că el e gata să jure că nu-i așa, s-a mutat aici, în mare parte, şi ca s-o recucerească. Dar n-a avut noroc: chiar în momentul când venea el în oraş, ea a fost mutată la Paris. Şi cred că ar fi şi mai furios pe mine pentru că spun asta, dar cred că viaţa i-a făcut un straşnic serviciu. Valentine nu se mai întoarce.

— Acum, chiar că o să te urască, repetă Sophie, încercând să-i taie vorba lui Yvonne. Pe domnişoara nu o interesează toate poveştile astea.

Yvonne se uită la cele două femei aşezate la barul ei şi dădu din umeri.

— Probabil că ai dreptate. Şi, pe urmă, am treabă. Îşi luă paharul şi se îndreptă spre oficiu.

— Sucul de roşii e din partea casei, spuse ea, plecând de la bar.

— Îmi pare nespuse de rău, spuse Sophie, jenată. De obicei, Yvonne nu prea e vorbărească... cu excepţia cazurilor când e tristă. Şi, dacă mă uit prin sală, seara nu pare a fi strălucită.

Audrey rămase tăcută. Puse paharul la loc pe tejghea.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă Sophie. Sunteţi absolut palidă.

— Mie îmi pare rău! E din cauza trenului, mi-a fost greaţă tot

drumul, spuse Audrey.

Audrey trebui să-și mobilizeze toate forțele pentru a suporta greutatea care-i apăsa pieptul. Nu pentru că Yvonne îi spusese de ce părăsise Mathias Parisul. Ci pentru că, auzind numele lui Valentine, se simțise proiectată în sânul unei intimități care nu-i aparținea, iar durerea era sfâșietoare.

— Trebuie să am o mutră înspăimântătoare, spuse Audrey.

— Nu, v-ați recăpătat culorile, răspunse Sophie. Veniți cu mine, hai să facem câțiva pași.

O invită în spatele prăvăliei ei ca să se răcorească.

— Uite, acum nu se mai cunoaște nimic, spuse Sophie. Trebuie să fie vreun virus prin aer; de azi-dimineață și mie mi-e cam greață.

Audrey nu mai știa cum să-i mulțumească. Mathias intră în florărie.

— Ești acolo? Te-am căutat peste tot.

— Ar fi trebuit să încep de aici, unde sunt întotdeauna, răspunse Sophie.

Dar Mathias se uita la Audrey.

— Te așteptam și am venit să admir florile, îi spuse ea.

— Mergem? întrebă Mathias. Am închis librăria.

Sophie tăcea. Privirea i se plimba de la Audrey la Mathias și de la Mathias la Audrey. Și, când ei doi plecară, nu putu să nu se gândească la câtă dreptate avusese Yvonne. Dacă Mathias o să audă vreodată de discuția aceea, cu siguranță că o să-i vină s-o omoare.

Taxiul mergea pe Old Brompton Road. La intersecția cu Clareville Grove, Mathias arătă cu degetul spre casa lui.

— Are un aer impozant, spuse Audrey.

— Are farmec.

— O să mă primești în vizită, într-o zi?

— Da, într-o zi..., răspunse Mathias.

Audrey își lipi capul de geam. Mathias îi mângâie mâna; ea tăcea.

— Ești sigură că nu vrei să mergem să luăm cina? întrebă el. Ai un aer ciudat.

Mathias îi propuse să se plimbe puțin pe jos, aerul serii avea să-i facă bine. Taxiul îi lăsa pe cheiul Tamisei. Se așezară pe bancă, la capătul digului. În fața lor, luminile Turnului Oxo se

oglindeau în fluviu.

— De ce ai vrut să vii aici? întrebă Audrey.

— Pentru că, după weekendul petrecut împreună, m-am întors aici de mai multe ori. Întru câțva, ăsta e locul nostru.

— Nu asta te-am întrebat eu, dar nu mai are importanță.

— Ce te necăjește?

— Nimic, te asigur; mi-au trecut prin minte niște tâmpenii, dar le-am alungat.

— Atunci, ți-a revenit pofta de mâncare? Audrey zâmbi.

— Crezi că, într-o zi, ai să poți urca acolo? întrebă ea, ridicând capul.

La ultimul etaj, ferestrele restaurantului erau luminate.

— Poate, într-o zi, răspunse Mathias, visător.

O duse pe Audrey spre promenada din lungul malului.

— Care era întrebarea pe care voiai să mi-o pui?

— Mă întreb am de ce ai venit să stai la Londra.

— Presupun că pentru a te întâlni pe tine, răspunse Mathias.

Intrară în apartamentul din Brick Lane. Mathias o trase pe Audrey în cameră. Rămaseră tot restul serii îmbrățișați în patul făcut în grabă. Pe măsură ce timpul trecea, amintirea momentului neplăcut petrecut în barul lui Yvonne se ștergea din memoria lui Audrey.

La miezul nopții, i se făcu foame. Frigiderul era gol, așa că se îmbrăcă la iuțea și coborâra în fugă spre Spitalfields. Se instală în fundul unuia dintre acele restaurante deschise toată noaptea. Clientela era eteroclită. Așezați alături de masa unor muzicieni, se amestecă în conversația lor. Și, în timp ce Audrey se înflăcăra, susținând — împotriva părerii celorlalți — că Chet Baker fusese un trompetist mult mai mare decât Miles Davis, Mathias o sorbea din ochi.

Străduțele Londrei erau frumoase când ea mergea la brațul lui. Își ascultau zgomotul pașilor; se jucau cu propria umbră, care se întindea pe asfalt, în lumina unui felinar. Mathias o conduse pe Audrey înapoi la casa de cărămidă roșie, se lăsă tras din nou în apartament și plecă noaptea, foarte târziu, când ea îl ușui: peste câteva ore, lua trenul și o aștepta o lungă zi de muncă. Nu știa când avea să se întoarcă de la Ashford. Îi făgădui că-l sună a doua zi.

Întors acasă, Mathias dădu peste Antoine, care lucra la biroul

lui.

— Ce faci aici, încă trează?

— Emily a avut un coșmar, m-am sculat ca s-o liniștesc și n-am mai putut să adorm. Și, atunci, m-am apucat să-mi pun la zi lucrările întârziate.

— Acum îi e bine? întrebă Mathias îngrijorat.

— Eu nu ți-am spus că e bolnavă, ți-am spus că a avut un coșmar. V-ați făcut de lucru cu poveștile alea, ale voastre, cu fantome.

— Ia zi, nu cumva ai uitat de ce am fost în Scoția?

— Weekendul viitor, încep lucrările la Yvonne.

— Cu asta te ocupai?

— Printre altele!

— Mi-arăți și mie? spuse Mathias, scoțându-și vestonul.

Antoine deschise mapa cu planșe și le întinse în fața prietenului său. Mathias se extazie:

— O să fie formidabil; ce bine o să-i pară!

— Poate!

— Tot tu plătești execuția?

— Nu vreau să știe ea; ne-am înțeles?

— O să coste mult proiectul?

— Dacă las deoparte onorariile agenției, să spunem că o să pierd echivalentul câștigului de pe două șantiere.

— Și îți permiți?

— Nu.

— Atunci, de ce faci asta?

Antoine îl privi lung pe Mathias.

— Este exact ce ai făcut tu în seara asta: i-ai ridicat moralul unui prieten căruia nevastă-sa i-a dat papucii, când tu însuți suferi atâta după despărțirea de Valentine.

Mathias nu răspunse nimic. Se aplecă asupra desenelor lui Antoine și se uită încă o dată la noul aspect pe care avea să-l capete, în curând, restaurantul.

— Câte scaune sunt cu totul? întrebă el.

— Tot atâtea cât numărul de locuri, șaptezeci și șase!

— Și cât costă un scaun?

— De ce? întrebă Antoine.

— Pentru că o să i le ofer eu...

— N-ai vrea să mergi în grădină, să fumezi un trabuc bun? spuse Antoine, luându-l pe Mathias de umăr.

— Ai văzut cât e ceasul?

— Doar n-o să te apuci, acum, să îmi iei replicile! E cea mai bună oră, vin zorii. Mergem?

Așezat pe marginea micului zid despărțitor, Antoine scoase două Monte Cristo din buzunar. Le adulmecă, înainte de a le încălzi la flacăra unui chibrit. Când socoti că trabucul lui Mathias era gata, îl tăie, i-l întinse și începu să și-l pregătească pe al lui.

— Cine e tovarășul tău de suferință?

— Un oarecare David.

— N-am auzit niciodată de el! răspunse Antoine.

— Ești sigur? Mă mir... Nu ți-am vorbit niciodată de David?

— Mathias... ai gloss pe buze! Dacă mă mai aburești mult, o să ridic înapoi peretele despărțitor.

*

Audrey dormi tot drumul. Când sosiră la Ashford, cameramanul trebui s-o zgâlțâie ca s-o trezească până să intre trenul în gară. Toată ziua munciră fără preget, dar se înțelesesă de minune. Când el îi ceru să-și scoată eșarfa, care îl împiedica la cadraj, pe Audrey o cuprinse o dorință nebună de a întrerupe filmarea, pentru a se repezi la telefonul mobil. Dar la librărie suna mereu ocupat: Louis petrecea o mare parte a după-amiezii în fața calculatorului instalat în încăperea din dosul prăvăliei. Schimba e-mail uri cu Africa, iar Emily îi corecta greșelile de ortografie. Pentru ea, acesta era cel mai bun mod de a-și potoli nerăbdarea care o cuprindea tot mai mult, și nu fără motiv...

*

...Seara, când stăteau la masă, ea le dădu vestea. O sunase mama și-i spusese că o să vină la noapte, târziu, și o să stea la hotelul de pe Bute Street, peste drum de ei. A doua zi, o s-o ia, să petreacă o duminică genială: doar ele două.

La sfârșitul cinei, Sophie îl luă deoparte pe Antoine și se oferi să-l ducă pe Louis la sărbătoarea florilor din Chelsea. Fiul lui avea mare nevoie de puțină înțelegere feminină. Când taică-său era de față, copilul era mai puțin deschis. Sophie citea în ochii băiețelului ca într-o carte deschisă.

Emoționat, Antoine îi mulțumi. Și, pe urmă, propunerea pica

numai bine: avea să profite de ocazie pentru a-și petrece ziua la agenție. În felul ăsta, își mai aducea la zi lucrările întârziate. Mathias nu spunea nimic. La urma urmei, să-și organizeze fiecare ziua și să-l lase pe el în plata Domnului! În fond, și el avea un program!... Cu condiția ca Audrey să se întoarcă totuși de la Ashford. Ultimul mesaj primit de la ea spunea: *În cel mai rău caz, mâine, la sfârșitul după-amiezii.*

*

Antoine plecase de acasă în zori. Când intră în agenție, Bute Street încă mai dormea. Puse de cafea, deschise larg ferestrele biroului și începu să lucreze.

Așa cum promisese, Sophie trecu să-l ia pe Louis la ora șapte. Băiețelul insistase să-și pună blazerul, iar Mathias, încă buimac de somn, se căznise să facă bine nodul micuței lui cravate. Sărbătoarea florilor din Chelsea avea tradițiile ei și uzanța cerea să fii foarte elegant. Sophie o făcu pe Emily să râdă în hohote, când intră în salon purtându-și pălăria cât roata carului.

De îndată ce Sophie și Louis plecară, Emily urcă să se pregătească. Și ea voia să fie frumoasă. Își va pune salopeta bleu, bascheții și tricoul roz; când era îmbrăcată așa, mama îi spunea întotdeauna că e drăguță de-i vine s-o mănânce. Soneria țârâi; fetița voia să se mai pieptene puțin, atâta pagubă dacă o va face pe mami să aștepte. La urma urmei, și ea o aștepta de două luni!

Mathias o primi pe Valentine ciufulit și îmbrăcat în halat.

— Sexy! spuse ea, intrând.

— Credeam că o să ajungi mai târziu.

— Am fost în picioare de la șase dimineața și, după aia, la hotel m-am tot învățat prin cameră. Emily s-a sculat?

— Se pune la patru ace, dar șșșt, eu nu ți-am spus nimic! Cred că se schimbă a zecea oară, îți imaginezi în ce hal o fi baia!

— Copilul ăsta a moștenit totuși vreo două-trei chestii și de la taică-său, râse Valentine. Îmi faci o cafea?

Mathias trecu în bucătărie.

— E frumos la voi, exclamă Valentine, uitându-se în jur.

— Antoine are gust... De ce râzi?

— Pentru că tot așa spuneai și despre mine, când veneau prietenii să cineze la noi, zise Valentine, așezându-se pe un

taburet.

Mathias umplu cana și o puse în fața lui Valentine.

— Ai zahăr? îl întrebă ea.

— Dar tu nu-ți pui zahăr, răspunse Mathias.

Valentine își aruncă privirea prin bucătărie. Pe rafturi, fiecare lucru era pus la locul lui.

— E formidabil ce-ați construit voi împreună.

— Tu mă iei peste picior? întrebă Mathias, turnându-și, la rândul lui, o cafea.

— Nu, sunt sincer impresionată.

— Ți-am spus, Antoine are o mare contribuție.

— Poate, dar aici respiri fericire; și, de data asta, marea contribuție e, de bună seamă, a ta.

— Să spunem că îmi dau osteneala.

— Dar, scapă-mă, te rog, de o îndoială! Totuși, vă mai ciondăniți și voi din când în când, nu?

— Antoine și cu mine? Niciodată!

— Ți-am cerut să mă scapi de o îndoială!

— Bun, de acord, puțin de tot, în fiecare zi!

— Crezi că Emily se mai pregătește mult?

— Ce vrei să-ți spun?... Copilul ăsta a moștenit totuși și vreo două-trei chestii de la maică-sa!

— Nici n-ai idee cât îmi lipsește!

— Ba da. Mie mi-a lipsit trei ani.

— E fericită?

— Doar știi foarte bine, o suni în fiecare zi.

Valentine căscă și se întinse.

— Mai vrei o cafea? întrebă Mathias, întorcându-se spre cafetiera electrică.

— Aș avea mare nevoie, noaptea mea a fost scurtă.

— Ieri ai ajuns târziu?

— Nu cine știe ce, dar am dormit foarte puțin... nerăbdătoare să-mi văd fata. Ești sigur că nu pot urca la ea, ca s-o pup? Așteptarea asta e o tortură.

— Dacă vrei să-i strici plăcerea, du-te; dacă nu, rabdă și las-o să coboare. Și-a pregătit hainele pentru azi chiar dinainte de culcare.

— În orice caz, te găsesc foarte în formă, chiar și în halat, spuse Valentine, punându-și mâna pe obrazul lui Mathias.

— O duc bine, Valentine, o duc bine.

Valentine se juca, rostogolind pe masă o bucățică de zahăr.

— Știi, m-am apucat iar de chitară!

— E bine, doar ți-am spus mereu că nu trebuia să te lași de ea.

— Ieri, credeam că o să vii la hotel, camera mi-o știai...

— N-am să mai fac asta, Valentine...

— Ai pe cineva?

Mathias dădu din cap.

— E ceva atât de serios încât te face fidel? Asta înseamnă că te-ai schimbat cu adevărat... E o norocoasă.

Emily năvăli pe scară, traversă salonul și sări în brațele lui Valentine. Mamă și fiică se îmbrățișau, într-un vârtej de sărutări; Mathias le privea, iar zâmbetul ce-i înflorește pe buze arăta că anii care trec nu șterg întotdeauna clipele scrise în doi.

Valentine își luă fiica de mână. Mathias le însoți. Deschise ușa casei, dar Emily își uitase rucsacul în dormitor. Valentine rămase afară, s-o aștepte, în timp ce ea urcă să și-l caute.

— Ți-o aduc pe la șase. E bine?

— Petrece cum vrei picnicul cu fata ta, dar eu îi tai coaja de pe feliile de pâine. Bun, acum, când ești tu cu ea, faci cum vrei... dar îi place mai mult fără coajă.

Duioasă, Valentine își trecu mâna peste obrazul lui Mathias.

— Fii pe pace, ne descurcăm noi.

Și, aplecându-se peste umărul lui, îi strigă lui Emily să se grăbească.

— Dă-i zor, scumpo, pierdem timpul.

Dar fetița o și luase de mână și o trăgea spre trotuar. Valentine se întoarse către Mathias și îi șopti la ureche:

— Sunt fericită pentru tine. Meriți asta, pentru că ești un om formidabil.

Mathias rămase câteva clipe pe peron, privind după Emily și Valentine, care se îndepărtau pe Clareville Grove.

*

Când intră în casă, celularul suna. Îl căută peste tot, dar nu-l găsi. În sfârșit, îl văzu, pus pe pervazul ferestrei. Și răspunse la țanc. Imediat, recunoscuse glasul lui Audrey.

— În timpul zilei, spuse ea cu tristețe, fațada e și mai frumoasă, iar nevasta ta e de-a dreptul încântătoare.

Tânăra ziaristă, care plecase de la Ashford în zori, pentru a-i

face o surpriză plăcută bărbatului de care se îndrăgostise, închise telefonul și părăsi, la rândul ei, Clareville Grove.

XVI

În taxiul care o ducea înapoi în Brick Lane, Audrey își spunea că, cine știe, cel mai bun lucru ar fi să nu mai iubească niciodată. Să poată șterge totul, să uite făgăduielile, să scuipe otrava cu gust de trădare care o amăra. De data asta, de câte zile și nopți va avea nevoie ca să-și cicatrizeze rana? Acum, nu trebuia în nici un caz să se gândească la weekendurile care vor veni. Va fi nevoită să învețe din nou să-și stăpânească bătăile inimii când i se va părea că-l vede pe el la un colț de stradă. Să nu-și plece ochii fiindcă o pereche se sărută pe o bancă, în fața ei. Și să nu mai aștepte niciodată, niciodată, să-i sune telefonul.

Să se căznească să nu-și închipuie viața celui pe care l-a iubit. Ah, Doamne, fie-ți milă! Să nu-l vadă când își închide ochii, să nu se gândească la el, la felul în care își petrece zilele! Să nu urle, plină de furie, pentru că a fost înșelată!

Ce se va alege de clipele de iubire, de momentele în care, mână în mână, mergeau unul lângă celălalt?

În retrovizor, șoferul se uita la pasagera lui, care plângea.

— Vă simțiți bine, doamnă?

— Nu, răspunse Audrey sughițând de plâns.

Ea îl rugă să fie atât de bun și să oprească; taxiul trase pe marginea drumului. Audrey deschise portiera și se aruncă, încovrigată, spre o balustradă. Și, în timp ce ea își deșerta toată amărăciunea, bărbatul opri motorul și, fără să scoată o vorbă, veni și îi puse pe umăr un braț stângaci, mulțumindu-se să-i ofere o prezență. Când i se păru că grosul furtunii trecuse, șoferul se așeză din nou la volan, opri contorul și o duse în Brick Lane.

*

Mathias își trăsese pe el niște pantaloni, își pusese o cămașă și prima pereche de bascheți pe care îi găsisese. Alergase până în Old Brompton, dar era prea târziu. Trecuseră de-acum două ore de când se tot învârtea pe străzile din Brick Lane, dar toate

semănau între ele. Nu era asta, nici astălaltă, pe care tocmai se întorsese, iar fundătura de aici, nici atâta. La fiecare răspântie, striga numele lui Audrey, dar nimeni nu se apleca la fereastră.

Pierdut, se înapoie în singurul loc pe care îl recunoștea: piața. Un chelner de pe terasa unei cafenele îl salută; aleile erau încă negre de lume. Mathias bătea cartierul de mai bine de două ore. Disperat, se întoarce și se așază pe o bancă. I se părea cunoscută. Deodată, simți o prezență în spatele lui.

— Când Romain m-a părăsit, mi-a spus că mă iubește, dar că nevasta lui era cea cu care trebuia să trăiască. Crezi că există vreo limită a cinismului? spuse Audrey, așezându-se lângă el.

— Eu nu sunt Romain.

— Eu, una, i-am fost amantă vreme de trei ani, treizeci și șase de luni în așteptarea unei promisiuni pe care nu și-a ținut-o niciodată. Ce-i așa de anapoda în capul meu, de mă îndrăgostesc din nou de un bărbat care o iubește pe alta? Nu mai am putere, Mathias. Nu vreau să mă mai uit niciodată la ceas, spunându-mi că omul iubit s-a întors acasă, că se așază la masa alteia, că îi spune aceleași cuvinte, că se poartă ca și cum eu n-aș exista... Nu vreau să-mi mai spun niciodată că n-am fost decât un episod, o aventură care i-a apropiat din nou, că mulțumită mie a înțeles că ea era cea pe care o iubea... Mi-am pierdut până într-atât demnitatea, încât, până la urmă, am simțit compasiune pentru ea; îți jur, într-o zi, am fost surprinsă să văd că eram furioasă pe el pentru minciunile pe care trebuie să i le fi spus. Dacă l-ar fi auzit ea, dacă i-ar fi văzut ochii, dorința, când ne întâlneam pe ascuns! Mi-e necaz pe mine de nu mai pot, că am fost în halul ăsta de tâmpită! Nu vreau să mai aud niciodată vocea acelei prietene care, crezând că mă protejează, îmi spunea că și el s-o fi înșelat, că poate o fi fost sincer; și, mai ales, mai ales să n-aud că e mai bine așa! Nu mai vreau niciodată o viață pe jumătate. Mi-au trebuit luni de zile ca să pot crede din nou că și eu merit o viață deplină.

— Eu nu trăiesc cu Valentine, ea a venit doar ca să ia fata.

— Cel mai rău, Mathias, nu e că am văzut-o sărutându-te pe scară, tu în halat, iar ea frumoasă cum eu n-am să fiu niciodată...

— Nu mă săruta, îmi spunea un secret pe care nu voia să-l audă Emily, o întrerupse Mathias. Dacă ai ști...

— Nu, Mathias, cel mai rău e felul în care o priveai. Și, cum el tăcea, îl palmui.

Atunci, Mathias îi povesti, toată după-amiaza, despre noua lui viață, despre prietenia care îl lega de Antoine, despre toate acele diferențe pe care amândoi reușiseră să construiască o asemenea înțelegere. Audrey îl asculta fără o vorbă și, mai târziu, când el îi istorisi vacanța petrecută în Scoția, aproape că își regăsise zâmbetul.

În seara aceea, prefera să rămână singură, era sfârșită. Mathias o înțelegea. Îi propuse să o ia a doua zi să cineze împreună la restaurant. Audrey acceptă invitația, dar avea altă idee...

*

Când ajunse în Clareville Grove, văzu taxiul lui Valentine dând colțul. Antoine și copiii îl așteptau în salon. Louis petrecuse o zi genială cu Sophie. Emily era nițel cam necăjită, dar regăsi toată duioșia din lume în brațele tatălui ei. Seara fu consacrată pozelor din vacanță, pe care le lipiră în albume. Mathias așteptă până ce Antoine se băgă în pat, bătu la ușa lui și intră.

— Aș vrea să-ți cer o mică derogare excepțională de la regula nr. 2, n-ai să-mi pui nici o întrebare și ai să spui da.

XVII

În casă domnea o tăcere neobișnuită. Copiii își repetau lecțiile, Mathias punea masa, Antoine bucătărea. Emily își așeză cartea pe masă și spuse pe dinafară, cu glasul scăzut, pagina de istorie pe care tocmai o învățase. Șovăind la un paragraf, îl bătu pe umăr pe Louis, prăbușit peste caiet.

— Imediat după Henric al IV-lea, cine a fost? șopti ea.

— Ravallac! răspunse Antoine, deschizând frigiderul.

— Ha, vezi să nu! spuse Louis.

— Întreabă-l pe Mathias și ai să vezi!

Cei doi copii schimbă o privire cu înțeles și se cufundară imediat în lectura lor. Mathias lăsa sticla de vin pe care o destupase și se apropie de Antoine.

— Ce bunătați ne-ai făcut la cină? întrebă el, cu o voce mieroasă.

Cerul tună, o ploaie grea începu să răpăie la ferestrele casei.

— Pauză de furtună! spuse Antoine.

*

Mai târziu, Emily va mărturisi în jurnalul ei intim că, pentru tatăl ei, cea mai oribilă mâncare din lume erau dovleceii gratinați; iar Louis va adăuga pe margine că, în seara aceea, tatăl lui făcuse dovleceii gratinați.

*

Se auzi soneria. Mathias își verifică pentru ultima oară înfățișarea, într-o oglinjoară de la intrare, și îi deschise lui Audrey.

— Intră repede, ești learcă.

Ea își scoase treniul și i-l întinse lui Mathias. Antoine își potrivea încă o dată șorțul și veni s-o întâmpine, la rândul lui. Ea era irezistibilă în rochița neagră.

Masa elegantă era pusă pentru trei persoane. Mathias servi dovleceii gratinați și conversa pe întrecute. Ziaristă până-n măduva oaselor, Audrey era obișnuită să conducă dezbaterile; ca să nu vorbească despre sine, cel mai bun mijloc era să le pună celorlalți multe întrebări, strategie cu atât mai eficace atunci când interlocutorul nu-și dădea seama. La sfârșitul mesei, dacă Audrey aflase multe și mărunte despre arhitectură, Antoine, în schimb, cu greu ar fi reușit să definească meseria de reporter independent.

Când Audrey îl întrebă despre vacanța din Scoția, Antoine fu încântat să-i arate pozele. Se ridică și luă din bibliotecă un album, apoi două, apoi trei, după care se așeză din nou lângă ea, apropiindu-și scaunele.

Și, pagină după pagină, toate peripețiile pe care le istorisea se încheiau cu o privire apăsată către prietenul său cel mai bun și cu un invariabil: “Nu, Mathias?”

Și, chiar dacă acesta din urmă se căznea să-și stăpânească iritarea, prefera să stea retras, ca să nu tulbure complicitatea ce se înfiripa între Antoine și Audrey.

La sfârșitul cinei, Emily și Louis coborâră din nou, în pijama, să spună noapte bună, iar cei mari nu avură inima să le refuze prezența la masă. Emily se așeză lângă Audrey și preluă imediat

ștafeta de la Antoine. Își dădu osteneala să comenteze toate pozele făcute, de data asta, la sporturile de iarnă de anul trecut. Pe vremea aia, îi explicară, rînd pe rînd, Emily și Louis, Tati și Tati încă nu stăteau împreună, dar toată lumea se întâlnea în vacanțe, cu excepția celei de Crăciun, când se întâlneau din doi în doi ani, adăugă fetița.

Audrey răsfoia al treilea album; din bucătărie, Mathias n-o pierdea din ochi. Când fiica lui își puse o mână pe brațul lui Audrey, chipul ei fu luminat de un zâmbet, era sigur de asta.

— Cina voastră a fost delicioasă, îi spuse Audrey lui Antoine.

El îi mulțumi și îi arătă imediat o poză lipită în diagonală.

— Asta a fost exact mai înainte ca Mathias să fie coborât cu targa de pe pistă. Acolo, cu gluga roșie, sunt eu; copiii nu erau în cadru. De fapt, Mathias n-avea absolut nimic, încasase doar o căzătură zdravănă.

Și, cum Mathias începuse să-și roadă unghiile, îi dădu o palmă ușoară peste mână.

— Bun, poate că n-o să ne întoarcem până la vacanțele de la grădiniță, spuse Mathias, exasperat, și începu să-și roadă din nou unghiile.

De data asta, Audrey îl trase de mânecă.

— Spumă din trei feluri de ciocolată, cu coajă de portocale, anunță Antoine cu jumătate de gură. De obicei, place atât de mult, încât mi se cere rețeta, dar, acum, nu știu ce s-o fi întâmplat de s-a lăsat, adăugă el, învîrtind lingura în castron.

Avea un aer atât de contrariat, privindu-și preparatul, încât Audrey interveni.

— Aveți niște gheață pisată? întrebă ea.

Mathias se ridică și umplu un bol cu cubulețe.

— Asta-i tot ce avem.

Audrey înfășură cuburile într-un șervet și le lovi cu putere de masă. Când desfăcu șervetul, luă imediat bucățelele de gheață și le încorporează în spumă, pe care o amestecă de câteva ori: desertul își recăpătase consistența.

— Iată, spuse ea, servindu-i pe copii, sub privirile uluite ale lui Antoine.

— Desertul și la culcare! îi spuse Mathias lui Emily.

— Le promiseseși un film! se băgă între ei Antoine.

Emily și Louis o și șterseseră spre canapeaua din salon. Audrey continuă să pună spumă de ciocolată în farfurii.

— Pentru el nu prea mult, spuse Antoine. Seara, nu digeră prea bine.

Antoine nici nu se sinchisi de privirea întunecată pe care i-o aruncă Mathias. Își trase scaunul înapoi, ca s-o lase pe Audrey să treacă.

— Lăsați-mă să vă ajut, insistă ea, când Antoine voi să-i ia farfuriile din mână.

— Vasăzică, ați fost întotdeauna ziaristă? continuă el, amabil, deschizând robinetul chiuvetei din bucătărie.

— De la vârsta de cinci ani, răspunse Audrey, râzând.

Mathias se ridică, luă cârpa din mâna lui Audrey și îi sugeră să se ducă în salon. Ea se duse lângă copii, pe canapea. Cum se îndepărtă, Mathias se aplecă spre Antoine.

— Da' tu, cretinule, ai fost întotdeauna arhitect?

Continuând să-l ignore, Antoine se întoarse și o observă pe Audrey. Emily și Louis se lipiseră de ea; după felul în care li se înclinase capul, se vedea că somnul le dădea târcoale. Antoine și Mathias lăsară imediat vesela și cârpa și se duseră să-i culce.

Audrey îi urmări în timp ce urcau scara, purtându-și fiecare în brațe îngerășul adormit. Când ajunseră pe palier, nici un adult nu văzu ocheada complice le care o schimbară Louis și Emily. Când cei doi tați coborâră din nou, după câteva minute, Audrey își pusese deja impermeabilul și aștepta în picioare, în mijlocul salonului.

— S-a făcut târziu, o să plec; mulțumesc mult pentru această seară, spuse ea.

Mathias își luă pardesiul din cuier și îi spuse lui Antoine că o conduce.

— Aș fi fericită dacă mi-ați da, într-o zi, rețeta spumei, zise Audrey și îl sărută pe Antoine pe obraz.

Coborî treptele peronului la brațul lui Mathias, iar Antoine închise ușa casei.

— O să găsim un taxi pe Old Brompton, spuse Mathias. A fost bine, nu?

Audrey tăcea, ascultând zgomotul făcut de pașii lor strada pustie.

— Emily te adoră.

Audrey schiță o ușoară mișcare din cap.

— Vreau să spun — adăugă Mathias — că, dacă tu și cu mine...

— Am înțeles ce-ai vrut să spui, îl întrerupse Audrey.

Ea se opri și îl privi în față.

— Am primit un telefon de la redacție, în după-masa asta. Sunt titularizată.

— Și e o veste bună? Întrebă Mathias.

— Foarte! În sfârșit, voi avea emisiunea mea săptămânală... la Paris, adăugă ea, lăsându-și ochii în jos.

Mathias o privi, înduișat.

— Și îmi imaginez că te lupti pentru asta de multă vreme.

— De la vârsta de cinci ani..., răspunse Audrey, cu un zâmbet sfios.

— Complicată mai e viața, nu? oftă Mathias.

— Alegerile pe care trebuie să le facem sunt complicate, răspunse Audrey. Te-ai întoarce să stai în Franța?

— Vorbești serios?

— Acum cinci minute, acolo, pe trotuar, încercai să-mi spui că mă iubești. Vorbeai serios?

— Bineînțeles că sunt serios, dar e vorba de Emily...

— Pe Emily, nu cer decât s-o iubesc..., dar la Paris.

Audrey ridică mâna; un taxi se opri lângă ei.

— Și, pe urmă, e librăria..., murmură Mathias.

Ea își puse mâna pe obrazul lui și se duse spre mașină.

— E minunat ceea ce ai construit împreună cu Antoine; ești tare norocos, tu ți-ai găsit echilibrul.

Se urcă în mașină și închise imediat portiera. Se aplecă pe geam și îl privi pe Mathias: avea un aer atât de pierdut, cum stătea acolo, pe trotuar.

— Nu mă suna; mi-e și așa destul de greu, spuse ea, cu glasul trist. Am vocea ta pe robotul telefonic; o s-a mai ascult câteva zile și, apoi, o s-o șterg, îți promit.

Mathias se duse spre ea, îi luă mâna și o sărută.

— Atunci, nu voi mai avea dreptul să te văd?

— Ba da, răspunse Audrey... mă vei vedea la televizor.

Ea îi făcu semn șoferului, iar Mathias rămase să se uite după taxiul care dispărea în noapte.

Se întoarse pe strada pustie. I se părea că încă mai vede urma pașilor lui Audrey pe trotuarul ud. Se rezemă de un copac, își luă capul în mâini și se lăsă să alunece în jos, pe lângă trunchi.

Salonul era luminat doar de o veioză mică, pusă pe gheridon. Antoine aștepta, stând într-un fotoliu de piele. Mathias intră.

— Mărturisesc că eram împotriva, dar acum..., exclamă Antoine.

— Ah, da, acum..., răspunse Mathias, lăsându-se să cadă în fotoliul din fața lui.

— Ah, nu! Acum, zău... e de-a dreptul formidabilă!

— Bun! Păi, dacă ești convins de asta, cu atât mai bine! răspunse Mathias, strângând din dinți.

Se ridică și se îndreaptă spre scară.

— Mă întreb dacă nu cumva s-o fi speriat nițel, spuse Antoine.

— Nu te mai întreba!

— Totuși, sper că n-am arătat chiar ca un cuplu!

— Nu, de ce? întrebă Mathias, ridicând tonul.

Se apropie de Antoine și îl luă de mână.

— Nici vorbă! Și, pe urmă, tu n-ai făcut absolut nimic pentru asta... Arată asta a cuplu? spuse el și trase o lovitură în palma lui Antoine. Fii pe pace, asta nu arată a cuplu, repetă și îl lovi din nou. E așa de formidabilă, că tocmai m-a părăsit!

— Stai puțin, nu-mi pune mie totul în cârcă. Și copiii au avut o contribuție.

— Gura, Antoine! spuse Mathias și se duse spre ușă.

Antoine îl ajunse din urmă și îl apucă de braț.

— Da' tu ce credeai? Că pentru ea n-o să fie greu? Când o să vezi și tu viața altfel decât prin ochisorii tăi?

Și, în timp ce-i vorbea despre ochii lui, îi văzu umplându-se de lacrimi. Furia i se potoli pe loc. Antoine îl luă pe Mathias de umăr și îl lăsă să-și verse năduful.

— Îmi pare nespus de rău, moșule! Hai, liniștește-te, îi spuse, strângându-l la piept. Poate că nu e totul pierdut!

— Ba da, s-a ales praful, spuse Mathias, ieșind din casă.

Antoine îl lăsă să plece pe stradă. Mathias avea nevoie să fie singur.

Acesta se opri la intersecția cu Old Brompton; de acolo luase ultima oară taxiul, cu Audrey. Ceva mai departe, trecu prin fața unui constructor de pian; Audrey îi mărturisise că, din când în când, și ea cânta la pian și că visa să reia cursurile. Dar, în vitrină, se reflecta doar propria lui imagine, pe care o detesta.

Pașii îl duseră până în Bute Street. Văzu geana de lumină ce ieșea de sub oblonul de fier de la restaurantul lui Yvonne. Intră în fundătură și bătu la ușa de serviciu.

Yvonne își puse jos cărțile și se ridică.

— Scuzați-mă o clipă, le spuse celor trei prietene.

Danièle, Colette și Martine protestară într-un glas. Dacă Yvonne se ridica de la masă, ele pierdeau lovitura din oficiu.

— Ai musafiri? spuse Mathias, intrând în bucătărie.

— Dacă vrei, poți juca și tu cu noi... Pe Danièle o știi deja, e dură, dar blufează tot timpul, Colette e nișel abțiguită, iar Martine e ușor de învins.

Mathias deschise frigiderul.

— Ai ceva de ros?

— Niște friptură; ce a mai rămas din seara asta, răspunse Yvonne, urmărindu-l pe Mathias.

— Parcă mi-ar surâde, mai degrabă, ceva dulce... Mi-ar pica bine niște dulciuri. Dar tu du-te, găsesc eu, înăuntru, ceva care să mă ferească.

— După mutra ta, mă îndoiesc să găsești așa ceva în frigiderul meu!

Yvonne se întoarse în sală, la amicele ei.

— Ai pierdut jocul, fată, spuse Danièle, adunând cărțile.

— A trișat, anunță Colette, turnându-și încă un pahar de vin alb.

— Și eu? își întinse paharul Martine. Ți-a spus cineva că mie nu mi-e sete?

Colette se uită la sticlă, liniștită că mai avea ce să-i toarne și lui Martine. Yvonne luă cărțile din mâna lui Danièle. În timp ce le amesteca, cele trei amice își întoarseră capul spre bucătărie. Și, pentru că gazda nici nu clipea, dădură din umeri și își văzură în continuare de joc.

Colette tuși ușor. Mathias intrase în sală. După ce le salută, se așeză la masa lor. Danièle îl băgă în partidă din oficiu.

— Cât trebuie să pun? întrebă Mathias, văzând banii de pe masă.

— O sută și taci din gură! răspunse Danièle, la iuțeală.

— Pas, anunță imediat Mathias, punând cărțile pe masă.

Cele trei prietene, care nici măcar nu avuseseră timp să se uite la cărțile lor, îi aruncară o privire ucigătoare și le puseră jos. Danièle dădu din nou cărțile. Mathias și le filă pe ale lui și spuse iar pas.

— Poate vrei să vorbești? sugeră Yvonne.

— Ah, nu! ripostă imediat Danièle. O dată își ținea și ea gura! Ia, gata, fără trăncăneală!

— Nu vorbea cu Martine, ci cu el! i-o întoarse Colette, arătând cu degetul spre Mathias.

— Ei bine, nici el să nu vorbească! spuse Martine. Pe mine săriți toate când scot și eu un cuvânt. E a treia oară când zice pas, așa că el să vorbească numai cu miza lui și să-și țină gura!

Mathias luă cărțile și le împărți.

— Urât mai îmbătrânești, fată, îi spuse Danièle lui Martine. Nu zice nimeni să vorbim în timpul partidei, ci să-l lăsăm pe el să vorbească! Tu nu-l vezi ce cătrănit e?

Martine își puse cărțile în ordine și clătină din cap.

— Ah, păi asta e altceva; dacă trebuie să vorbească, atunci să vorbească; ce vrei să-ți spun?

Etală un brelan de ași și se adună miza. Mathias își luă paharul și-l bău dintr-o sorbitură.

— Sunt oameni care fac, în fiecare zi, două ore cu mijloacele de transport în comun, ca să se ducă la muncă! vorbi Mathias de unul singur.

Cele patru prietene se uitară una la alta, fără să scoată un cuvânt.

— Parisul nu e decât la două ore și patruzeci de minute, adăugă Mathias.

— Ce facem? Trecem în revistă durata drumului către toate capitalele europene sau jucăm poker? tună Colette.

Danièle îi trase un cot, ca să tacă din gură.

Mathias le privi pe rând, apoi îi dădu înainte cu litania lui.

— Totuși, e complicat să schimbi orașul și să te întorci la Paris...

— E mai puțin complicat decât să emigrezi din Polonia, în 1934, dacă vrei să-mi cunoști părerea! mormăi Colette, aruncând o carte.

De data asta, Martine îi trase un cot. Yvonne îl dojeni pe Mathias cu privirea.

— Nu părea chiar așa de complicat, la începutul primăverii! i-o trânti ea.

— De ce spui asta? întrebă Mathias.

— M-ai înțeles foarte bine!

— În orice caz, noi n-am înțeles nimic din toate astea, rostră

în cor cele trei amice.

— Nu distanța fizică e cea care distruge un cuplu, ci distanța care se instalează în viața lor. De-aia ai pierdut-o pe Valentine, nu pentru că ai înșelat-o. Ea te iubea prea mult ca să nu te ierte odată și odată. Dar te îndepărtaseși de ea. Ar fi timpul să te hotărăști să crești și tu un pic; măcar încearcă s-o faci mai înainte ca fiica ta să fie mai matură decât tine! Și, acum, taci și joacă!

*

Mathias își înecase durerea în compania celor patru Surori Dalton. În seara aceea, urcând pe scara casei, se simți, cu adevărat, cuprins de amețeală.

*

A doua zi, Antoine îi duse pe copii la școală și plecă imediat. Avea mult de lucru la agenție, din pricina șantierului de la Yvonne. Și, pentru că Mathias alerga prin parc, ca să-și mai schimbe gândurile, Sophie veni să aibă grijă de Emily și de Louis vreo două ore. Fetița își spuse că, dacă tatăl ei voia să-și schimbe ideile, ar fi trebuit să aleagă o soluție mai bună; să alerge prin parc nu prea era o chestie deșteaptă, în starea lui. De când tăticul ei mâncase dovlecei gratinați, avea o mutră de-a dreptul înspăimântătoare și suferea tot mai rău de amețeală. Și, cum asta se întâmplase acum două zile, pesemne că totuși clocea vreo boală.

După ce se sfătui cu Louis, hotărâră să nu facă nici un comentariu. Cu puțin noroc, Sophie avea să rămână la cină; și, când ea era acolo, îi așteptau numai lucruri bune: hrană rece, în fața televizorului, și culcatul târziu.

*

Chiar în seara aceea, Emily îi destăinui jurnalului ei intim ceea ce observase: ceva nu era în ordine. În clipa când auzise zgomotul unei căderi pe scară, îi spusese lui Louis să cheme imediat ajutoare; Louis adăugase, pe margine, că ajutoarele în chestiune erau tatăl lui.

*

Antoine umbla de colo-colo, pe culoarul centrului medical. Sala de așteptare era plină de n-aveai unde arunca un ac. Fiecare își aștepta rândul, răsfoind câte o revistă cu colțurile îndoite, din vrafal care zăcea aruncat pe o măsuță joasă. Îngrijorat cum era, Antoine n-avea nici un chef de lectură.

În sfârșit, medicul ieși din sala de consultații și veni spre el, apoi îl luă de braț și îl trase mai la o parte.

— Nu există nici o contuzie cerebrală, doar un hematom mare, pe frunte. Radiografiile sunt cât se poate de liniștitoare; cu titlu preventiv, i-am făcut o ecografie. Nu se vede mare lucru, dar cea mai bună veste pe care v-o pot da e că bebelușul n-are nimic.

XVIII

Ușa boxei se întredeschise. Sophie purta un halat bleu și niște papuci cu care fusese încălțată înainte de consultație.

— Du-te și așteaptă-mă afară, îi spuse ea lui Antoine.

El se întoarse și se așeză pe un scaun din fața biroului de primire. Când veni lângă el, Sophie avea chipul tras.

— Ce așteptai de nu mi-ai spus? Întrebă Antoine.

— Ce să-ți spun?... asta nu-i o boală.

— Tatăl e tipul ăla pentru care îți scriu scrisorile?

Casiera dispensarului îi făcu un semn lui Sophie. Rezultatul consultației fusese bătut la mașină, putea veni să plătească.

— Sunt obosită, Antoine. Plătesc și mă duci acasă!

*

Cheia se învârti în broască. Mathias își puse portvizitul în cupa de la intrare. Instalat în fotoliul de piele, Antoine citea la lumina lămpii de pe gheridon.

— Iartă-mă; e târziu, dar am robotit ca nebunul.

— Mmm ...

— Ce?

— Nimic, tu robotești ca nebunul în fiecare seară.

— Păi, chiar așa, robotesec ca nebunul!

— Vorbește mai încet, Sophie doarme în birou.
— Ați ieșit în oraș?
— Ce tot spui?... i s-a făcut rău.
— Ei drăcie, e grav?
— A vomitat și a leșinat.
— A mâncat din spuma ta de ciocolată?
— Tu vrei să-ți fac o schiță?... O femeie care vomită și leșină ...
— Oh, fir-aș al naibii! spuse Mathias, lăsându-se să cadă în fotoliul din partea cealaltă a gheridonului.

*

Noaptea, târziu, Antoine și Mathias stăteau față în față, la masa din bucătărie. Mathias tot nu mâncase; Antoine scoase o sticlă de vin roșu, un coș cu pâine și o farfurie cu brânzeturi.

— Secolul XXI e formidabil, spuse Mathias. Divorțezi din te miri ce, femeile își fac copiii cu surferi aflați în trecere și, după aia, ne consideră mai puțin siguri de noi decât înainte...

— Da; și, apoi, există unii bărbați care trăiesc în doi, sub același acoperiș... Ai de gând să-ți îndrugi toate tâmpeniile din stoc?

— Ia dă-mi untul, ceru Mathias, făcându-și o tartină.

Antoine destupă sticla.

— Trebuie s-o ajutăm, spuse el, turnându-și un pahar.

Mathias luă sticla din mâna lui Antoine și își turnă la rândul lui.

— Ce ai de gând să faci? întrebă el.

— Tată nu există... o să recunosc eu copilul.

— Și de ce tu?

— Din datorie și, pe urmă, fiindcă eu am zis primul.

— Ah, da. Astea-s două motive bune, într-adevăr.

Mathias rămase pe gânduri câteva clipe; apoi, bău dintr-o sorbitură paharul lui Antoine.

— Oricum, n-o să poți fi tu. Sophie n-o să vrea în ruptul capului un tată orb, zise el, cu zâmbetul pe buze.

Cei doi prieteni se priviră în tăcere și, cum Antoine nu-i înțelegea aluzia, Mathias continuă:

— De cât timp îți scrii scrisori ție însuși?

Ușa biroului se deschise și Sophie apără în pijama, cu ochii înroșiți; se uită la cei doi fărtați.

— Conversația voastră e scârboasă, spuse, privindu-i fix.
Își adună lucrurile, le ghemotoci sub braț și ieși în stradă.

— Vezi? Exact ce-ți spuneam, ești complet orb! repetă Mathias.

Antoine se repezi. Sophie era deja departe; el începu să alerge și reuși, în sfârșit, s-o ajungă. Ea continua să meargă spre bulevard.

— Stai! spuse el, luând-o în brațe.

Buzele li se apropiară, se atinseră și, pentru prima oară, se uniră într-o lungă sărutare. Apoi, Sophie ridică fruntea și-l privi pe Antoine.

— Antoine, nu mai vreau să te văd. Niciodată. Și nici pe el.

— Nu mai spune nimic, șopti Antoine.

— Pregătești oșpețe pentru zece oameni, dar tu nu te așezi niciodată la masă; abia reușești să legi două-n tei, dar modernizezi restaurantul lui Yvonne; te-ai mutat împreună cu prietenul tău cel mai bun pentru că se simțea singur, deși, de fapt, nu prea doreai asta; tu chiar îți imaginezi că o să te las să-mi crești copilul? Și știi care e lucrul cel mai teribil? Că tocmai din aceste motive sunt îndrăgostită dintotdeauna de tine. Acum, du-te și vezi-ți de treburi. Și lasă-mă naibii în pace!

Cu brațele atârând, Antoine se uită după Sophie, care se îndepărta, singură, în pijama, pe Old Brompton.

*

Întors acasă, dădu de Mathias, stând pe parapetul grădinii.

— Ar trebui să ne oferim amândoi o a doua șansă.

— Treaba asta, cu a doua șansă, nu merge niciodată, mormăi Antoine.

Mathias își scoase un trabuc din buzunar, îl răsuci între degete și îl aprinse.

— E adevărat, răspunse el, dar noi nu suntem în aceeași situație, nu ne culcăm împreună!

— Ai dreptate, ăsta chiar că e un avantaj, răspunse Antoine, ironic.

— Ce-am avea de pierdut? întrebă Mathias, uitându-se la rotocoalele de fum.

Antoine se ridică și luă trabucul de la Mathias. Se îndreptă spre casă, dar, în prag, se întoarse.

— Nimic; în schimb, ne-am distra!

Și intră în salon, trăgând un fum enorm din havană.

*

Și, chiar de a doua zi, hotărârile înțelepte fură puse în practică. Cu părul plin de clăbuc, Mathias cânta cât îl ținea gura, în baie, aria din *Traviata*, cu toate că o făcea cam în dorul lelii. Răsuci, cu degetul mare de la picior, robinetul de apă caldă, ca să-și mai încălzească scăldătoarea. Firișorul de apă care curse era glacial. De cealaltă parte a peretelui, Antoine, cu boneta în cap, se freca pe spate cu o perie din păr de cal, sub un duș arzător. Mathias intră în baia lui Antoine, deschise ușa cabinei de duș, opri apa caldă și se întoarse în cada lui, lăsând în urmă, pe parchet, un alai de norișori de spumă.

După o oră, cei doi prieteni se întâlneau pe palier, îmbrăcați cu halate identice, închise până în gât. Fiecare intră în camera copilului său, ca să-l culce. Întorși în capul scărilor, își lepădară halatele pe podea și coborâră treptele în pas sincron, de data asta în izmene, șosete, cămașă albă și papion. Își traseră pe ei pantalonii, puși pe brațele unui fotoliu mare, își înnodară șireturile pantofilor și se așezară pe canapeaua din salon, alături de babysittera chemată pentru această ocazie.

Cufundată în cuvintele încrucișate, Danièle își lăsă ochelarii pe vârful nasului și-i privi pe rând.

— Nu mai târziu de ora unu noaptea!

Cei doi bărbați se ridicară dintr-o săritură și se îndreptară spre ușă. Chiar când se pregăteau să iasă, Danièle ochi halatele, care alunecaseră pe trepte, și îi întrebă dacă „a face ordine” în șase litere le spunea ceva.

Discoteca gemea de oameni. Mathias se pomeni strivit de bar, unde se căznea să-l ajungă Antoine. O creatură ce părea ieșită din paginile unei reviste ridicase mâna pentru a atrage atenția unui chelner. Mathias și Antoine schimbă o privire, dar ce folos?! Dacă unul sau celălalt și-ar fi luat inima în dinți ca să-i vorbească, volumul muzicii ar fi făcut imposibilă orice încercare de conversație. Barmanul o întrebă, în sfârșit, pe tânăra femeie ce dorea să bea.

— Orice, numai să fie o umbreluță în pahar, răspunse ea.

— Mergem? zbiera Antoine în urechea lui Mathias.

— Ultimul care ajunge la vestiar îl invită pe celălalt la cină, răspunse Mathias, încercând cu disperare să acopere vocea lui Puff Daddy.

Le trebui aproape o jumătate de ora ca să traverseze sala. Pe stradă, Antoine se întrebă în cât timp avea să dispară acufena care îi țiuia în cap. Cât despre Mathias, rămăsese aproape afon. Se aruncară într-un taxi, pornind spre clubul abia deschis în cartierul Mayfair.

La ușa acestuia, se întindea o coadă lungă. Copiii de bani gata ai societății londoneze se îmbrânceau ca să intre. O gorilă îl zări pe Antoine și îi făcu semn să treacă înaintea tuturor. Fudul nevoie mare, acesta îl trase pe Mathias după el, croindu-și drum prin mulțime.

Când ajunseră la intrare, aceeași gorilă le ceru să-i arate care erau adolescenții pe care îi însoțeau. Clubul le dădea întotdeauna întâietate când părinții veneau cu ei.

— Mergem! îi spuse imediat Mathias lui Antoine.

Alt taxi, în direcția Soho. Un DJ house dădea un concert pe la ora unsprezece, într-un „lounge tendance”. Mathias se pomeni șezând pe o boxă, Antoine pe un sfert de strapontină; nu le trebui mai mult de o privire, că o și luară din loc, spre ieșire. Acum, se aflau într-un *black cab*, mergând către East End River, unul dintre cartierele cele mai la modă ale momentului.

— Mi-e foame, spuse Mathias.

— Știu eu un restaurant japonez nu prea departe de aici.

— Mergem unde vrei, dar ținem taxiul... pentru orice eventualitate.

Mathias găsi că locul era epatant. Toată lumea stătea în jurul unui bar imens, pe care circulau, purtate de un covor rulant, farfurii cu sushi și sashimi. Nu comandai, ci era de ajuns să alegi minifarfurioarele care treceau și te îmbiau. După ce gustă niște ton crud, Mathias întrebă dacă putea fi servit cu niște pâine și cu o bucată de brânză; răspunsul fu același pe care îl obținuse și când ceruse o furculiță.

Își puse șervetul pe covorul rulant și se întoarse la taxiul care aștepta pe banda a doua.

— Parcă ți-era foame! îi spuse Antoine, prinzându-l din urmă în dreptul bordurii.

— Nu atât de tare încât să mănânc peștele cu mâna!

La sfatul șoferului, o luară spre un „lap dance club”. De data

asta, Mathias și Antoine se instalară confortabil în fotolii și tot sorbiră la cocteiluri, până ajunseră la al patrulea, nu fără să simtă primele semne de beție.

— Nu stăm de vorbă îndeajuns, zise Antoine, punându-și jos paharul. Cinăm seară de seară împreună, dar nu ne mai spunem nimic.

— Pentru fraze de genul ăsta mi-am lăsat nevasta, răspunse Mathias.

— Nevastă-ta e aia care te-a lăsat.

— E a treia oară când te uiți la ceas, Antoine; nu trebuie să te simți obligat doar pentru că ne-am hotărât să mai facem o încercare.

— Te mai gândești la ea?

— Vezi? ăsta ești tu! Eu îți pun o întrebare și tu îmi răspunzi cu alta.

— Ca să câștigăm timp. Mathias, te cunosc de treizeci de ani și, de treizeci de ani, subiectul fiecăreia dintre conversațiile noastre se întoarce mereu la tine. De ce ar fi altfel în seara asta?

— Pentru că tu ești ăla care refuză mereu să-și deschidă sufletul. Hai, te provoc, spune-mi un lucru foarte personal, doar unul singur.

Sub nasul lor, o dansatoare părea să se fi îndrăgostit lulea de bara metalică pe care se bățâia. Antoine luă în mână un pumn de migdale și oftă.

— Nu mai am dorință, Mathias.

— Dacă te referi la ceea ce se petrece pe scenă, te asigur că nici eu.

— Mergem? se rugă Antoine.

În clipa următoare, Mathias se și afla în picioare și îl aștepta la vestiar.

Conversația reîncepu în taxiul care îi ducea acasă.

— Cred că ideea agățatului m-a plictisit dintotdeauna.

— Te-ai plictisit cu Caroline Leblond?

— Nu; cu Caroline Leblond, pe tine te-am plictisit.

— E vreun lucru pe care o femeie să ți-l facă în pat și care să te înnebunească?

— Da, să ascundă telecomanda televizorului.

— Ești tu obosit, asta-i tot.

— Atunci, trebuie să fie o bucată de timp al naibii de lungă de când sunt obosit. Mă uitam adineauri la tipii ăia din localul de

noapte, parcă erau niște lupi hămesiți. Asta nu mă mai amuză, nu m-a amuzat niciodată. Dacă o femeie mă privește de la celălalt capăt al barului, mie îmi trebuie șase luni ca să-mi iau inima-n dinți și să traversez sala. Și, pe urmă, ideea de a mă trezi lângă cineva, dar într-un pat în care nu e nici un sentiment, pur și simplu n-o mai suport.

— Te invidiez; îți dai seama ce fericire e să știi că cineva te iubește înainte de-a te dori? Acceptă-te așa cum ești, problema ta n-are nimic de-a face cu dorința.

— E vorba de latura mecanică, Mathias. De trei luni, nici măcar dimineața nu mai merge treaba. Ascultă măcar o dată ce-ți spun: nu mai am dorință!

Ochii lui Mathias se umplură de lacrimi.

— Ce ai? Întrebă Antoine.

— E din cauza mea? spuse Mathias, plângând.

— Dar ești absolut tâmpit; ce-ți trece prin minte? N-are nimic de-a face cu tine, eu îți spun că asta vine din mine.

— Pentru că te sufoc, nu-i așa?

— Da' termină odată, ești de-a dreptul nebun!

— Păi, cum să nu fiu, dacă te împiedic să ți se scoale...

— Vezi? Iar începi! Îmi ceri să-ți vorbesc despre mine și, orice aș face, orice aș spune, conversația tot la tine se întoarce. Asta-i boală fără leac. Hai, dă-i drumul, să nu mai pierdem vremea, spune-mi ce te muncește! zbieră Antoine.

— Chiar vrei?

— Tu ești ăla care plătește taxiul!

— Crezi că am fost lipsit de curaj cu Audrey? Întrebă Mathias.

— Dă-mi portvizitul!

— De ce?

— Ne-am înțeles că tu plătești taxiul, nu? Așa că dă-mi portvizitul!

Mathias se execută; Antoine deschise portvizitul și luă din el mica poză din care zâmbea Valentine.

— Nu curajul ți-a lipsit, ci discernământul! Întoarce odată pentru totdeauna pagina, spuse Antoine, plătindu-l pe șofer cu banii lui Mathias.

Apoi, puse poza la locul ei și coborî din taxiul ajuns la destinație.

Când Antoine și Mathias intrară în casă, auziră un sforăit repetat. Antoine, care nu studiasse arhitectura vreme de zece ani degeaba, identifică imediat zgomotul scos de o țeavă spartă, din care ieșea aer cald. După diagnosticul lui, cazanul de aburi era pe cale să-și dea sufletul. Mathias îi atrase atenția că zgomotul nu venea de la subsol, ci din salon. Depășind marginea canapelei, o pereche de șosete se mișca în perfectă sincronie cu sforăitul care-i îngrijorase: tolănită cât era de lungă, Danièle dormea liniștită.

După ce plecă Danièle, cei doi amici destupară o sticlă de bordeaux și, apoi, se instalară, la rândul lor, pe canapea.

— Ce bine e acasă! exultă Mathias, întinzându-se comod.

Și, cum Antoine se uita la picioarele lui, puse pe măsura joasă, adăugă:

— Regula 124: facem ce vrem!

*

Săptămâna care se încheia fusese plină de eforturi.

Mathias făcuse tot ce putuse ca să se concentreze numai și numai asupra muncii sale. Când găsisese în corespondența librăriei un prospect care anunța apariția noii colecții Lagarde și Michard, nu putuse să nu simtă o mică strângere de inimă. Aruncase catalogul la coș, dar seara, când îl golise de hârtii, recuperase prospectul și-l pusese sub casa de marcat.

*

În fiecare zi, ducându-se spre birou, Antoine trecea prin fața prăvăliei lui Sophie. De ce îl conduceau pașii pe acest trotuar, când biroul îi era peste drum? N-avea idee și chiar ar fi putut jura că nu-și dă seama. Și, când îl descoperea pe Antoine încremenit în fața vitrinei sale, Sophie își întorcea ochii.

*

Lucrările trebuiau să înceapă în curând. Ajutată de Enya, Yvonne se apucase de curățenie prin restaurant și, de aceea, făcea zeci de drumuri, dus și întors, între bar și pivniță. Într-o

dimineată, Enya voi să mute din loc o ladă de vin Château-Labegorce-Zédé, dar Yvonne o imploră s-o lase jos. Sticlele acelea erau cu totul deosebite.

*

Într-una din zile, învățătoarea scrisese cu cretă pe tabla din clasă enunțul temei la geografie. Emily îl copiasse pe caietul lui Louis, care, cu privirile pierdute pe fereastră, visa la pământurile Africii.

*

Într-o dimineată, mergând spre bancă, lui Mathias i se păru că recunoaște silueta lui Antoine, care traversa intersecția. Mări pasul, ca să-l ajungă, apoi încetini. Antoine se opri în fața unui magazin cu articole pentru nou-născuți, șovăi, se uită în dreapta și-n stânga, apoi împinse ușa prăvăliei.

Ascuns după un felinar, Mathias îl urmărea prin vitrină.

Și îl văzu pe Antoine trecând din raion în raion, atingând cu mâna vrafuri de hăinuțe pentru bebeluși. Când i se adresa vreo vânzătoare, el o făcea să înțeleagă, cu un semn al mâinii, că se mărginea să privească. Doi botoșei micuți îi atraseră atenția. Îi luă de pe raft și îi privi pe toate părțile. Apoi, și-l puse pe unul pe degetul arătător, iar pe celălalt pe degetul mijlociu.

Înconjurat de animale de pluș, Antoine îi juca în palma mâinii stângi, imitând dansul pâinișoarelor. Când surprinse privirea amuzată a vânzătoarei, roși și puse botoșeii la loc, pe raft. Mathias își părăsi felinarul și se îndepărtă, pe stradă.

*

La ora prânzului, McKenzie ieși discret din agenție și dădu fuga la stația South Kensington. Sări într-un taxi și îi ceru șoferului să-l ducă în St. James Street. Plăti cursa, verifică dacă îl urmărise cineva și intră, binedispus, în atelierul lui Archibald Lexington, croitor al Majestății Sale. Făcu o scurtă oprire în cabina de probă, apoi urcă pe o mică estradă, folosită în acest scop, și îl lăsă pe Sir Archibald să facă retușurile necesare costumului pe care îl comandase. Privindu-se în oglinda mare, își spuse că procedase

cum se cuvine. Săptămâna viitoare, când va avea loc inaugurarea sălii modernizate a restaurantului lui Yvonne, o să arate și mai seducător decât de obicei, ba chiar irezistibil.

*

Pe la mijlocul după-amiezii, John Glover își părăsi vila și se duse în sat. O luă pe strada principală, împinse ușa maistrului sticlar și își prezentă bonul. Comanda lui era gata. Ucenicul care îl primise dispăru o clipă și se întoarse cu un pachet în mână. John desfăcu grijuliu hârtia în care era înfășurat pachetul și scoase la iveală o fotografie înrămată. Pe ea, se putea citi o dedicație: „Pentru draga mea Yvonne, cu toată prietenia, Eric Cantona”. John le mulțumi, cu un semn din mână, meșterilor care lucrau în atelier și luă fotografia. În seara asta, avea s-o agațe în dormitorul mare, de la primul etaj.

*

În aceeași seară, în timp ce Mathias pregătea cina, Antoine se uita la televizor împreună cu copiii. Emily luă telecomanda și începu să schimbe canalele. Ștergând un pahar, Mathias recunoscuse vocea ziaristei care vorbea despre comunitatea francezilor instalați în Anglia. Ridică ochii și văzu liniile de volum, înșirându-se în stânga feței lui Audrey. Antoine recuperase telecomanda din mâinile lui Emily.

*

La Paris, într-un studio de televiziune, directorul de la știri ieșise dintr-o ședință de închidere și discuta cu o tânără ziaristă. După plecarea lui, un tehnician intră în încăpere.

— Ei! spuse Nathan. S-a făcut? Emisiunea ta a fost aprobată oficial?

Audrey confirmă, dând din cap.

— Te conduc?

Și Audrey îi răspunse „da” în același mod.

*

În toiul nopții, pe când Sophie își recitea scrisorile singură, în spatele prăvăliei, Yvonne îi destăinuia Enyei, care ședea la picioarele patului, câteva secrete din viața ei și rețeta creimei caramel.

XIX

Cu privirea pierdută în gol, Mathias își învârtea lingurița în bolul de cafea. Antoine se așează lângă el și i-o luă din mână.

— Ai dormit prost? îl întrebă.

Louis coborî din camera lui și veni la masă.

— Ce-o fi făcând iar fie-mea? O să întârziem la școală.

— Vine acu', răspunse Louis.

— Nu se spune „acu'", ci „acum", îl luă la rost Mathias, înăsprindu-și vocea.

Ridică ochii și o văzu pe Emily, care își dăduse drumul să lunece pe balustrada scării.

— Coboară imediat de acolo! zbieră Mathias, ridicându-se dintr-o săritură.

Cu chipul posomorât, fetița se refugie pe canapeaua din salon.

— Mi-e lehamite de tine! continuă să țipe taică-său. Vino imediat la masă!

Cu buzele tremurânde, Emily se supuse și se așează pe scaunul ei.

— Ești răzgâiată de nu se mai poate! Trebuie să-ți repet lucrurile de o sută de ori! Frazele mele nu mai ajung la creierul tău? continuă Mathias.

Înmărmurit, Louis se uită la taică-său, care îi făcu semn să fie cât mai discret cu puțință.

— Și nu te uita la mine pe tonul ăsta! nu se lăsă Mathias. Ești pedepsită! Diseară, când te întorci acasă... lecțiile, cina și te duci la culcare fără televizor, e clar?

Fetița nu răspunse.

— Este clar? insistă Mathias, ridicând și mai mult tonul.

— Da, tati, bâigui Emily, cu ochii plini de lacrimi. Louis își luă ghiozdanul, îl fulgeră pe Mathias cu privirea și își trase prietena spre ușă. Antoine nu scoase o vorbă și luă cheile mașinii din cupa de la intrare.

După ce îi duse pe copii, Antoine parcă Austinul în fața

librăriei. Când Mathias se dădu jos din mașină, îl apucă de braț.

— Eu înțeleg prea bine că în momentul de față nu ești în apele tale, dar ai cam exagerat azi-dimineață cu fie-ta.

— Când am văzut-o călare pe balustradă, mi s-a făcut frică, o frică nebună, dacă vrei să știi.

— Dacă tu suferi de amețeli, nu înseamnă că trebuie s-o împiedici și pe ea să meargă!

— Bine-ți mai șade să spui asta, tu, care pui un pulover pe fii-tu cum ți se face frig... Am țipat chiar așa de rău?

— Nu, ai zbierat chiar așa de rău! Promite-mi că te duci să iei aer, plimbă-te prin parc după-amiază, că ai nevoie!

Antoine îl bătu prietenește pe umăr și i se îndreptă spre birou.

*

La ora treisprezece, Antoine îl invită pe McKenzie la masă în restaurantul lui Yvonne. Pentru început, declară el, vor lua planurile de execuție pe care McKenzie le terminase și vor profita de ocazie ca să verifice la fața locului ultimele detalii.

Se instalară în sală. Yvonne veni să-l anunțe pe Antoine că era căutat la telefon. Antoine își ceru scuze de la colaboratorul său și luă receptorul de pe teighea.

— Spune-mi adevărat, crezi că Emily ar putea să nu mă mai iubească?

Antoine privi receptorul și îl puse în furcă, fără să răspundă. Rămase lângă aparat; ghicise, soneria începu să țârâie din nou. Răspunse imediat.

— Mathias, mă freci la melodie... Poftim? Nu, nu facem rezervări pentru prânz... Da, vă mulțumesc.

Și, sub privirea intrigată a lui Yvonne, puse încetișor, la loc, receptorul. Se întoarse către masa lui și făcu imediat stângamprejur; telefonul suna din nou. Yvonne îi întinse receptorul.

— Nu spune nimic și ascultă-mă! îl imploră Mathias, care umbla de colo-colo prin librărie. Diseară, îi ridici tu pedeapsa. Eu am să vin după tine și o să improvizez ceva.

Mathias închise imediat.

Cu receptorul în continuare la ureche, Antoine făcea tot ce putea pentru a rămâne calm. Și, cum Yvonne nu-l pierdea din ochi, improvizează și el.

— Să fie ultima oară când mă mai deranjezi dintr-o ședință!

spuse și închise, la rândul lui.

*

Stând pe bancă, Danièle își lăsase deoparte cuvintele încrucișate și tricota un șpilhozen, trăgând de firul de lână și lăsându-și ochelarii pe vârful nasului. În fața ei, Sophie stătea turcește pe iarbă și încinsese o partidă de cărți cu Emily și cu Louis; deodată, le ceru scuze copiilor și îi lăsă puțin, ca să facă o scurtă plimbare, pentru că o durea spatele.

— Ce are taică-tău în ultima vreme? o întrebă Louis pe Emily.

— Cred că e așa din pricina ziaristei care a venit să ia cina la noi acasă.

— Dar, mai exact, ce e între ei? întrebă băiețelul aruncând o carte.

— Taică-tău... și maică-mea, răspunse ea, punând toate cărțile jos.

*

Mathias pășea grăbit pe o alee a parcului. Desfăcu punga de la brutărie, băgă mâna înăuntru și scoase o brișă cu stafide, pe care o ronțai cu poftă. Deodată, încetini și i se schimbă expresia. Se ascunse după un stejar, ca să pândească scena din fața lui.

Emily și Louis râdeau din toată inima. Stând în patru labe, pe iarbă, Sophie îl gâdila când pe unul când pe celălalt. Apoi, se îndreptă și le puse o întrebare.

— O surpriză în șapte litere?

— Călușei! exclamă Louis.

Ca prin minune, din mâna lui Sophie apărură două bilete. Se sculă și îi chemă pe copii s-o urmeze la carusel. Louis era ultimul din coadă. Auzi un fluierat și se întoarse. Capul lui Mathias se vedea pe după trunchiul unui copac. Acesta îi făcu semn să vină, discret, spre el.

Louis aruncă repede o privire spre fetele care mergeau departe, în față, și alergă către banca pe care îl aștepta, de acum, Mathias.

— Ce faci aici? întrebă băiețelul.

— Dar Sophie ce face aici? răspunse Mathias.

— Nu pot să-ți spun, e secret!

— la zi, când am aflat că un anumit băiețel a smuls un solz de-al dinozaurului de la muzeu, am spus eu ceva?

— Păi, acum nu e același lucru, dinozaurul era mort.

— Și de ce trebuie să fie secret faptul că Sophie e aici? insistă Mathias.

— La început când te-ai despărțit tu de Valentine și veneai să te întâlnești cu Emily pe ascuns, în grădina Luxembourg, era tot un secret, nu?

— Aha, pricep..., murmură Mathias.

— Ba nu, nu pricepi deloc! De când v-ați luat voi la hartă cu Sophie, ei îi este dor de noi și și mie mi-e dor de ea.

Băiețelul se ridică dintr-o săritură.

— Bun! Tre' să plec, o să observe că nu-s acolo.

Louis se îndepărtă câțiva pași, dar Mathias îl chemă imediat înapoi.

— Și conversația noastră e secretă, de acord?

Louis făcu „da” din cap și își întări jurământul cu o mână pusă, solemn, pe inimă. Mathias zâmbi și îi aruncă punga cu prăjituri.

— Au mai rămas două briose cu stafide, îi dai una și fetei mele?

Băiețelul se uită, consternat, la Mathias.

— Și ce vrei să-i spun lui Emily? Că briosele tale cu stafide au crescut în pom? Zău așa, moșule, ești absolut nul la minciuni!

Și îi aruncă înapoi punga, după care o luă din loc, clătinând din cap.

*

Seara, când se întoarse acasă, Mathias îi găsi pe Emily și pe Louis uitându-se la desene animate. Antoine pregătea masa în bucătărie. Mathias se duse la el și își încrucișă brațele.

— Nu prea înțeleg! spuse, arătând spre televizorul deschis. Ce ți-am spus eu?

Uluit, Antoine își ridică fruntea.

— Fără... te-le-vi-zor! Vasăzică, ceea ce spun eu este egal cu zero? Asta-i culmea! strigă Mathias, ridicând brațele spre cer.

Emily și Louis urmăreau, de pe canapea, toată scena.

— Tare aș vrea să-mi fie respectată și mie puțin autoritatea în casa asta. Când hotărâsc ceva în privința copiilor, mi-ar plăcea să mă sprijini și tu. Prea e simplu să fie întotdeauna același care

pedepsește și celălalt care răsplătește!

Antoine, care nu-și luase ochii de la Mathias, se opri din amestecatul în cratița cu tocană.

— E o chestiune de coerență familială! conchise Mathias, înmuindu-și un deget în cratiță și făcându-i cu ochiul amicului său.

Antoine îi trase una peste mână cu linguroiul. Incidentul fiind închis, toată lumea trecu la masă.

După ce terminară de mâncat, Mathias o duse pe Emily la culcare.

Întins lângă ea, îi istorisi cea mai lungă poveste pe care o cunoștea. Și, când, în cele din urmă, Théodore, iepurele cu puteri magice, văzu pe cer cum se învârtea în cerc vulturul (biata pasăre avea, din naștere, o aripă mai scurtă decât cealaltă... cu câteva pene), Emily își băgă degetul mare în gură și se ghemui lângă taică-său.

— Dormi, prințesa mea? șopti Mathias.

Se răsuci, ușor, pe o parte. Îngenuncheat lângă pat, mângâie părul fetei și o privi multă vreme dormind.

Emily avea o mână pe frunte, iar cu cealaltă continua să țină mâna tatălui ei. Din când în când, buzele îi fremătau, ca și cum s-ar fi pregătit să spună ceva.

— Doamne, cât de bine îi semeni, murmură Mathias.

O sărută pe obraz, îi spuse că o iubește mai mult decât orice pe lume și ieși fără zgomot din cameră.

*

Îmbrăcat în pijama, Antoine citea liniștit, în pat. Se auzi un ciocănit în ușă.

— Am uitat să-mi iau costumul de la curățat, spuse Mathias, strecurându-și capul prin crăpătura ușii.

— Am trecut eu pe-acolo; este în șifonier, răspunse Antoine, începând să citească din nou pagina.

Mathias se apropie de pat și se lungi peste cuvertură. Luă telecomanda și deschise televizorul.

— E bună salteaua ta!

— Este exact la fel ca a ta!

Mathias se ridică și bătu perna, ca să stea mai comod.

— Nu te deranjez? întrebă Mathias.

— Ba da!

— Vezi? Și, după aia, te plângi că nu stăm niciodată de vorbă.

Antoine îi înșfăcă telecomanda și închise televizorul.

— Știi? M-am mai gândit la ametelele tale. Asta nu e o problemă oarecare. De fapt, ție ți-e teamă să crești, să te proiectezi înainte. Asta te paralizează, inclusiv în relațiile tale cu ceilalți. Cu nevastă-ta ți-era teamă să fii soț și, uneori, cu fie-ta, ți-e teamă să fii tată. De când n-ai mai făcut și tu ceva pentru altul, nu doar pentru tine?

Antoine apăsă pe întrerupătorul veiozei și se răsuci.

Câteva clipe, Mathias rămase tăcut, pe întuneric; în cele din urmă, se sculă și, înainte de a ieși, se uită țintă la prietenul lui.

— Atunci, știi ceva? La sfatul tău, îți răspund tot cu un sfat. Am unul care te privește, Antoine: dacă vrei să lași pe cineva să intre în viața ta, trebuie să dărâmi zidurile pe care le-ai ridicat ca să te protejezi, nu să aștepti să le demoleze celălalt!

— Și de ce îmi spui asta? Te pomenești că n-am dărâmat zidul! țipă Antoine.

— Nu, eu am făcut-o, și nu vorbeam despre asta? Ce număr aveau botoșeii din magazinul pentru nou-născuți?

Și ușa se închise.

*

Antoine nu dormi toată noaptea... sau ceva cam pe-acolo. Aprinse lumina, deschise sertarul noptierei, luă o foaie de hârtie și începu să scrie. Somnul îl fură abia în zori, după ce își termină scrisoarea.

Nici Mathias nu dormi toată noaptea... sau ceva cam pe-acolo. Și el aprinse lumina; ca și pe Antoine, somnul îl fură abia în zori, după ce luă câteva hotărâri.

XX

În vinerea aceea, Emily și Louis chiar că întârziară la școală. Degeaba își zgâlțâiseră tații, ca să-i dea jos din pat, că nu izbutiseră.

Și, în timp ce se uitau la niște desene anima te (cu ghiozdanele în spate, pentru cazul în care ar fi avut cineva tupeul

să le facă vreun reproș), Mathias se rădea în baie, iar Antoine, parcă lovit cu leuca, îl suna pe McKenzie, ca să-l prevină că ajunge la agenție într-o jumătate de oră.

*

Mathias intră în librărie, scrise cu markerul, pe o foaie de hârtie Canson, „Astăzi închis”, o lipi pe geamul ușii și plecă imediat.

Trecu pe la agenție, îl deranjă pe Antoine în plină ședință și îl sili să-i împrumute mașina. Prima etapă a periplului său îl duse de-a lungul Tamisei. După ce parcă în fața turnului Oxo, se așeză pe banca din dreptul digului și începu să reflecteze.

*

Yvonne se asigură că nu uitase nimic și își verifică din nou biletul. În seara aceea, avea să urce în trenul care pleca la ora optsprezece din gara Victoria, pentru a ajunge la Chatham după cincizeci și cinci de minute. Își închise valjoara neagră, o lăsă pe pat și ieși din garsonieră.

Cu inima strânsă, coborî scara ce ducea în sala restaurantului, unde avea întâlnire cu Antoine. Ideea plecării în weekend fusese numai bună. N-ar fi putut suporta să-și vadă bistroul întors cu fundul în sus. Dar adevăratul motiv al călătoriei — chiar dacă, din pricina caracterului ei afurisit, nu îndrăznea să și-l mărturisească — venea mai ales din inimă. În noaptea aceea, avea să doarmă pentru prima oară în Kent.

*

Ieșind de la ședință, Antoine se uită la ceas. Pesemne că Yvonne îl aștepta de mai bine de un sfert de oră. Se scotoci prin buzunarul vestonului, verifică dacă avea acolo un anume plic și alergă la întâlnire.

*

Stând în profil, Sophie se privi în oglinda de pe peretele încăperii din dosul prăvăliei, își mângâie pânțele și zâmbi.

*

Mathias se uită pentru ultima oară la vălurelele fluviului. Oftă și se ridică de pe bancă. Înaintă cu pas hotărât către Turnul Oxo, traversează holul și i se duse să discute cu liftierul. Omul îl ascultă cu atenție și acceptă generosul bacșiș pe care i-l oferea Mathias în schimbul unui serviciu pe care îl considera destul de ciudat. Apoi, le ceru celorlalți pasageri să fie atât de buni și să se strângă spre peretele din fundul liftului. Mathias intră în cabină, se așază cu fața spre ușă și îl anunță că era gata. Liftierul apăsă pe buton.

*

Enya îi făgădui lui Yvonne că o să stea acolo pe toată durata lucrărilor. O să aibă grijă ca muncitorii să nu strice casa de marcat. Lui Yvonne îi era, și așa, destul de greu să-și imagineze că, la întoarcere, nimic n-o să mai semene cu ceea ce fusese înainte! Dacă îi mai stricau și bătrâna mașină de marcat, însuși sufletul bistroului s-ar face nevăzut.

Refuză să se uite la ultimele desene pe care i le prezenta Antoine. Avea încredere în el. Trecu în spatele tejghelei, deschise un sertar și îi întinse lui Antoine un plic.

— Ce-i asta?

— O să vezi când îl deschizi! spuse Yvonne.

— Dacă e vreun cec, n-o să-l încasez!

— Dacă nu-l încasezi, la întoarcere iau două găleți de vopsea și îți mânjesc toată opera! M-am făcut bine înțeleasă?

Antoine voi s-o înduplece, dar Yvonne îi luă plicul și i-l îndesă cu de-a sila în veston.

— Le iei sau nu le iei? spuse ea, agitând un mănunchi de chei. De bună seamă că vreau să-mi întineresc sala, dar mândria n-o să-mi moară decât o dată cu mine, fiindcă eu sunt de modă veche. Știu prea bine că n-o să vrei niciodată să-ți plătesc onorariul! În orice caz, eu, una, o să-mi plătesc lucrările!

Antoine luă cheile din mâna lui Yvonne și o anunță că, până duminică seara, restaurantul era al lui, iar ea n-avea dreptul să calce pe acolo înainte de luni dimineața.

*

— Domnu'! Trebuie să vă luați piciorul din ușă! Zău, oamenii își pierd răbdarea! se ruga liftierul din Turnul Oxo.

Cabina încă nu plecase de la parter și, deși băiatul din lift încercase să le explice tuturor clienților situația, unii nu mai puteau îndura, cu gândul la masa care îi aștepta la ultimul etaj.

— Sunt aproape gata, spuse Mathias, aproape gata!

Trase aer în piept și își strânse degetele mari în pantofi.

Femeia de afaceri de lângă el îl lovi zdravăn, cu umbrela, peste picior, Mathias și-l trase înapoi și cabina se ridică, în sfârșit, spre cerul Londrei.

*

Yvonne plecă de la restaurant. Avea oră la coafor; mai târziu, va trece să-și ia valiza. Enya aproape că trebui s-o împingă afară; Yvonne se putea baza pe ea. Aceasta o strânse în brațe, o sărută și urcă în taxi.

Antoine, care o luase în josul străzii, se opri în fața magazinului lui Sophie, bătu la ușă și intră.

*

Ușile liftului se deschiseră la ultimul etaj. Clienții restaurantului se repeziră afară. Agățat de balustradă, în fundul cabinei de sticlă, Mathias deschise ochii. Fermecat, descoperea orașul așa cum nu-l mai văzuse niciodată. Liftierul bătu din palme o dată, încă o dată, apoi aplaudă din toată inima.

— Mai facem un tur doar pentru noi doi? întrebă bărbatul.

Mathias îl privi și zâmbi.

— Unu' mic, fiindcă, după aia, trebuie să plec la drum, răspunse Mathias. Pot? adăugă el punând degetul pe buton.

— Sunteți invitatul meu! răspunse, fudul, liftierul.

*

— Ai venit să cumperi flori? întrebă Sophie, privindu-l pe Antoine care se apropia de ea.

El scoase plicul din buzunar și i-l întinse.

— Ce-i asta?

— Știi? Boul ăla pentru care mă puneai să scriu... cred că ți-a răspuns în sfârșit. Așa că am vrut să-ți aduc eu însumi scrisoarea lui.

Sophie nu spuse nimic, se aplecă să deschidă caseta și puse scrisoarea peste celelalte.

— N-o s-o deschizi?

— Ba da, poate mai târziu. Și, pe urmă, cred că lui nu i-ar plăcea s-o citesc de față cu tine.

Antoine se apropie încet de ea, o luă în brațe și o sărută pe obraz, după care ieși di magazin.

*

Mașina Austin Healy gonea pe M25. Mathias se aplecă spre torpedou și luă o hartă rutieră. După două mile, trebuia s-o ia pe M2. În dimineața asta, își dusesese la îndeplinire prima hotărâre. Și, dacă mergea în continuare cu aceeași viteză, poate că o va îndeplini și pe a doua, în mai puțin de o oră.

*

Antoine își petrecu restul zilei în restaurant, alături de McKenzie. Împreună cu Enya, puseseră vechile mese unele peste altele, în fundul sălii. A doua zi, camionul tâmplăriei avea să le ia de acolo. Acum, trasau linii cu creta albastră pe pereți, marcând limitele lambriurilor de lemn, pentru tâmplarii care aveau să vină la muncă sâmbătă, și semnele pentru zugravii care aveau să intervină duminică.

*

La sfârșitul după-amiezii, Sophie primi un telefon de la Mathias. Știa prea bine că ea nu mai voia să-i vorbească, dar o imploră să-l asculte.

În toiul conversației, Sophie puse jos receptorul și se duse să închidă magazinul, ca să n-o deranjeze nimeni. Nu-l întrerupse pe Mathias nici măcar o dată. Când acesta închise, Sophie își deschise caseta. Desfăcu plicul și citi cuvintele pe care le visase în toți acei ani, cât durase prietenia care, până la urmă, nici nu

era așa ceva.

Sophie,

Am crezut că următoarea dragoste va fi încă o înfrângere, și, atunci, cum puteam să-mi asum riscul de a te pierde, când nu te aveam decât pe tine?

Și, cu toate astea, lăsându-mă stăpânit de temerile mele, te-am pierdut.

Toți anii ăștia, scriind scrisorile, visam — dar fără să-ți mărturisesc vreodată — să fiu eu cel care avea să le primească. Nici în seara asta n-am fost în stare să-ți spun...

Îți voi iubi copilul mai mult decât ar face-o un tată, pentru că este al tău; mai mult decât ar face-o un iubit, chiar dacă este al altuia.

Dacă ne mai vrei, îți voi alunga singurătatea, te voi lua de mână și te voi duce pe un drum pe care vom păși împreună.

Vreau să îmbătrânesc sub privirile tale, vreau să-ți înfrumusețez nopțile până la sfârșitul zilelor mele.

Cuvintele astea ți le scriu numai și numai ție, iubirea mea.

Antoine

*

Mathias opri la o benzinărie. Făcu plinul și o porni din nou pe M25, în direcția Londrei. Ceva mai devreme, într-un sătuc din Kent, își dusesese la îndeplinire a doua hotărâre. Conducându-l la mașină, Mr. Glover îi mărturisise că sperase această vizită, dar despre identitatea lui Popinot nu voi să-i spună absolut nimic.

Luând-o pe autostradă, Mathias sună pe celularul lui Antoine. Aranjase cu cineva să aibă grijă de copii și îl invita să cineze tête-à-tête.

Antoine îl întrebă ce sărbătoreau. Mathias nu-i răspunse, dar îi propuse să aleagă el localul.

— Yvonne e plecată; avem restaurantul doar pentru noi doi,

dacă-ți surâde.

O întrebă repede pe Enya, care fu într-o clipă de acord să le pregătească o mică cină. Le lăsa totul în bucătărie; ei n-ar mai fi avut altceva de făcut decât să încălzească mâncarea.

— Perfect, spuse Mathias. La opt fix. Vinul o să-l aduc eu!

*

Enya le aranjase masa foarte frumos. Făcând curat prin pivniță, găsisese un sfeșnic și-l așezase în mijloc. Mâncăturile erau în cuptor, nu trebuiau decât să le scoată. Când sosi Mathias, ea le spuse noaptea bună și urcă în cameră.

Antoine destupă sticla adusă de Mathias și turnă vinul în pahare.

— O să fie frumos aici. Duminică seară, n-ai să mai recunoști nimic. Dacă e după cum m-am gândit eu, locul nu se va schimba, va fi tot „la Yvonne”, dar ceva mai modern.

Și, cum Mathias nu spunea nimic, Antoine își ridică paharul.

— Prin urmare, ce sărbătorim?

— Pe noi, răspunse Mathias.

— De ce?

— Pentru tot ceea ce am făcut unul pentru celălalt, în fine, mai ales pentru ce ai făcut tu. Vezi, o prietenie nu-ți impune să treci pe la primar (și, de aceea, nici nu are dată aniversară). Dar e o legătură ce poate dura totuși o viață, pentru că prietenii ți-i alegi.

— Mai ții minte când ne-am întâlnit prima oară? spuse Antoine, ciocnind cu Mathias.

— La Caroline Leblond, răspunse Mathias.

Antoine voi să se ducă să ia mâncarea din bucătărie, dar Mathias nu-l lăsă.

— Stai jos, vreau să-ți spun ceva important.

— Te ascult.

— Te iubesc.

— Tu repeți textul acesta pentru vreo întâlnire? întrebă Antoine.

— Nu, te iubesc cu adevărat.

— Iar ai luat-o razna? Termină imediat, că, de data asta, chiar m-ai băgat în sperieți!

— Te las, Antoine.

Antoine puse jos paharul și îl privi țintă pe Mathias.

— Ai pe altcineva?

— De data asta, tu ești ăla care a luat-o razna.

— Pentru ce faci asta?

— Pentru noi doi. M-ai întrebat de când n-am mai făcut ceva și pentru altul, nu doar pentru mine. Acum, îți voi putea răspunde.

Antoine se ridică.

— Știi, mi-a cam trecut foamea. Vrei să facem câțiva pași?

Mathias își dădu scaunul deoparte. Lăsară baltă masa și închiseră ușa de serviciu în urma lor.

Porniră să se plimbe pe chei, respectând fiecare tăcerea celuilalt.

Sprijinit în coate de balustrada unui pod ce traversa Tamisa, Antoine își scoase din buzunar ultimul trabuc care-i mai rămăsese. Îl rulă între degete și aprinse un chibrit.

— Oricum, eu, unul, nu mai voiam încă un copil, spuse Mathias, zâmbind.

— Ba, eu, unul, cred aș mai vrea! răspunse Antoine, întinzându-i trabucul.

— Hai să traversăm; de pe partea cealaltă, priveliștea e mai frumoasă, îl îndemnă Mathias.

— Vii mâine?

— Nu, cred că e mai bine să nu ne vedem o vreme, dar te sun duminică, să-mi spui cum s-au terminat lucrările.

— Înțeleg, spuse Antoine.

— O s-o iau pe Emily în călătorie. Nu-i nici o nenorocire dacă pierde o săptămână de școală. Am nevoie să stau cu ea un timp, trebuie să-i spun unele lucruri.

— Ai vreun proiect? întrebă Antoine.

— Da, tocmai despre asta vreau să vorbesc cu ea.

— Și cu mine nu vrei să vorbești?

— Ba da, răspunse Mathias, dar mai întâi cu ea.

Pe pod, tocmai trecea un taxi, Mathias îi făcu semn. Antoine urcă. Mathias închise portiera și se aplecă la geam.

— Du-te acasă, eu o să mai fac câțiva pași.

— De acord, răspunse Antoine. Ai văzut cât e ceasul?! Știu eu o babysitter care o să sară cu gura la mine cum ajung acasă.

— Nu-ți face griji pentru „Mrs. Doubtfire”, m-am ocupat eu de toate.

Mathias așteptă să se îndepărteze taxiul. Își vârî mâinile în buzunarele pardesiului și începu din nou să meargă. Era ora două

și douăzeci. Își ținu pumnii strâns, ca să i se îndeplinească și cea de-a treia hotărâre.

*

Antoine intră în casă și se uită la cupa în care își goleau buzunarele. Salonul era în penumbră, luminat doar de licăririle televizorului.

Două picioare — unul purtând o șosetă roz, iar celălalt una bleu — se întinseseră dincolo de capătul canapelei. Se duse în bucătărie și deschise frigiderul. Pe raft, sucurile stăteau aliniate ordonat, după culoare. Le schimbă locul, așezându-le în dezordine, și închise ușa. Își umplu un pahar mare cu apă de la robinet și-l dădu peste cap.

Abia când se întoarse în salon, o descoperi pe Sophie, care dormea adânc. Antoine își scoase vestonul și îi acoperi cu el umerii. Se aplecă spre ea, îi mângâie părul, apoi îi depuse pe frunte un sărut, care alunecă până pe buze. Stinse televizorul și se duse la celălalt capăt al canapelei. Ridică cu grijă picioarele lui Sophie, se așază fără zgomot și îi puse picioarele la loc, pe genunchii lui. În sfârșit, se lăsă în perne, căutându-și o poziție pentru dormit. Când încetă să se mai miște, Sophie deschise un ochi, zâmbi și îl închise la iuțeală.

XXI

Antoine plecase de la primele ore ale dimineții. Voia să fie de față când avea să ajungă camionul atelierului de tâmplărie. Sophie pregătise valijoara lui Emily și adunase, într-un sac mare, câteva lucruri pentru taică-său. Mathias trecu s-o ia pe la ora nouă. Se duceau în Cornwall și aveau să profite de acest moment petrecut în doi, ca să discute despre viitor. Emily îl sărută pe Louis și-i promise că o să-i trimită în fiecare zi câte o carte poștală. Sophie îi conduse până la ușa.

— Îți mulțumesc pentru sac, spuse Mathias.

— Iar eu îți mulțumesc ție, răspunse Sophie, îmbrățișându-l. O să te descurci? îl întrebă ea.

— Bineînțeles, doar îl am alături pe îngerașul meu păzitor!

— Când te întorci?

— Încă nu știu. Peste vreo câteva zile.

Mathias își luă fata de mână și coborî treptele peronului, apoi se întoarse și contemplă fațada casei. Glicina se întindea de fiecare parte a ușilor de la intrare. Sophie îl privea; el îi zâmbi emoționat.

— Ai mare grijă de el, murmură Mathias.

— Te poți bizui pe mine.

Mathias urcă din nou treptele, îl ridică în brațe pe Louis și îl pupă cu o nespunsă dulceață.

— Iar tu ai mare grijă de Sophie, fiindcă ești bărbatul casei cât timp lipsesc eu.

— Și tata? răspunse Louis, când atinse din nou pământul.

Mathias îi trimise o otheadă complice și se îndepărtă pe stradă.

*

Antoine intră în restaurantul pustiu. În fundul sălii, un sfeșnic trona pe o masă acoperită cu o față de masă albă. Totul era imaculat; numai două pahare fuseseră umplute cu vin. Se apropie și se așează pe scaunul unde stătuse Mathias în ajun.

— Lăsați, o să strâng eu masa, spuse Enya, de lângă piciorul scării.

— Nu v-am auzit.

— Eu da, spuse ea, apropiindu-se.

— A fost o primăvară frumoasă, nu?

— Cu câteva furtuni, ca orice primăvară, spuse ea, uitându-se în sala goală.

— Cred că aud camionul pe stradă.

Enya se uită prin vitrină.

— Am trac, spuse Antoine.

— Yvonne o să fie nespuns de încântată.

— Spuneți asta ca să mă liniștiți?

— Nu, spun asta pentru că ieri, după ce ați plecat, ea a trecut din nou și s-a uitat la toate desenele dumneavoastră. Și, credeți-mă, îi râdeau ochii în cap ca niciodată până atunci.

— N-a făcut nici un comentariu?

— Ba da. A zis: "Vezi, tati, am reușit". Acum, mă duc să vă fac o cafea. Haideți, plecați de acolo, că trebuie să strâng masa. Dați-i zor!

Între timp, tâmplarii luaseră în stăpânire sala restaurantului.

*

Duminică dimineață, John îi arătă lui Yvonne satul lui. Ea se îndrăgosti pe dată de acest loc. De-a lungul străzii principale, toate fațadele caselor aveau culori diferite — roz, bleu, uneori alb, ba chiar și violet — iar balcoanele gemeau de flori. Luară masa la pub, instituție locală. Soarele strălucea pe cerul Kentului, așa că patronul îi instalează afară. Lucru ciudat, pesemne că toți oamenii din partea locului aveau cumpărături de făcut taman în aceeași zi, pentru că treceau sau se întorceau prin fața terasei, salutându-i pe John Glover și pe prietena lui franțuzoaică.

O luară spre casă, tăind peste câmpuri. Câmpia englezească era una dintre cele mai frumoase din lume, iar după-amiaza era la fel de încântătoare. Pe John îl aștepta lucrul în seră; între timp, Yvonne avea să-și facă siesta în grădină. El o instalează într-un șezlong, o sărută și se duse să-și caute sculele în magazie.

*

Tâmplarii își ținuseră făgăduiala. Toată lemnăria era montată. Antoine și McKenzie se aplecau, fiecare la câte o extremitate a barului, ca să verifice îmbinările. Erau perfecte, nu se vedea nici urmă de așchie. Lacul realizat în atelier fusese aplicat de șase ori, cel puțin, pentru a obține o asemenea strălucire. Cu mii de precauții, sub ochiul vigilent și nemilos al Enyei, bătrâna casă de marcat își regăsise locul. Louis o lustruia. În sală, zugravii își terminau treaba, lipind tapetele pe care le lăsaseră întinse peste noapte, după ce le dăduseră cu adeziv. Antoine se uită la ceas; mai aveau de pus husele de protecție, de măturat bine pe jos și de pus noile mese și scaune la locul lor. Electricienii fixau deja aplicile pe pereți. Sophie intră ținând o vază mare în brațe. În ea, bujorii abia își desfăceau corolele; mâine, când se va întoarce Yvonne, vor fi perfecți.

*

La sud de Falmouth, un tată explora cu fiica sa falezele din Cornwall. Când se apropie de margine ca să-i arate în depărtare

coastele Franței, fetei nu-i veni să-și creadă ochilor și dădu fuga să-l ia în brațe, spunându-i că era mândră de el. Întorcându-se la mașină, profită de ocazie și își întrebă tatăl dacă acum, când el nu mai avea amețeli, va putea și ea să se lase în jos pe balustrada scării fără să mai fie certată.

*

Se apropia ora patru și totul era gata. Stând în picioare, lângă ușă, Antoine, Sophie, Louis și Enya priveau rezultatele muncii care se încheiase.

— Nu-mi vine să cred, spuse Sophie, admirând sala.

— Nici mie, răspunse Antoine, luând-o de mână. Sophie se aplecă spre Louis ca să-i facă numai lui o confidență.

— În următoarele două secunde, tatăl tău o să mă întrebe dacă o să-i placă lui Yvonne, îi șușoti ea la ureche.

Telefonul sună. Enya răspunse și îi făcu semn lui Antoine: apelul era pentru el.

— Ea e; vrea să știe dacă am terminat, spuse Antoine, ducându-se spre teighea.

Și se întoarse spre Sophie, ca s-o întrebe ce crede: lui Yvonne o să-i placă noua sală?

Apoi luă receptorul și se schimbă la față. La capătul firului nu era Yvonne, ci John Glover.

*

Pe la începutul după-amiezii, simțise niște dureri. Dar nu voise să-l sperie pe John, care așteptase atât de mult aceste momente. În jurul ei, câmpia strălucea de lumină, frunzișul copacilor se legăna ușor, în vânt. Ce suave erau parfumurile verii născânde! Era atât de obosită, ceașca îi aluneca dintre degete, de ce să se căznească să-i țină toarta, nu era decât un porțelan; John era în seră, n-avea să audă zgomotul. Îi plăcea felul în care John tunde trandafirii agățători.

Ce nostim, se gândea la el și iată-l în capătul aleii. Ce mult seamănă cu tatăl ei, e la fel de blând, la fel de reținut, are o eleganță naturală. Cine e fetița care îl ține de mână? Nu este Emily. Fetița flutură eșarfa pe care o purta ea în ziua când tata o urcase în roata mare. Îi face semn să vină.

Razele soarelui sunt calde, le simte pe piele. Nu trebuie să se teamă, spusese esențialul. O ultimă gură de cafea, poate? Ceașca este pe gheridon, atât de aproape și deja atât de departe de ea. O pasăre trece pe cer; diseară, va zbura pe deasupra Franței.

John venea către ea. De s-ar duce spre boschete! E mai bine să fie singură.

Capul îi era nespus de greu. Îl lăsă să-i alunece pe umăr. Ar trebui să-și țină pleoapele încă puțin deschise, să se pătrundă de tot ce era acolo, aș vrea să văd magnoliile, să mă aplec asupra trandafirilor; lumina strălucește mai slab, soarele e mai puțin fierbinte, pasărea a plecat; fetița îmi face semne, tata îmi zâmbește. Doamne, că frumoasă mai e viața, când se duce... și ceașca se rostogoli în iarbă.

Stătea pe scaun, dreaptă, cu capul plecat, având câteva cioburi de porțelan la picioare.

John își lăsă baltă uneltele și alergă pe alee, urlându-i numele...

Yvonne tocmai murise într-o grădină din Kent.

XXII

Lui Yvonne i-ar fi plăcut cerul pe care se târau norii de deasupra cimitirului din Old Brompton. John deschidea cortegiul. Urmau, pe un singur rând, Danièle, Colette, Martine. Sophie, Antoine, Enya și Louis îl susțineau pe McKenzie, neconsolat, în costumul lui cel nou. După ei, comercianți, clienți, toți oamenii din Bute Street formau un șir lung.

Când o coborâră în pământ, un nemaipomenit strigăt se auzi de pe marele stadion. În acea miercuri, Manchester United câștigase partida. Și cine ar fi putut spune altfel, când silueta ce pășea pe alee și îi zâmbea lui John era cea a unui mare jucător?! Nu s-a ținut nici o slujbă, Yvonne nu voia; doar câteva cuvinte, pentru a dovedi că, deși moartă, ea era încă acolo.

Ceremonia fu scurtă, după dorința lui Yvonne. Apoi, toată lumea urma să se adune acasă la ea, asta era dorința lui John.

Părerile erau unanime și, chiar dacă Antoine plângea, trebuiau să se bucure, restaurantul era și mai frumos decât și-l imaginase Yvonne. Bineînțeles că i-ar fi plăcut! Toată lumea se instalează la mese și paharele se ridică în amintirea ei.

La prânz, în sală intrară niște clienți întâmplători. Enya nu știa ce să facă. Danièle îi făcu un semn: trebuia să-i servească. Când ei voră să plătească, fata se duse spre casa de marcat, fără să știe dacă trebuia să înregistreze sau nu acea notă.

John, care se apropiase din spate, apăsă pe o tastă; atunci, în sală se făcu auzit clopoțelul casei.

— Vedeți? Ea e aici, printre noi, spuse el.

Restaurantul se deschisese. De altfel — șușoti John, aparte —, Yvonne îi spusese, într-o zi, că, dacă s-ar închide, ea ar muri a doua oară. Enya nu trebuia să fie îngrijorată; în cursul dimineții, el, John, o văzuse la muncă, mișcându-se printre mese fără să se arate grăbită, și era sigur că ea va ști ce are de făcut.

Pe Enya nimic n-ar fi făcut-o mai fericită, dar n-avea posibilitatea să preia afacerea. John o liniști; nu avea nevoie, se puteau învoi ca ea să administreze restaurantul. Cum făcea și Mathias cu librăria, îi explică el. Și, apoi, dacă ea ar avea nevoie de o mână de ajutor, el n-ar fi departe. John nu voia decât un singur lucru. Îi întinse o fotografie pusă într-o ramă fină, de lemn, cerându-i să fie bună și s-o agațe deasupra barului. Și s-o lase pentru totdeauna acolo. Înainte de a pleca — mai avea de pus la punct ceva — John îi arătă pardesiul lui, din cuier, și i-l dăruie pentru a doua oară. Trebuia să-l păstreze ea, doar îi purta noroc, nu?

Sophie se uită la Antoine; tocmai intrase Mathias.

— Ai venit? spuse Antoine și se duse spre el.

— Păi, nu, doar vezi!

— Credeam că o să fii la cimitir.

— N-am aflat decât în dimineața asta, când l-am sunat pe Glover. Am venit cât am putut de repede, dar, știi tu, cu toate mașinile astea englezești, care circulă anapoda...

— Rămâi?

— Nu, trebuie să plec.

— Înțeleg.

— Poți să ai grijă de Emily câteva zile?

— Bineînțeles!

— Și cu casa ce vrei să faci?

Antoine se uită la Sophie, care-i ducea un teanc de batiste lui McKenzie.

— Oricum, aș fi avut nevoie de camera ta, spuse Antoine, văzând-o că se ține de burtă.

Mathias se îndreaptă spre ușă, apoi se întoarce din drum și își strânse în brațe prietenul.

— Jură-mi un lucru: astăzi să nu te uiți la ceea ce șchioapătă, uită-te la tot ce ai realizat, pentru că este minunat.

— Îți promit, spuse Antoine.

*

Mathias intră în librărie, unde îl aștepta John Glover.

John semna toate actele despre care discutaseră în Kent. Înainte de a pleca, Mathias se urcă pe taburet. Luă o carte de pe cel mai înalt raft și se duse la casă.

Îi reparase sertarul și, acum, nu mai scotea acel mic zgomot, când îi deschideai.

Îi mai mulțumi o dată bătrânului librar pentru tot ajutorul lui și îi restitui unicul exemplar din aventurile lui Jeeves pe care îl deținea librăria.

Înainte de a pleca, Mathias mai voia să-i pună o ultimă întrebare: cine Dumnezeu mai era și Popinot ăsta?

Glover zâmbi și îl invită pe Mathias să ia două pachete pe care le pusese pentru el la intrare. Mathias le desfăcu din ambalajul-cadou. Primul conținea o plăcuță emailată, iar al doilea, o minunată umbrelă împodobită cu un mâner sculptat în lemn de cireș... Oriunde s-ar duce, oriunde ar trăi, tot mai ploua câteodată seara, spuse John, salutându-l.

De îndată ce Mathias ieși din librărie, John băgă mâna în sertarul casei și puse micul resort la loc, exact așa cum fusese înainte.

Trenul intră în gară. Mathias o luă la fugă pe peron, depășii toată coada de pasageri și urcă în primul taxi. Avea o întâlnire de care depindea întreaga lui viață, le strigă prin geam oamenilor

care îl bălăcăreau; dar mașina o și luase pe bulevardul Magenta, unde circulația era extrem de fluidă în acea zi.

Își iuți pașii la intrarea pe aleea pietonală și o luă la goană.

În spatele unei ferestre largi, se putea vedea un platou de televiziune, unde se pregătea deja ediția jurnalului de știri de la ora douăzeci. Un agent de pază îl legitimă și îi ceru numele persoanei la care venise.

Gardianul sună la regie.

Ea lipsea pentru câteva zile, iar regulamentul nu permitea să i se comunice nimănui locul în care se afla.

— Cel puțin, era în Franța? Întrebase Mathias, cu vocea tremurândă.

— Nu vă putem spune nimic..., regulamentul, repetase gardianul; oricum, nici măcar nu era consemnat locul, adăugase el, consultându-și registrul; tot ce știa era că se întorcea săptămâna viitoare.

— Măcar îi putea spune că venise s-o vadă Mathias?

Un tehnician care tocmai trecea de portic ciuli urechea, auzind un nume care îi era familiar.

— Da, într-adevăr, îl chema Mathias, de ce? Cum se face că-i știa numele?... — Ea îl descrisese atâta, vorbise atâta despre el, încât îl recunoscuse, răspunse tânărul. Fusesse nevoit s-o asculte și o consolase când se întorsese de la Londra. Da' mai dă-l naibii de regulament, spusese Nathan, luându-l cu el. Ea era prietena lui, iar regulile or fi fost ele bune, dar ce folos, dacă nu le puteai încălca atunci când situația o impunea?... Dacă Mathias se grăbea, poate că o găsea la Champ-de-Mars; în principiu, acolo filma ea.

Pneurile taxiului scrâșniră când mașina o coti pe cheiul Voltaire.

De pe maluri, podurile care se înșirau ofereau o perspectivă unică; la dreapta, vitraliile albastrui de la Grand Palais tocmai se luminaseră. În fata lui, Turnul Eiffel scânteia. Parisul era, cu adevărat, cel mai frumos oraș din lume, ba chiar și mai și, când plecai departe de el.

Trecuse de ora opt; un ultim ocol, în dreptul podului Alma, și taxiul opri lângă bordură.

Mathias își aranjă vestonul, verifică în retrovizor dacă părul nu i era prea ciufulit. Iar șoferul, băgând în buzunar bacșișul, îl

asigură că ținuta îi era impecabilă.

XXIII

Ea era cu reportajul pe terminate și vorbea cu câțiva colegi. Când îl zări pe esplanadă, chipul îi înmărmuri. Traversă piața în goană, ieșindu-i înaintea.

Mathias purta un costum elegant. Audrey se uită la mâinile lui, care tremurau ușor; observă că uitase să-și pună butonii la manșete.

— Nu știu unde i-am pus, spuse el, privindu-și mânecile.

— Ți-am luat ceașca de ceai, dar butonii de manșetă nu.

— Știi? Nu mai am ameteți!

— Mathias, ce vrei?

El o privi drept în ochi.

— Am crescut, mai dă-ne o șansă.

— Treaba asta cu a doua șansă nu prea merge de multe ori.

— Da, știu, dar noi ne culcam împreună.

— Îmi amintesc.

— Crezi și acum că mi-ai putea iubi fata, dacă ar trăi la Paris?

Ea îl privi lung, îl luă de mână și începu să zâmbescă.

— Vino, aș vrea să verific ceva.

Și Audrey îl trase, în fugă, spre ultima platformă a Turnului Eiffel.

Epilog

În primăvara următoare, un trandafir câștigă marele premiu la serbarea din Chelsea. Fusese botezat Yvonne și înflorea deja pe mormântul acesteia, din cimitirul Old Brompton.

*

După ani și ani, un tânăr și prietena lui cea mai bună se întâlniră, așa cum obișnuiau de îndată ce le-o îngăduia programul.

— Iartă-mă, trenul meu a avut întârziere. Ești de mult aici? întrebă Emily, așezându-se pe bancă.

— Abia am venit, am fost s-o iau pe mama de la aeroport, s-a

întors din misiune. Plec cu ea în weekend, răspunse Louis. Ei, ce-mi spui despre Oxford? Cum a fost cu examenele?

— Tati o să fie mulțumit. Am avut un mic loc pe podium...

Așezați unul lângă celălalt, pe o bancă din preajma călușeilor din parc, ochiră un bărbat în costum bleumarin, care luase loc în fața lor. Acesta puse un sac mare la picioarele unui scaun și își însoți fetița spre călușei.

— Șase luni, spuse Louis.

— Cel mult trei luni! răspunse Emily.

Ea întinse mâna. Louis bătu palma.

— S-a făcut!

...și Mathias tot nu știe cine e Popinot.